

PRINT POST APPROVED PP318852/00020

MAREC - APRIL 2010

Misli Thoughts

LETO - YEAR 59
ŠTEVILKA - NUMBER 2

<http://www.glasslovenije.com.au>

Misli Marec - April 2010

VSEBINA

Evharistija - Božji dar za življenje.....	3
Veliki teden 2010.....	4
Velikonočno voščilo slovenskih škofov.....	5
Dedek in vnucek.....	6
Tudi čez hribe in doline.....	6
Hrepenenje.....	6
Izpod Triglava.....	7
Pismo g. Gregorja Kozovinca	9
Bronasto priznanje na mednarodnem tekmovanju.....	9
Razpetost med dvema domovinama.....	10
Slovenska konferenca SSK prireja že 14. tabor slovenskih otrok.....	13
Sveti Rafael Sydney.....	14
Iz Kraljičine dežele QLD.....	18
Zgodba mojih staršev Marije in Franca Vravnik.....	20
Življenje na deželi	21
Slovensko socialno društvo Planinka Brisbane.....	21
Prireditve pri Slovenskem društvu Sydney.....	22
Iz Kluba Triglav Panthers - Sydney.....	23
Hasa NSW v letu 2010.....	25
Izlet po treh kontinentih.....	26
Vaši darovi.....	26
Sveta Družina Adelaide.....	27
Zbiranje posnetkov glasbenih skupin za internet.....	28
Avstralija - ta vražja in "Easy going" dežela.....	29
Sv. brata Ciril in Metod Melbourne.....	32
Prijetno srečanje na Tasmaniji.....	37
V znamenju Prešerna in blaženega Slomška.....	39
Slovenska šola v klubu "Ivan Cankar" v Geelongu.....	41
Pustovanje pri klubu Jadran.....	41
Izlet v pristanišče.....	42
Kako si lahko pomagamo v današnji dobi življenja.....	42
Stoletnica mame Nežike Kaučič.....	42
Reklame.....	43
Sporočila fotografij.....	46

Evharistija – Božji dar za življenje Pastirsko pismo slovenskih škofov za postni čas

Cerkev na Slovenskem v okviru leta evharistične prenovе 13. junija 2010 pripravlja slovenski evharistični kongres (SEK) v Celju, zato je tudi letošnje pastirsko pismo slovenskih škofov napisano na temo evharistije v povezavi s pripravo na omenjeni kongres, ki pomeni shod verujočih, ki se zberejo z namenom čaščenja pri bogoslužju kot tudi z namenom poglobljanja teološke misli o skrivnosti evharistije.

Pastirska pisma so besedila, ki jih škofje naslavljajo na vernike ob posebnih priložnostih in jih v določeni cerkveni pokrajini naenkrat nagovorijo z istimi vsebinskimi poudarki.

Škofje v prvem delu pastirskega pisma spregovorijo o tem, da priprave na kongres potekajo pod geslom Evharistija – Božji dar za življenje.

Beseda evharistija izhaja iz grške besede eucharistein in pomeni **zahvalo**. Jezus se je pri zadnji večerji, ko je postavil evharistijo, zahvalil (Lk 22,19).

(1) Evharistija pomeni tudi je ponavzočevanje spomina na Kristusovo smrt in vstajenje. Ko govorimo o evharistiji, mislimo na mašno daritev, sveto obhajilo in Jezusovo navzočnost v podobi kruha in vina. Za kristjana udeležba pri evharistiji pomeni središče krščanskega življenja.

Središče vsake sv. maše je posvetitev kruha in vina, ki po duhovnikovih posvetilnih besedah postaneta Jezusovo telo in kri. Kristjani v podobi posvečenega kruha uživamo Jezusovo telo in pod podobo posvečenega vina pijemo Jezusovo kri. Opravljanje mašne daritve oz. sv. maše je zaupano le škofom in duhovnikom, verniki pa so pri tem povabljeni k dejavnemu sodelovanju. Duhovniki imajo pri obhajanju evharistije nenadomestljivo vlogo.

Ob sklepu prvega dela pisma škofje laike vabijo k prevzemanju nalog v župnijskih in drugih občestvih, ki niso bistveno vezane na službeno duhovništvo, in k pomoči duhovnikom.

V drugem delu pisma spregovorijo o nedeljski sv. maši, ki je za življenje posameznega kristjana kot tudi župnijske skupnosti (župnije) središčnega pomena.

V prvem delu sv. maše poslušamo dva ali tri odlomke iz Svetega pisma Stare in/ali Nove zaveze. Središčno besedilo, ki ga poslušamo stoje, je vzeto iz enega od štirih evangelijev. Sledi duhovnikova razlaga prebranih odlomkov, ki navzoče spodbuja k dejavnemu življenju po veri. V drugem delu sv. maše duhovnik pripravi darove kruha in vina, ki po posvetilnih besedah postaneta realno navzoča Jezusovo telo in kri. Pri obhajilu v obliki posvečene hostije prejmemo Jezusovo telo, ki za verujoče predstavlja vitalno življenjsko moč.

V sklepnem delu pisma škofje vernike **spodbujajo k premisleku o razlogih za udeležbo pri sv. maši in osebni poglobitvi odločitve za odnos z živim Bogom**, zaključujejo pa s povabilom k poslušanju **radijskega misijona**, ki ga bodo v okviru priprav na SEK od 21. do 27. marca 2010 vodili na Radiu Ognjišče, ki ga lahko preko interneta poslušamo tudi v Avstraliji.

Veliki teden 2010

Leto ima 52 tednov in samo eden izmed njih se imenuje veliki teden. Veliki teden se začne z dnem, ki se imenuje »cvetni« in se končuje z dnem, ki se imenuje »velika noč« – pa ne zato, ker je tista noč zasenčila tisti dan, temveč zato, ker je tisti dan razsvetlil tisto noč, da je v zgodovini ostala kot zadnja v svoji vrsti. Veliki teden se začne s slovesnim vhomom Zveličarja v tempelj v prestolnici Jeruzalem in se končuje s še bolj slovesnim izhodom Zveličarja iz votline v bližini prestolnice – z vstajenjem iz zapečatenega groba. Odpečaten in odprt grob, ki ga nihče več ne more znova zapreti in zapečatiti in je takrat stal zunaj prestolnice, je zdaj središče prestolnice in njegova prestolnica je središče vesoljne Cerkve. Veliki teden se deli v dva dela: prvi del sestavljajo štirje dnevi, drugi del pa trije. Prvi štirje dnevi se začnejo s slovesnim vhomom, ki pa takoj izzove silovit odpor, in so zato nabiti z vedno ostrejšimi razpravami med Zveličarjem in poglavarji ljudstva ter se končujejo z dokončnim sklepom: ta človek mora umreti! Drugi trije dnevi pa so kakor trije letni časi, tako so med seboj različni in tako polni ustvarjalnega naboja: prvi dan je kakor jesen, ko zrno dozori in pade v zemljo; drugi dan je kakor zima, ko zrno počiva in jemlje zalet; tretji dan pa je kakor pomlad, ko

Kip papeža Janeza Pavla II. ob katedrali St. Mary's v Sydneyu.

se zrno prebudi in spet požene v novo rast novim sadovom in zmagam naproti. Zveličar nam je v začetku priprave na veliko noč v svojem govoru na gori priporočil troje: molitev in miloščino in post. Znano nam je, da se je tudi sam na začetku svojega javnega delovanja takoj po krstu postil štirideset dni in štirideset noči (Mt 4,2). Znano nam je tudi, da je hodil od kraja do kraja in delal dobro (Apd 10,38) in da je svojim učencem naročal, naj dajejo ubogim (Jn 13,29). Prav tako nam je znano, da je sam pogosto molil in včasih tudi noč prečul v molitvi (Lk 6,12). Njegovo največje dobro delo, dragi bratje, pa je bilo drugačno, še veliko bolj pristno in dragoceno. Uboga vdova je dala dva novčiča in od svojega uboštva vrgla vse, kar je imela za živež (Lk 21,1–4). Naš Zveličar pa nam je kakor kos kruha dal sam sebe (Jn 6,51), za nas je dal svoje življenje (Jn 10,15). Kakor pravi v pismu Hebrejcem: »Daritve in žrtve nisi hotel, a telo si mi pripravil« (Heb 10,5).

Kakor je Abrahamu dal samo Izaka, da bi videl, ali mu ga je res pripravljen vrniti, tako Sinu ni dal ničesar razen telesa, da bi videl, ali mu ga je res pripravljen vrniti. Naj bo, dragi bratje, veliki teden res veliki teden tudi med 52 tedni leta duhovništva in leta evharistije. Ozirajmo se zvesto h križu na Kalvariji, pristopajmo radi k našemu oltarju, razveselimo se ob velikonočni sveči in okrepimo v sebi duha daritve in žrtve, duha svetosti in milosti. In pritegnimo vsi skupaj glasovom velike množice in šumenju mnogih voda in bobnenju silnih gromov, kakor piše apostol Janez:

»Aleluja! Ker je zakraljeval naš Gospod, Bog vsemogočni. Veselimo se in se radujmo in dajmo mu čast, zakaj prišla je svatba Jagnjetova in njegova zaročenka se je pripravila in ji je bilo dano, da se je oblekla v tančico, svetlo, čisto!« (Raz 19,6–8).

msgr. dr. Jurij Bizjak
koprski pomožni škof

Velikonočno voščilo slovenskih škofov

Za vse, ki se tretji dan po velikem petku zberemo ob odprtem in praznem Kristusovem grobu ter prepevamo trikratno velikonočno alelujo z vedno višjim in močnejšim glasom, je Kristusovo vstajenje dogodek, ki nas osvobaja in velika noč je praznik našega osvobojenja ali odrešenja. Na veliki petek zremo Kristusa v nemoči, kot poraženca in na križ pribitega. Na veliko noč pa je pred nami kot zmagovalec nad hudobijo in sovraštvom, nad grehom ali zlom, še več: nad smrtjo. Poslednja zmaga je vedno njegova. Z njo nas osvobaja strahu pred ničem, nesmisлом ali praznino življenja; osvobaja nas za novo življenje. Za vse, ki verujemo, kar obhajamo in slavimo, je velika noč .Kristusov danes.. To pomeni, da ne gre le za spomin na dogodek pred dva tisoč leti, marveč za dogajanje, ki se uresničuje danes, med nami in v nas. Vstali Kristus je naš »danes« in naš »jutri«, naš začetek in konec, naše vse. Zato je velika noč praznik naše vere v Kristusa, ki med

nami in z nami živi. Za nas, ki imamo v Kristusovem vstajenju zagotovilo svojega vstajenja in večnega življenja, je velika noč praznik upanja. Naš Bog ni oddaljeni Bog, je z nami tudi v smrti. V njegovi roki je naša usoda, v Kristusovi smrti je smrt naše smrti in v njegovem vstajenju je naše vstajenje.

Naš cilj ni veliki petek s štirinajsto postajo križevega pota, marveč velika noč z vstajenjem v novo življenje.

Končno je za nas velika noč dogodek, ki nas obvezuje, da smo vedno in povsod velikonočne priče, s Kristusovim vstajenjem zaznamovani pričevalci, oznanjevalci in nosilci sporočila, da je naše sedanje življenje delavnik za večno nedeljo. Vsem sobratom duhovnikom, redovnikom, redovnicam, vsemu Božjemu ljudstvu, rojakom po svetu, posebej še bolnim in trpečim voščimo: Blagoslovljene velikonočne praznike!

Vaši škofje

Praznik Gospodovega vstajenja naj ožarja vse dneve Vašega življenja.

To so voščila Vam, dragi bralci Misli, od Vaših duhovnikov, uredništva Misli in vseh naših mnogih sodelavcev. Vesela aleluja!

Dedek in vnukec

Na verandi kmečke hiše sta sedela dedek in vnuk. Slišala sta, kako je po slabi in malo vozni poti mimo hiše pripeljal avto. Ko ju je voznik avtomobila zagledal, se je ustavil in vprašal, kod gre pot do bližnjega mesta. Ko sta mu povedala za pot, se je voznik napotil k avtu. Toda naredil je le nekaj korakov, ko se je obrnil in vprašal starčka: »Povejte mi, gospod, kakšni so ljudje tod v okolici?«

»Zakaj sprašujete?« je vprašal stari oče. Tujec je stopil bliže in rekel: »Prihajam iz mesta, kjer so bili ljudje naduti. Nikoli v življenju še nisem srečal ljudi, ki bi bili tako neprijazni kot ti ljudje. V tistem mestu živim že več kot leto dni, toda se ne počutim člana njihove skupnosti.«

»Mislim, da boš v tem okolju našel podobne ljudi,« mu je odgovoril stari mož.

Tujec se je poslovil in odpeljal naprej. Vnuk je začudeno gledal, rekel pa ni nič. Čez nekaj ur se je pred hišo ustavil drug avto. Voznica nasmejanega obraza je stopila iz avta in se odpravila k staremu očetu in vnuku, ki sta sedela na verandi, in tudi ona povprašala za pot v isto mesto. Potem, ko si je pazljivo napisala, kar sta ji povedala, je tudi ona vprašala: »Povejte mi, kakšni ljudje živijo v tej okolici?«

In stari oče je še enkrat vprašal: »Zakaj sprašujete?«

»Poglejte, selim se iz enega najlepših mestec, kar se jih lahko zamislite,« je nasmejana odgovorila gospa. »Ljudje so mi dali čutiti svojo domačnost. Sosedje so bili zelo prijazni. Zdi se mi, da bi tam lahko živela celo življenje.«

»Mislim,« je odvrnil stari oče, »da boste v tem okolju našli podobne ljudi.«

Gospa se je vrnila v avto in se odpeljala. Vnuk je sedaj radovedno vprašal: »Dedek, kako to, da si na popolnoma enaki vprašanji tako različno odgovoril?«

Stari oče je položil roko na vnukovo ramo in odgovoril: »Zato, dragi fant, ker človekov odnos do ljudi v okolici določa, kako se bodo ljudje odzvali in kakšen odnos bodo imeli do njega. Ljudje v okolici so največkrat taki, kakršen je človek do njih.«

Božo Rustja

Trud čez hribe in doline

Čas večkrat spominja na težave,
ki so bile v negotovosti
iskanja poti in dospeti na kraj,
kamor so misli vodile na daljšo pot iskanja
v življenju tistega, kar je bilo zaželjeno.

Bilo je grmovje, bili so hribi in doline,
ki niso zagotavljali priti do cilja hrepenečega življenja.
Mučilo je pot večkrat neuspešno, v ujetosti in čakanju,
da spet pride čas hoje pod svobodnim soncem.
V mislih se je spet porajala volja podati se na pot
v upanju, da se pride tja, kamor je vodila želja.

Pot je bila nekaterim uspešna
in sreča je bila priti do cilja, kamor si se namenil.
Marsikateremu se je želja izpolnila
in si je ustvaril tisto, po čemer je hrepenel.
Rojstni kraj pa naj ostane vedno v spominu,
kjer se je zagledalo v svet vsega človeškega življenja.

Ivanka Žabkar, Wollongong

Hrepenenje

Mlad hrepenim
v planine gorke;
planike v hribih
prijazno cveto.

Me vleče v gorice,
kjer trta brsti,
kjer grozdje v jeseni
v razkošju zori.

Bom taval čez polja,
čez hribe, čez plan,
popotna mi palica
bode mi v bran.

Sončece vzhaja,
poda se v zaton,
v noči pa v sanjah
podal se čez plan.

Močna mi luna
svetila na pot,
kjer hrepenel sem
v daljni si rod.

IZPOD TRIGLAVA

Poroča Tone Gorjup

STANISLAV LIPOVŠEK - NOVI CELJSKI ŠKOF.

Papež Benedikt XVI. je 15. marca 2010 za rednega celjskega škofa ordinarija imenoval mgrs. dr. Stanislava Lipovška, dosedanjega mariborskega stolnega župnika. Škofovski sedež je bil izprazen od 31. januarja 2009, ko je bil dotedanji škof Anton Stres imenovan za mariborskega nadškofa pomočnika. Novi celjski škof Stanislav Lipovšek je ob imenovanju dejal: „Dobro se zavedam, da nova služba presega moje moči, vendar sem prepričan in v to globoko verujem, da je Gospod z menoj; On, ki daje rast in blagoslov našemu

delu. Z nami je Božja Mati Marija, ki jo v celjski škofiji že stoletja častijo na mnogih krajih, posebej v škofijskem marijanskem svetišču v Petrovčah, na Sladki gori, na Svetih gorah in drugod. Z nami je sveti škof Maksimilijan in blaženi škof Anton Martin Slomšek, glavni zavetnik celjske škofije, ki nas vse navdihuje s svojo pastoralno karizmo in tudi meni daje pogum in zaupanje, da lahko v tem trenutku rečem: Hvala ti Gospod, da si me poklical! Tukaj sem, pripravljen izpolniti Tvojo voljo!“

Stanislav Lipovšek se je rodil 10. julija 1943 v Vojniku. Leta 1962 je vstopil v bogoslovje v Ljubljani in začel s študijem teologije. Po mašniškem posvečenju 29. junija 1968 je odšel za kaplana k Sv. Danijelu v Celje, kjer je ostal do leta 1972. Škof Držičnik ga je zatem poslal na študij liturgike v Rim v zavod Sv. Anzelma, kjer je leta 1976 doktoriral. Po vrnitvi v domovino je bil pet let upravitelj župnije Device Marije v Brezju – Maribor.

Leta 1978 je postal asistent in po dveh letih višji predavatelj za liturgiko na mariborski enoti Teološke fakultete. Tam je kot profesor ostal do leta 1998. Predaval je tudi na Škofijski orglarski šoli in Mariboru ter sodeloval pri izdaji novih liturgičnih knjig in oblikovanju liturgičnih sodelavcev. Med letoma 1981 in 1982 je bil duhovni voditelj v mariborskem bogoslovju.

Leta 1982 je bil imenovan za stolnega kanonika in vikarja, leta 1984 pa za stolnega župnika v Mariboru. Opravljal je še vrsto pomembnih služb v škofiji in bil član več komisij. Sodeloval je pri pripravi obeh papeževih obiskov v Mariboru. Leta 2001 pa je prejel častni naslov monsinjorja. Stanislav Lipovšek bo škofovsko posvečenje prejel 24. aprila 2010 v celjski stolnici.

VINKO BOKALIČ POMOŽNI ŠKOF V ARGENTINI.

Sočasno z imenovanjem novega celjskega škofa, 15. marca 2010, je papež za škofovsko službo izbral rojaka iz Argentine lazarista Vinka Bokaliča Igljča. Imenoval ga je za pomožnega škofa v Buenos Airesu. Vinko Bokalič se je rodil 11. junija 1952 v Buenos Airesu, v družini slovenskih staršev Vinka in Pavle, rojene Igljč, ki sta v Argentino prišla leta 1949; oče je bil doma iz Mengša, mati pa iz Prevoj. Vinko je po vstopu v skupnost lazaristov študiral teologijo v argentinski prestolnici in bil tam 1. aprila 1978 posvečen v duhovnika. Novo mašo je imel v slovenski vasi v Lanusu skupaj z bratom Jožetom, ki je bil posvečen deset mesecev pred

tem v Ljubljani. Vinko je ostal v argentinski provinci, Jože pa se je pridružil slovenskim lazaristom, čeprav je v Sloveniji deloval le nekaj let. Vinko Bokalič je večino svojih duhovniških let preživel v Buenos Airesu, kjer je skrbel za mladinsko pastoralo, bil rektor semenišča, župnik in nazadnje vizitator Misijonske družbe v Argentini. Vmes je bil tri leta misijonar v škofiji Goya. Tako ima katoliška Cerkev v Argentini z Vinkom Bokaličem, ki bo posvečen 10. maja, kar tri škofe slovenskega rodu. Pridružil se je nadškofu Andreju Stanovniku, ki je ordinarij v mestu Corrientes in Lojzetu Urbanču, škofu v Catamarci.

PRVA OBLETNICA GROBIŠČA V ROVU SV. BARBARE.

Tretjega marca je minilo leto dni od odkritja grobišča Barbara rov v Hudi Jami pri Laškem. Na ta dan so delavci v rovu prebili stometrsko pregrado in naleteli na gmoto na pol razpadlih trupel, posutih z apnom. Ob obletnici sta Študijski center za narodno spravo in Muzeja novejšje zgodovine pripravila srečanje, na katerem so predstavili dosedanje delo pri odkrivanju grobišča, načrte in vprašanja, ki se v zvezi s tem pojavljajo. Zaenkrat so v rovu in v odkritem delu prvega jaška našli posmrtno ostanke 773 žrtev povojnih pobojev. Med njimi je približno desetina deklet in žena, nekateri najdeni predmeti pa dokazujejo, da so med njimi tudi Slovenci. Po izračunih bi bilo v prvem jašku lahko še do tri tisoč trupel, v drugem pa glede na globino do pet tisoč. Dela se bodo sicer nadaljevala, vendar jih je kriza precej upočasnila. Vlada je konec lanskega leta najprej črtala vsa sredstva, po opozorilu nekaterih posameznikov pa je proračun delno popravila. Policija je doslej zbrala

precej pričevanj o dogodkih, vendar nima takih dokazov, s katerimi bi proti storilcem lahko začela sodni postopek. Tisti, ki želijo priti resnici do dna in dostojno poskrbeti za množico pobitih, ki zaenkrat nimajo imena ne groba, je precej; vendar so glasnejši tisti, ki nasprotujejo tako imenovanemu "preštevanju kosti" in dodajajo, da je šlo za zločince, zato so tako končali.

SODIŠČE ZA KOMUNISTIČNE ZLOČINE?

V Pragi je konec februarja potekala mednarodna konferenca o zločinih komunizma, na kateri so sodelovali predstavniki evropskih ustanov, ki raziskujejo delovanje komunističnih sistemov na stari celini. Med petnajstimi zastopanimi državami je bila tudi Slovenija oziroma Študijski center za narodno spravo. Njegovi predstavniki so na konferenci spregovorili o medvojnih likvidacijah VOS-a, povojnih zunajsodnih pobojih, montiranih procesih, nacionalizaciji, agrarni reformi in podobnih ukrepih, ki so jih nosilci oblasti izvajali v Sloveniji. Ker se vse prizadete države srečujejo z neuspešno izpeljanimi procesi proti komunističnim vojnim zločincem, so udeleženci predlagali ustanovitev posebnega mednarodnega sodišča s sedežem v Bruslju. Na njem bi podobno kot na nürnberškem sodišču sodili komunističnim zločinom proti človeštvu.

ZBOR ZA VREDNOTE.

V Novi Sloveniji, ki v tem mandatu ni prišla v državni zbor, ima pa svojega poslanca v Evropskem parlamentu, je zaživela pobuda, ki so ji dali ime Zbor za vrednote. Predsednica stranke Ljudmila Novak meni, da je izvor vseh kriz – gospodarske, politične, moralne, pa tudi krize družine in medsebojnih odnosov – v krizi vrednot. Zato so se odločili za široko javno razpravo in razmislek o vrednotah, ki smo jih visoko cenili in spoštovali, v zadnjem obdobju pa izginjajo. Prva javna razprava na to temo je bila 11.03.2010 v Ljubljani, na njej pa se je zbralo nekaj sto ljudi iz različnih strank, kulturnih krogov, področja šolstva, znanosti, gospodarstva in podobno. Govorniki na tem srečanju so opozorili na nekatere dogodke, ki kažejo na nemoč slovenske družbe, ko gre za razčiščevanje preteklosti, preganjanje gospodarskega kriminala, spoštovanja temeljev slovenske državnosti; razkrivanje političnih, kapitalskih in pravniških mrež, ki posameznikom omogočajo, da so nad zakoni. Posebno pozornost so namenili eni temeljnih vrednot vsakega naroda – družini. Slednjo je do temeljev načel novi družinski zakonik, ki je v obravnavi v državnem zboru.

DRUŽINSKI ZAKONIK.

Nova vladna koalicija je že oktobra lani predstavila novo zakonodajo, ki ureja področje zakona in družine. Nesporno je, da predlog zakonika ureja vrsto vprašanj, ki so bila doslej prezrta. Predlagatelji, ki želijo biti „sodobni“, so v družinski zakonik uvrstili tudi nekaj določil, ki klasično družino povsem izenačujejo z istospolnimi zvezami. Tako ne govori več o naravni družini, v kateri imamo očeta,

mater in otroke. V imenu enakosti so vlagatelji zakona družino poimenovali skupnost dveh oseb različnega ali pa istega spola. Tudi ko gre za možnost poslovitve otrok, zakonodaja izenačuje eno in drugo zakonsko zvezo. V prvi obravnavi je omenjeni predlog zakonika dobil podporo s strani vladajoče koalicije, čeprav so tudi med njimi „zasebno“ nekateri prepričani, da ni dober. Čeprav zagovorniki na prvo mesto postavljajo pravice otroka, ki ga je potrebno zaščititi, ne glede na to v kakšni skupnosti živi, ta v določenih primerih postaja "tržno blago", o katerem odločajo sodišča in odvetniški lobi. V določenih okoliščinah ne bo smel zvedeti za svojega naravnega očeta ali mater. Predstavniki opozicije, Družinska pobuda, pa tudi Zbor za vrednote poudarjajo, da je potrebno spoštovati naravni red, ravnati po zdravi pameti in vesti ter vsem otrokom zagotoviti pravico do naravnega očeta in matere, ki ga spremljata tudi v dobi odraščanja. Kot je poudaril nekdo, je lezbijka lahko dobra mati, dve lezbijki pa ne moreta biti dober oče. Vladna stran bo skušala zakonik ne glede na vse, sprejeti tik pred ali pa po veliki noči. Zato so opozicijske stranke že napovedale referendum.

NADSKOF STRES Z AKADEMSKIM NASLOVOM.

Evropska akademija znanosti in umetnosti s sedežem v Salzburgu je na slavnostni seji ob 20-letnici ustanovitve v zbor akademikov uvrstila tudi dva Slovenca: ljubljanskega nadškofa dr. Antona Stresa in romanista dr. Andreja Capudra. Glavni namen akademije je proučevanje problemov in vprašanj v zvezi z Evropo. Pri tem je posebna pozornost namenjena strpnosti med predstavniki različnih nazorov in religij.

KATOLIŠKA UNIVERZA.

V Sloveniji se te dni iztekajo vpisi na fakultete za študijsko leto 2010/11. Srednješolci četrtil letnikov so se leto prvič lahko vpisali na Fakulteto za poslovne vede, ki bo delovala pod okriljem nastajajoče katoliške univerze. Vodstvo nastajajoče ustanove, ki bo delovala v sklopu Cerkve na Slovenskem, se je za tak program odločilo na osnovi potreb, ki so se pokazale. Glavnina predmetnika je posvečena poslovnim vedam, pri katerih je pomemben poudarek na humanističnih vsebinah, ki so usmerjene k oblikovanju etičnega poslovnega odločanja. Študij je primeren za tiste, ki jih zanima delo v podjetjih, finančnih ustanovah, državni upravi, javnih zavodih, kot so bolnišnice in šole, nepridobitnih organizacijah, novinarstvu ali v sklopu samostojne računovodske in revizorske dejavnosti.

V VANCOUVRU TRI ODLIČJA ZA SLOVENIJO. Na letošnjih zimskih olimpijskih igrah v Kanadi je blestela šestindvajsetletna smučarka iz Črne na Koroškem Tina Maze, ki je na odprtju športnega tekmovanja nosila slovensko zastavo. Že 20. februarja je v superveleslalomu zaostala le za najboljšo tekmovalko in dobila srebrno medaljo; nekaj dni zatem je bila druga še

v veleslalomu. Z dvema srebrnima odličjema je postala najuspešnejša slovenska olimpijka doslej. Prvo medaljo za Slovenijo pa je dobila smučarska tekačica Petra Majdič, ki se je pred svojim prvim in zadnjim nastopom hudo poškodovala. Pred nastopom v šprintu v klasični tehniki je med ogrevanjem padla v jarek in si pri tem zlomila štiri rebra. Kljub hudim bolečinam je nastopila, si med tekom predrila še popljučnico in nazadnje osvojila tretje mesto ter si nadela bronasto medaljo. Glede na njeno pripravljenost to zagotovo ne bi bila zadnja

medalja na teh olimpijskih igrah; ker se je poškodovala, je svoje tekme lahko opazovala le iz bolniške postelje. Zato pa je dan pred koncem tekmovanj prejela prestižno nagrado Terryja Foxa za najbolj pogumnega in požrtvovalnega športnika olimpijskih iger. Ob prihodu v domovino je tridesetletna Brinjčanka dejala: "Spláčalo se je. Še enkrat bi to naredila. Je bilo vredno tvegati življenje? Ja. Nikoli ne bi bila popolnoma srečna, če je ne bi dobila. To so bile moje sanje!" Zanj je bila to zlata medalja posuta z diamanti, kot je rekla ob podelitvi.

Pismo g. Gregorja Kozovinca ob odhodu

Spoštovane Slovenke, spoštovani Slovenci, drage prijateljice, dragi prijatelji, prišel je čas slovesa.

Jutri - v petek, 12. februarja 2010 - namreč zaključujem svoj mandat začasnega odpravnika poslov na Veleposlaništvu Republike Slovenije v Canberri. Prav tako bom jutri sedel na letalo in odletel proti domu. Delo na Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije v Ljubljani bom nastopil v ponedeljek. Priznati moram, da se v domovino vračam vesel. Vesel, da bom spet lahko posvetil več časa družini, in vesel, ker sem v zadnjih treh in pol letih v Avstraliji srečal in spoznal veliko čudovitih ljudi. Med temi čudovitimi ljudmi so Avstralke in Avstralci, prijateljice in prijatelji iz diplomatskega zbora, predvsem pa je med temi čudovitimi ljudmi veliko vas - Slovenk in Slovencev, ki ste mi vedno izkazovali osebno in

profesionalno naklonjenost in razumevanje. Menim, da ni potrebno posebej poudarjati, da sem vam za to iskreno hvaležen.

Po mojem odhodu bo položaj začasnega odpravnika poslov veleposlaništva prevzela prijateljica in kolegica Mojca Nemeč Van Gorp, ki bo v bodoče med drugim skrbela tudi za potrebe slovenske skupnosti povsod po v Avstraliji. O tem, da bo svoje poslanstvo opravljala odlično, ne dvomim. Kontakti veleposlaništva ostajajo enaki - z izjemo mojega, ki se skupaj z mano seli v Slovenijo. Želim vam vse dobro in upam, da se naše poti še prekrizajo.

Gregor Kozovinc - začasni odpravnik poslov, Veleposlaništvo RS, Canberra ACT

Bronasto priznanje na mednarodnem tekmovanju

Pošiljam vam lepe pozdrave od nas vseh, ki smo tu in pa doma v Sloveniji. Je že nekaj časa od našega prihoda in se bo treba spet navaditi nazaj na pravilnike, katerih se je bilo lepo otresti. No, saj to moramo početi, ko smo na dopustu. Tu vam pošiljam par fotografij. Mogoče ste zainteresirani jih kaj objaviti v Mislih. Da vam jih malo opišem, ni pa tudi dosti. Smo obiskali p. Filipa in mu obenem pustili strto roko. No, nismo ga pretepli; je ubožec padel, ko nam je hotel pokazati medvede pri eni gostilni. Je moral dobiti gips za pet tednov. To se je zgodilo 25. januarja 2010, tako da mislim, da je zdaj že dobro. **23. januarja 2010 pa je bil Simon na mednarodnem tekmovanju harmonikarjev v gostilni Avsenik v Begunjah. Dobil je bronasto priznanje.** Ni pa bil zadovoljen sam s seboj, kajti dobil je tremo, da bi lahko dal več od sebe. Smo ga tolažili s tem, da enkrat mora prebiti led. Od tam so tri slike; na eni je z žirijo. Mogoče se spomnite možaka s Simonove leve. On je bil tukaj v Avstraliji s Podjanskimi zvoki. Dopust je bil lep, četudi mrzel, kajti kljub temu mrazu in snegu nismo utegnili pogledat in pozdravit dosti prijateljev in znancev. Lep pozdrav vam in vaši skupnosti vam želimo.

Jože, Jožica, Simon in Mateja Koštrica iz Canberre

ČESTITKE SIMONU KOŠTRICI za bronasto priznanje na mednarodnem tekmovanju harmonikarjev v Avsenikovi gostilni »Pri Joževcu« v Begunjah, 23. januarja 2010. Simon, korajžno naprej!

Izposojeni pogovor s Stanko Gregorič

Razpetost med dvema domovinama

STANKA GREGORIČ je rojena v Mariboru očetu z Bleda in materi, potomki Valentina Vodnika. Kot vzgojiteljica je kratak čas službovala v Mariboru, potem pa se je poročila v Sarajevo, na Ilidžo, kjer je 1963 odprla prvo predšolsko ustanovo v zgodovini tega kraja in službovala kot upravnica. Pogoj je bil vstop v partijo. Ko je leta 1967 izstopila iz ZK z obrazložitvijo, da je razočarana nad moralnim

likom komunistov, je lahko ostala le še vzgojiteljica. Zato se je 1974 preselila v Melbourne v Avstralijo. Prvih osem izseljenskih let je bila zaposlena v Telecomu, a je bila že leta 1982 invalidsko upokojena. Kljub temu je našla moč in voljo za delo za slovenstvo. Vseh 28 let življenja v Avstraliji je bila aktivna kot novinarka za slovenske medije, radio, televizijo, urednica in ustanoviteljica dveh časopisov. Vse to delo je opravljala prostovoljno, brez plačila. Kot novinarka je sodelovala tudi v nekaj dokumentarcih o avstralskih Slovencih. V času OI v Sydneyju 2000 je bila vse leto aktivna kot novinarka, bila je tudi producentka slovesnosti Večera slovenskega olimpizma. Za svoje dolgoletno delo je prejela več priznanj, med drugimi priznanje Pediatrične klinike v Ljubljani in dve državni priznanji RS.

Ste nekdanja izseljenka, povratnica iz Avstralije. V Sloveniji ste že sedem let. Kako se tu počutite? Med drugim pišete internetno knjigo. Vsaka zamenjava domačega okolja s tujim predstavlja svojevrsten šok. Potrebna je kar velika mera korajže in prilagajanja. Prav tako je tudi v obratnem smislu – zapustiti tuje okolje, ki ti postane sčasoma domače. Iz tega izhaja moja dvojnost, ki je bila spočeta tistega dne, ko sem si leta 1974 pridobila status izseljenke-priseljenke za dolgih 28 let. Zato moja internetna knjiga nosi naslov »Razpeta med dvema sem – domovinama namreč«.

Dolga leta ste torej živeli v Avstraliji; kakšni so vaši spomini na to deželo?

Čeprav je Avstralija kot skupnost različnih narodov in narodnosti (morda jih je od 140 do 160) z okoli 20 milijoni prebivalcev, pripadnikov različnih ras, neskončna v svoji posebnosti in lepoti, moram reči, da ta gigantski otok ni za utopiste in sanjače, saj kljub temu, da je njegova

narava blaga in otožna, je tudi nepopustljiva in nepredvidljiva. Njegova multikulturalnost, ki je že v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja dovoljevala priseljencem gojiti njihov jezik in kulturo preko časopisov, društev, radijskih oddaj in s katerim se je ponašal kot eksperiment v svetovnem merilu, se je danes prav gotovo izpela. Vse bolj in bolj se danes teži k asimilaciji – vključevanju v avstralsko – anglosaksonsko družbo. Žal

multikultura ni prinašala samo lepega in pravičnega; kakšna je bila recimo Avstralija v osemdesetih letih, zgovorno priča naslov nekega mojega tedanjega članka »Priseljenec – mišica multikulture Avstralije«. Moja osebna pripoved je polna zadovoljstva in sreče, a tudi negotovosti, neprijetnih dogodkov in težkih trenutkov. Del te senčne strani mojega avstralskega življenja je bilo sploh prva leta težko delo, tudi po tri službe, norma, ki me je že po osmih letih dela privedla do statusa delovnega invalida. Ironično, prav kot delovni invalid sem se zaradi obilice časa začela ukvarjati bolj kot dotlej s prostovoljnimi novinarstvom in z drugimi aktivnostmi v družbi slovenskih rojakov. Večno pa me je spremljalo domotožje. Samo človek, ki je živel v tujini, daleč od svojega rojstnega kraja, kjer je zapustil vse drage osebe, prehojene poti otroštva in mladosti, ve, kakšna je ta ljubezen in kako močna je vez slovenske narodne zavesti. Tega Slovenci, ki niso nikoli živeli zunaj meja svoje domovine (sploh pa ne tako daleč), ne morejo nikoli razumeti. Da bi povedala kaj več o spominih in vtisih o tem obdobju svojega življenja, pa bi potrebovala časa, moči in prostora za najmanj dve knjigi.

Kakšno je življenje slovenske skupnosti v Avstraliji? Kako ga lahko opišete?

Da sega moč slovenske narodne zavesti daleč preko meja slovenske države, nam govorijo nešteta zgrajena slovenska društva in verska središča po vsej Avstraliji in seveda tudi drugod po svetu. Bolj ko si oddaljen od Slovenije, večji Slovenec postajaš. Da živijo v Avstraliji Marije, Toneti, Franceljni, Jožice, Jožeti in drugi, ki negujejo slovenski jezik in kulturo, nam govorijo številne tam izdane knjige poezije in proze, slovenske šole, slovenske folklorne skupine, časopisi, ki so izhajali in usihali, slovenske radijske in celo televizijske oddaje

ter druge aktivnosti. Nasploh je v Avstraliji slovenska skupnost zelo spoštovana, saj izstopa s svojimi vrlinami, svojo marljivostjo, vestnostjo in z delovnimi navadami. Iz imenika avstralskih Slovencev izstopajo svetovno znani umetniki, zdravniki, politiki ... impresionistka, ekspresionist (pok.), kipar (pok.), arhitekt, glasbenik, zdravniki specialisti (najboljši očesni patolog na južnem Pacifiku, pok.), znanstvenica za opečeno kožo, prvi neanglosaksonski senator v zgodovini avstralske politike (pok.), mlada ministrica slovenskega rodu v zdajšnji vladi in številni drugi.

Avstralija je bila prva čezmorska država, ki je priznala samostojno Slovenijo. V tistem času ste živeli še v Avstraliji – kakšno je bilo tedaj razpoloženje med avstralskimi Slovenci?

Tudi njihova zasluga je, da so nas priznali – kakšna je bila njihova vloga? Najprej smo še za časa Jugoslavije v Melbournu, Sydneyju in Canberri ustanovili Društvo za podporo demokracije v Sloveniji. Bila sem predsednica tega društva v Melbournu. Takrat smo pomagali finančno predvsem Demosu in bili v stiku z dr. Jožetom Pučnikom. Iz tega društva so se razvile organizacije Avstralska slovenska konferenca (ASK) za Svetovni slovenski kongres in njeni narodni sveti po večjih mestih Avstralije. Bila sem idejna ustanoviteljica teh organizacij in ves čas do osamosvojitve Slovenije aktivna članica, tudi organizacijska tajnica. Ne samo da smo takrat dosegli spravo med avstralskimi Slovenci, ki smo si bili po naši preteklosti in idejno tako zelo različni, da se do tedaj sploh nismo hoteli družiti, ampak je ASK opravila veliko delo v smislu seznanjanja avstralske javnosti in politike o Sloveniji in njenih ustavnih pravicah ob razpadu Jugoslavije. Lobirali smo pri avstralskem premierju in ministrih, prevajali razne dokumente z zakoni, ki naj bi dovoljevali odcepitev, ustanovili časopis, ki je pisal o takratnem dogajanju, po radijskih valovih smo seznanjali rojake z doStanka gajanjem v domovini. Organizirali smo več demonstracij in po desetdnevni vojni smo poslali v Slovenijo 266.875 avstralskih dolarjev, kar ni bilo malo, saj je bil dolar takrat močna valuta. Avstralka, soproga avstralskega Slovenca, odvetnica in strokovnjakinja za mednarodno pravo, ter Avstralec sta prevedla prvo slovensko ustavo v angleščino. Kmalu smo dobili tudi dva častna konzula v Sydneyju in za Novo Zelandijo. Obiskovali so nas slovenski politiki, ki so se preko slovenske skupnosti seznanjali tudi z avstralskimi politiki in gospodarstveniki.

Tiste čase ste izdali tudi dve publikaciji in bili urednica revije, kasneje pa informativnega časopisa...

Ko sem bila do leta 1996 še v Melbournu, sem dve leti urejala in delala revijo ASK »Slovensko pismo«, pripravila sem »Kroniko ASK – zbornik referatov in

drugih informacij iz Avstralije« za ustanovitveni Svetovni slovenski kongres, ki je bil v Ljubljani prav prvi dan desetdnevne vojne. Leta 1995 pa sem za Narodni svet Viktorije izdelala publikacijo »Avstralija – naša bitka za Slovenijo«, ki vsebuje kronološki in vzporedni pregled dogajanja v Sloveniji in med Slovenci v Avstraliji vse od plebiscita pa do osamosvajanja, vojne in do končnega oblikovanja slovenske države. Tu so zapisane skoraj vse naše aktivnosti tistih časov z uvodnimi besedami takratnega prvega odpravnika poslov RS Aljaža Gosnarja kot tudi takratnega avstralskega premierja Paula Keatinga, premierja Viktorije Jeffa Kenneta in slovenskega predsednika Milana Kučana ter premierja Janeza Drnovška. Mislim, da ima ta publikacija pomembno zgodovinsko veljavo. Leta 1993 sem v Melbournu s pomočjo g. Dušana Lajovica in g. Alfreda Brežnika ustanovila informativni časopis Glas Slovenije, ki je bil v Avstraliji edini te vrste (najprej 14 - dnevnik, kasneje mesečnik), urejala in izdelovala sem ga na internetu skoraj deset let, zadnja leta z angleško prilogo za mlade »The Voice of Slovenia«. Ko sem se leta 1996 preselila v Sydney, je postal menedžer časopisa Florjan Auser, vključil se je tudi v njegovo pripravo. Nasploh sva bila šest let (kot edina) vsestransko aktivna v sklopu Slovenske medijske hiše: on kot menedžer, kamerman, fotograf, režiser, scenarist, jaz pa kot novinarka; sama sva urejala in pripravljala kar tri medije: dve leti slovenski televizijski program, časopis Glas Slovenije in internetno Stičišče avstralskih Slovencev, ki ga F. Auser redno ureja še danes. Poleg tega sva ustvarila tudi nekaj dokumentarcev o znamenitih avstralskih Slovencih, nekateri so bili prikazani na RTV SLO.

Odkar ste spet v Sloveniji, ste izdali pesniško zbirko avstralskega prijatelja.

Leta 2006 sem ob 15-letnici slovenske države in samozaložbi izdala pesniško zbirko pokojnega Petra Košaka, avstralskega Slovenca, mojega prijatelja in mariborskega rojaka, pod naslovom »Ko misel sreča misel«.

Verjetno ste v Avstraliji pustili veliko prijateljev – kako to, da ste se vrnili v Slovenijo? Kakšna se vam zdi z vaše perspektive?

Bom iskrena. Če bi bila mlajša, bi se vrnila, saj mi je Avstralija v osemindvajsetih letih, v najlepših letih mojega življenja, zlezla pod kožo in imam poleg slovenskega tudi avstralsko državljanstvo. Danes mi Avstralija omogoča, da z njeno pokojnino dokaj udobno živim v Sloveniji. Zato sem ji neizmerno hvaležna. Današnja elektronska tehnika pa nam omogoča, da smo slovenski izseljenci po vsem svetu v rednih stikih in tako še naprej prijateljujemo. O Sloveniji ne bi izgubljala besed, saj vsi vemo, kaj se dogaja. Rekla bi samo: A smo se za to borili?

Glede na to, da je vaš drugi mož Zagrebčan, še posebej natančno spremljate slovensko - hrvaške odnose. Kakšen je vaš pogled nanje?

Ja, v Melbournu je v najini hiši ostal moj mož, ki se je preselil v Avstralijo še v rosnih mladih letih in za nič na svetu ne bi zapustil te dežele – v nasprotju z menoj, ki me je premagalo domotožje in želja, da se moja življenjska pot konča v mojem rojstnem Mariboru. Kar pa se tiče odnosov med Hrvaško in Slovenijo, se čudim, s kakšno lahkoto in nepremišljenostjo se današnja vladajoča politika odreja pravicam do slovenskega ozemlja kljub nasprotovanju mnogih strokovnjakov mednarodnega in pomorskega prava; sem proti arbitražnemu sporazumu s Hrvaško. Zamerim pa tudi prejšnjim vladam, da niso, morda celo v samem začetku slovenske države, poskrbeli za »ograjno okoli svoje hiše – zakoličili svojega teritorija«. Morda so za to obstajali tehtni razlogi ali pa sta bili razlog večna slovenska mehkost in popustljivost, ker je bila takrat Hrvaška pač v vojni. Res je, da bodo meje sčasoma, z vstopom naše sosede v EU, padle, vendar si izhod na odprto morje moramo pridobiti z vztrajnim dokazovanjem, da smo tudi mi pomorska država.

Slovenski mediji so verjetno specifika, ki ji ni para. Kakšni so na primer v primerjavi z drugimi, recimo avstralskimi?

O slovenskih medijih z izjemo dveh, treh žal nimam najboljšega mnenja. Pri večini novinarjev je čutiti pomanjkanje novinarske etike, so prodane duše, ne pišejo resnice, nekateri, celo mlajši, pišejo strankarsko enoumno, nekaterim ljudem-bralcem in tudi volivcem pa je v glavi še vedno profil socializma ali komunizma. Ne samo da se tega ne morejo otresti, prenašajo ga še na mladi rod brez vzgojnih metod, kako bi morali spoštovati svojo domovino in ne nazadnje tudi njene simbole. Kritična sem tudi do odnosa do slovenskega jezika na vseh televizijskih postajah. Kar naprej poslušam »super, »ful«, »kul«, »valda«, »kao« itd., zanemarjajo dvojino in veliko prevodov na televiziji je nasploh slabih. Napake se vlečejo že leta, jaz sem zdaj sedmo leto v Sloveniji, pa se nič ne spremeni. Dogodek, ko so novinarji tožili Slovenijo po svetu, pa je bil zame sprevrženo dejanje, brez kančka vesti in spoštovanja do države ali rodoljubja. O splošnem pomanjkanju tega pa sploh nimam besed - zelo, zelo sem razočarana.

Zdi se, kakor da so Slovenci po svetu večinoma bolj zavedni, kakor smo tukaj doma. Kaj porečete na to?

Vsekakor. Večkrat ob opazovanju vsega, kar se dogaja v Sloveniji, ugotavljam, da so ostali še edini pravi Slovenci tisti, ki živijo v zamejstvu, predvsem pa po svetu. In teh je najmanj četrtina slovenskega naroda, kar preveč, da jih ne bi potegnili v skupni (duhovni)

slovenski kulturni prostor ali da bi jih zapostavljali. Razočarana sem nad tem, kaj počnejo tukaj s to malo, a tako čudovito domovino. Mislim, da se tako majhna državnica z dvema milijonoma prebivalcev ne bi smela iti tako na veliko neke »multikulture«, če me razumete, kaj mislim, ne da bi bila šovinistka ali nacionalistka. Imam prijatelje najrazličnejših narodnosti in imam jih rada, z njimi sodelujem in jih cenim, a najprej sem Slovenka, ki je, kjerkoli se je že potepala po svetu, bila svojemu narodu za zgled. In tukaj HOČEM BITI DOMA! z vsemi pravicami, da izrazim svojo slovensko pripadnost in kritiko zaradi nespoštovanja naših večinskih pravic. Tukaj bi dodala še svoje presenečenje, da Slovenija še danes, dvajset let po osamosvojitvi, nima enotne slovenske narodne noše. Kritična sem tudi do odnosa naših dveh glasbenikov Slavka in Vilka Avsenika; Slavko bi si letos, ob 80-letnici, zaslužil Prešernovo nagrado. Ko sem poslušala izvedbo Avsenikove glasbe na koncertu simfoničnega orkestra, sem si rekla: pa to je ja slovenski Strauss! Žal mi je, da je skladba Kot viharnik vrh gora, ki jo je Avsenik spisal ob osamosvajanju Slovenije in naj bi postala slovenska himna, zdaj postala himna Radovljice.

Kako ocenjujete delo civilnih združenj in državnih organov za Slovence po svetu?

Vedno sem bila mnjenja, da je tega v Sloveniji preveč. Poglejte, imamo civilna združenja: Slovensko izseljensko matico, Svetovni slovenski kongres in v sklopu tega Konferenco za Slovenijo, Društvo Slovenija v svetu in Rafaelovo družbo. Še v Avstraliji sem čutila, kako nas ta združenja razdvajajo, delijo, saj ima vsako svoj »politični pedigre«: k Matici se zatekajo bolj levo usmerjeni, Slovenija v svetu je desno orientirana, Svetovni slovenski kongres pa je nekje vmes. Osebo sem sodelovala z vsemi, a so bili zato eni vedno jezni name. Potem je nastal državni urad za Slovence po svetu, v državnem zboru komisija za Slovence v zamejstvu in po svetu, v času Janševe vlade sta nastala svet za zamejce in svet za Slovence po svetu, in kot da vse skupaj še ne bi bilo dovolj, smo dobili še ministra za Slovence v zamejstvu in po svetu brez listnice Boštjana Žekša. Pravzaprav mi ni čisto jasno, zakaj ne bi vsi delovali v sklopu enega samega združenja. Mar do sprave niti med izseljenci ne more priti? A razmerje med finančnimi sredstvi, ki gredo za ves ta aparat v Sloveniji, in drobtinicami, ki jih prejema Slovenci zunaj meja Slovenije, ni uravnoteženo. Govorim lahko v imenu avstralskih Slovencev, ki vsa dolga leta počnejo vse, kar pač počnejo, prostovoljno. Z lastnimi žulji in še iz svojega žepa ter s kakšno nezatno »injekcijo« iz Slovenije. Poglejte, letos, pa se ne bomo izgovarjali na recesijo, ampak na neuravnoteženo podeljena sredstva, je slovenska vlada slovenskim organizacijam v zamejstvu za leto 2010 dodelila 8 milijonov evrov,

slovenskim organizacijam po svetu pa okoli milijon evrov s posebnim poudarkom, da bodo financirali predvsem mlade generacije. Koliko denarja pa gre za vsa prej omenjena civilna združenja in državne organe v Sloveniji? In za kakšno delo? O tem raje ne bi govorila. Nasploh se mi dozdeva, da minister Žekš zapostavlja Slovence po svetu in ga bolj skrbijo Slovenci, ki živijo v državah nekdanje Jugoslavije (menda zaradi članstva v EU) in zamejci. Tiste po svetu pa bi tako in tako nekateri najraje kar izbrisali z odra slovenske zgodovine in sedanosti. In prav ti so »kot opali dragoceni«, je nekoč dejal Aleksander Zorn.

Ali je po vaše zakon o Slovencih po svetu učinkovit oziroma dobro zastavljen?

Da sta bila sprejeta zakona o Slovencih v zamejstvu in o Slovencih po svetu, slednji šele leta 2005, je bila po mojem mnenju ena od obveznosti za vstop v EU, saj izhajata iz obvez, ki jih nalaga slovenska ustava. 5. člen namreč določa, da je matična država dolžna skrbeti za svoje rojake prek meja in vzpodbujati njihove stike z domovino. Isti člen tudi določa, da imajo Slovenci brez slovenskega državljanstva v Sloveniji posebne ugodnosti in pravice. Natančno je tudi opredeljeno, kdo lahko dobi slovensko državljanstvo. Toda v njem je tudi nekaj problematičnih točk, s katerimi niso zadovoljni ne zamejci ne oni po svetu. O zakonu bi lahko rekla še marsikaj, a izpostavila bom le svoje osebno mnenje, da se mi zdi v večini kot mrtva beseda na papirju.

Kakšna je po vaše prihodnost slovenskih organizacij v zamejstvu in po svetu? Verjetno obstajajo velike razlike glede njihovih perspektiv.

Govorim lahko le o Slovencih po svetu. Ta emigracija

se stara, nekaj pripadnikov druge in tretje generacije sicer čuti pripadnost slovenski naciji in so dejavni, a jih je zelo malo. Stavbe slovenskih domov zahajajo v težave že zaradi samega vzdrževanja in marsikatero slovensko društvo čaka nič kaj obetavna usoda. Menim, da se še vedno največ slovenskega odvija v naših verskih središčih v Melbourne, Sydneyju in Adelaidi. Slovenci duhovniki še najbolj skrbijo za ostarele in osamljene ter najuspešneje zbirajo mladino in ji vcepljajo duha slovenstva. Nasprotno se, kot se sliši, v ZDA

prebujajo posamezniki druge, tretje, četrte generacije... Mariborska knjižnica in Rotary Club sta morda prav zaradi tega zbirala slovenske knjige in jih letos namenila knjižnicam v Clevelandu in Chicagu. Tudi sama sem darovala 37 Košakovih pesniških zbirk. V Sloveniji Slovenci niti ne vedo ali pa pozabljajo, koliko energije, žrtvovanja, denarja in prostega časa je potrebnega za ohranjanje slovenstva po tujih deželah. In vse od druge svetovne vojne naprej nosijo ta bremena pretežno izseljenci sami.

Zaradi tega se sprašujem, zakaj ne bi bila v Sloveniji dovolj ena sama državna ustanova, ki bi skrbela za izseljence in jim za njihove tako dragocene dejavnosti omogočila več finančnih sredstev za preživetje, ne pa da so ta skoncentrirana tukaj in večkrat namenjena samo golemu turizmu zaposlenih v Sloveniji. Še v avstralskih letih sem zapisala v Večer nekaj ostrih, a resničnih besed, ko so nas obiskovali (iz DZ tudi po sedem ali več), »da nas hodijo gledat kot opice v zooškem vrtu«.

Pogovarjala se je Lucija Kavčič, fotografije Gregor Pohleven, Demokracija, 11. marca 2010, str. 38-41.

Slovenska konferenca SSK prireja že 14. tabor slovenskih otrok.

Prosimo Vas, da informacijo o taboru posredujete vašim članom in njihovim otrokom, ki bi jih zanimalo udeležiti se poletnega tečaja slovenskega jezika ter bolje spoznati slovenske navade in običaje, ob tem pa še preživeti čas v družbi sovrstnikov rojakov iz drugih držav.

Na naši spletni strani so informacije o taboru na voljo, sem pa za vsa vprašanja na voljo na e-naslovu: luka.klopčic@slokongres.com ali na telefonski številki + 386 1 24-28-552.

Z lepimi pozdravi iz Slovenije.

Luka Klopčič, strokovni sodelavec, Svetovni slovenski kongres

p. Darko Žnidaršič OFM
p. Valerijan Jenko OFM, OAM
ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147 in (02) 9682 5478
Mobile: 0409 074 760; 0419 236 783
Fax: (02) 9682 7692
E-mail: darko@pacific.net.au
valerian@pacific.net.au

KOMAJ smo dobro končali božično dobo in se poslovili od jaslic, že spremljamo v Božji besedi Jezusa, ko je hodil iz kraja v kraj, delil dobrote in zbiral svoje učence. Zbiral je in učil, zlasti pa vabil, naj se naučijo zapuščati stvari, ki so minljive in hodijo za njim.

Smo v jubilejnem letu ob 40-letnici našega Merrylandsa, v letu duhovnikov, v letu evharistije, ko se pripravljamo na slovenski evharistični kongres, v letu... (Dodajte še sami, če kdo še kaj ve!) Ponudb in naznanil teh let je toliko, kolikor jih hočeš in kar težko je izbrati. Vendar nas že ti navedeni poudarki – mejniki – neprestano spodbujajo, da se vprašamo, kam zdaj, kako naprej. Kje na Božjem zemljevidu je vrisana moja pot? Vsak sam in skupaj na tem zemljevidu iščemo in bomo našli, poiskali tisto črto, ki bo njegova in tisto, ki bo naša pot. Vsak jo mora prehoditi. Vendar ni nujno, da bo na tej poti osamljen. Če bo hotel, bo ob sebi čutil Božjo bližino. Če bo želel, bo ob sebi videl brate in sestre. Če bo sodeloval, mu na poti ne bo dolgčas in ga ne bo strah.

Dragi rojaki in člani naših občestev!

Kakor smo prišli iz raznih logov in domačih župnij in se vključili v nove v novem okolju, tako je tudi tukaj v Sydneyu – Merrylandsu - slovenski misijon – naša župnijska družina, ki je z vsakim pripravljena stopati po njegovi poti. Vsakomur je pripravljena ponuditi roko v pozdrav. Vsakomur lahko ponudi ramo za oporo.

Tukaj je slovenski misijon, cerkev, versko središče, ki potrebuje še veliko rok, ki se bodo stezale v pozdrav, veliko ramen, ki bodo dajale oporo, ust, ki bodo tolažile. Potrebuje tudi Vas. Tebe. Mene.

Jezus je s svojimi učenci hodil od ljudi do ljudi in jim oznanjal Resnico, kazal Pot in pričeval

za Vero. Tudi nam bo ob nedeljah zagotovo znova zašepetal: »Hodi za menoj!« Morda po duhovnikovih besedah pri evangeliju? Morda. Morda pa v skriti kamrici srca. Četudi v teh dneh ne bomo zaslišali njegovega povabila, nas je že ob svetem krstu povabil v svojo bližino, da hodimo z njim, od ljudi do ljudi in jim pričujemo, z življenjem in besedami. Z molitvijo in delom. Z našo bližino.

NAPOVEDNI KOLEDAR

MERRYLANDS – SYDNEY

KRIŽEV POT v postnem času molimo vsak četrtek ob 10.00 dopoldne (pred sv. mašo ob 10.30) in vsak petek ob 6.30 zvečer (pred sv. mašo).

Vabljeni še naprej **k zbiranju duhovnega šopka za slovenski evharistični kongres (SEK)**, ki bo 13.6.2010 v Celju. V duhovni šopek spleta: obisk sv. maš med tednom, molitve rožnega venca, križevega pota, češčenje Najsvetejšega v cerkvi ali v duhu doma, molitev z bolnimi in ostarelimi doma ali, ko jih obiščemo, naše žrtve in dobra dela... Darujmo svoje trpljenje v ta namen. Vabimo tudi rojake v drugih naših občestvih: v Melbournu – Kewju oz. Viktoriji, v Adelaide, v Canberri, v Kraljičini deželi, Zahodni Avstraliji, na Tasmaniji in drugod, da se nam pridružite. Povabite člane molitvenih skupin, ki se jih udeležujete. – Morda se komu zdi to smešno ali celo preživeto; morda se bo pa kdo vendarle začutil nagovorjenega, da bo poglobil svoje molitveno in duhovno življenje. - Zbrana dobra dela sporočite p. Darku v Sydney, ki bo posredoval naprej.

Vsak četrtek in petek zbiramo duhovni šopek skupaj - darujemo našo molitev in sodelovanje pri rednih sv. mašah pri Sv. Rafaelu za slovenski evharistični kongres. Ob četrtkih je srečanje molitvene skupine ob 10.00 dopoldne, sv. maša je ob 10.30. (Na veliki četrtek bo sv. maša ob 7.00 zvečer.)

Ob petkih molimo pred Najsvetejšim eno uro pred sv. mašo ob 7.00 zvečer (po veliki noči bodo večerne maše ob 6.00 zvečer.) Doslej smo zbrali že 8 od 100 cvetov našega duhovnega šopka na podobi evharističnega Jezusa, ki jo je naslikal akademski slikar Lojze Čemažar in se nahaja v opatovi kapeli v Stični. Duhovno pripravo koordinira upokojeni stiški opat dr. p. Anton Nadrah, ki se nam zahvaljuje za sodelovanje. Novomeški škof msgr. Andrej Glavan, ki je predsednik odbora za SEK, je tudi navdušen zapisal, da je celo »neka župnija iz Avstralije« poslala duhovni šopek. (Naša, seveda. »Neka župnija v Avstraliji« bi namreč lahko bila katerakoli od tukajšnjih krajevnih župnij, ki jih je še veliko več. Seveda sem takoj napisal pismo, v katerem sem opozoril na to. Op. p. D.)

NEDELJA, 21.3.2010: 5. POSTNA – TIHA NEDELJA: družinski križev pot ob 9.00 dopoldne.

V mesecu marcu je bila DRUŽINSKA SV. MAŠA že to nedeljo. Pri sv. maši so nam zapeli gostje iz Slovenije: oktet Castrum iz Ajdovščine. Spremljali so jih člani ansambla Mi trije.

BUTARICE za cvetno nedeljo bomo izdelovali na cvetno soboto, 27.3. popoldne od 1.30 dalje. Vabljeni otroci in odrasli! Povabimo še koga.

CVETNA NEDELJA, 28.3.: Blagoslov zelenja, butaric in oljk bo na dvorišču ob 9.30 dopoldne. Pri sv. maši dramatisiran pasijon.

KRIZMENA SV. MAŠA bo v katedrali sv. Patrika v Parramatti na veliko sredo, 31.3., ob 7.30 zvečer. Somaševanje duhovnikov bo vodil že naš novi škof dr. Anthony Colin Fisher, ki se bo prej srečal z duhovniki. Duhovniki bomo obnovili svoje duhovniške obljube, zastopniki posameznih občestev pa prejmejo sveta olja kakor vsako leto. – Pri Sv. Rafaelu ta dan, 31.3., ne bo sv. maše.

NA VELIKI ČETRTEK bo sv. maša ob 7.00 zvečer. Izbrana zastopnika v darovanjski procesiji prineseta sveta olja. – Po sv. maši bo molitvena ura z Jezusom v »ječi«.

NA VELIKI PETEK, 2.4., bo bogoslužno opravilo ob 3.00 popoldne. Vzemimo si čas po obredih tudi za molitev pri Božjem grobu – nekaj minut nam ne bo vzelo veliko. »Moli kratko, pa dobro!« (bl. Anton

M. Slomšek) – Križev pot zvečer odpade. – Ta dan je strogi post. – Nabirka na veliki petek in darovi pri Božjem grobu so za Cerkev v Sveti deželi.

NA VELIKO SOBOTO, 3.4., se bomo prav tako pomudili v molitvi pri Jezusu v Božjem grobu in počastili njegov križ, znamenje našega odrešenja. Najsvetejše bo izpostavljeno od 10.00 dopoldne dalje.

VELIKONOČNA VIGILIJA bo ob 7.00 zvečer: blagoslov ognja na dvorišču, v cerkvi slavje luči, velikonočna hvalnica, besedno, krstno in evharistično bogoslužje.

Blagoslovi velikonočnih jedil bodo: v soboto ob 2.00 in ob 5.00 popoldne in zvečer po velikonočni vigiliji.

VELIKA NOČ, 4.4.: Ob 8.00 zjutraj bo vstajenjska procesija in sv. maša. Druga sv. maša bo ob 10.00 dopoldne.

Ne pozabite, da na velikonočno nedeljo tudi premaknemo ure na zimski čas (1 uro nazaj). Storimo to pravočasno, najbolje v soboto zvečer, da ne bo težav v nedeljo.

VELIKONOČNI PONEDELJEK, 5.4.: Sv. maši bosta ob 9.30 dopoldne in ob 6.00 zvečer. Po sv. maši ob 9.30 bo skupno kosilo v dvorani in vsakoletno PIRHOVANJE ter žrebanje dobitkov. Prosimo, da se čimprej prijavite oz. rezervirate mize ali vsaj svoj obrok, da ne bo kdo ostal lačen tisti dan. Dvakrat se je namreč že zgodilo (konkretno v zadnjih dveh letih!!!), da se nekateri niste prijavili in je kosil zato zmanjkalo. To je po svoje dobro znamenje, da je prireditel odmevna, da pa ostanemo lačni in se širi slaba volja namesto velikonočnega veselja, pa spet ne gre.

V soboto, 17.4., in na 3. VELIKONOČNO NEDELJO, 18.4., bo pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu maševal g. EDI SEDEVČIČ. Pater Valerijan bo takrat obiskal rojake v Queenslandu in maševal zanje na Zlati Obali in na Planinki. - V ponedeljek, 19.4., v Merrylandsu ne bo sv. maše.

Na 4. VELIKONOČNO NEDELJO, 25.4., praznujemo nedeljo Dobrega Pastirja in ANZAC DAY. Dopoldne se bomo spomnili tega dne in vseh, ki so žrtvovali svoja življenja na oltarju domovine pri družinski maši. Ob 5.00 popoldne pa bo spominska svečanost in molitev na Klubu Triglav Panthers pri spomeniku Triglava.

ŠMARNICE v mesecu maju bodo vsak četrtek, petek, soboto in nedeljo pri sv. mašah.

WOLLONGONG – FIGTREE

Sv. maši sta vsako 2. in 4. nedeljo v mesecu ob 5.00 popoldne. Četrta nedelja v marcu, 28.3., je CVETNA NEDELJA. Blagoslov zelenja bo na začetku sv. maše, ki je ob 5.00 popoldne.

NA VELIKI PETEK, 2.4., bodo obredi v čast Gospodovemu trpljenju ob 7.00 zvečer.

NA VELIKO NOČ, 4.4., bo sv. maša z obredom vstajenja ob 5.00 popoldne, po sv. maši blagoslov velikonočnih jedil.

Prav tako bosta sv. maši obe redni nedelji, 11. in 25.4. – V nedeljo, 25.4., bo maševal g. Edi Sedevečič.

CANBERRA – GARRAN

Sv. maša v cerkvi sv. Petra in Pavla je vsako 3. nedeljo v mesecu ob 6.00 zvečer.

V aprilu bo sv. maša NA VELIKO NOČ, 4.4., ob 6.00 zvečer – prvo nedeljo v mesecu. Po sv. maši bo blagoslov velikonočnih jedil. - Na tretjo nedeljo v aprilu, 18.4., ne bo sv. maše. – Naslednja bo na nedeljo Gospodovega vnebohoda, 16.5.2010.

NEWCASTLE – HAMILTON

Velikonočna sv. maša za rojake bo na 2. velikonočno – belo nedeljo, 11.4., ob 6.00 zvečer. Takrat bo maševal g. Edi Sedevečič. – Naslednja sv. maša je na redno 5. nedeljo, 30.5., ko praznujemo praznik Svete Trojice.

QUEENSLAND

Sv. maši za rojake na Zlati Obali in na Planinki pri Brisbanu bosta spet na 3. soboto in nedeljo v aprilu, 17.4. – Takrat bomo praznovali tudi 55. obletnico Slovenskega društva Planinka. Rojake bo obiskal p. Valerijan.

PERTH

Obisk rojakov bo tudi tokrat v prvih dneh avgusta, predvidoma od 31.7. do 9.8. Letos Vas bo obiskal p. Darko. Morda bo še kakšna sprememba. Rojaki boste obveščeni s posebnim pismom.

Msgr. dr. ANTHONY COLIN FISHER – NOVI ŠKOF V PARRAMATTI

Papež Benedikt XVI. je v petek, 8.1.2010, imenoval novega škofa škofije Parramatta, kamor spada naš Merrylands. Novi škof

ordinarij je postal msgr. dr. ANTHONY COLIN FISHER, dominikanec, pomožni škof v Sydneyu in župnik župnije Watsons Bay. Bil je tudi koordinator Svetovnega dneva mladih 2008. Na škofovski sedež ga je slovesno umestil kardinal msgr. dr. George Pell v katedrali sv. Patrika v Parramatti v četrtek, 4.3.2010, pri večerni maši v katedrali sv. Patrika v Parramatti. Zbralo se je več kot 2.000 ljudi, kakih 30 škofov in več kot 250 duhovnikov. Naše slovensko občestvo sv. Rafaela smo zastopali Klara in Ivan Brcar, Toni Šajn, p. Darko Žnidaršič, s. Marie Julie Brcar, Damijan Fortuna in morda še kdo.

Škof dr. Anthony Fisher je samo 6 dni po umestitvi srečal Abrahama – 10.3. je praznoval svoj 50. rojstni dan in je najmlajši škof v Avstraliji. Rodil se je v Sydneyu staršema Colinu in Glorii in bil krščen v cerkvi sv. Terezije v Lakembi. Obiskoval je katoliško osnovno šolo St. Michael's v Lane Cove, Holy Cross College v Ryde-u in St. Ignatius' College v Riverview in doštudiral zgodovino in pravo na univerzi v Sydneyu. Leta 1985 je vstopil v dominikanski red, nadaljeval študij filozofije in teologije v Melbournu in bil posvečen v duhovnika 14.9.1991 v cerkvi Jezusovega imena v Wahroongi, NSW. Na univerzi v Oxfordu je leta leta 1995 doktoriral iz filozofije in bioetike. Bil je profesor moralne teologije in vršilec dolžnosti kanclerja na katoliški univerzi v Sydneyu, predavatelj na University of Notre Dame Australia, ustanovitelj in prvi predstojnik Inštituta Janeza Pavla II. za zakon in družino v Melbournu (2000-2003). V dominikanski provinci je bil magister bogoslovcev in provincialni vikar. Papež Janez Pavel II. ga je 16.7.2003 imenoval za pomožnega škofa v Sydneyu. Škofovsko posvečenje je prejel 3.9.2003. Kot škof je bil član raznih svetov in komisij, škofov vikar za življenje in zdravje, predsednik katoliškega šolskega sveta, predsednik komisije za katoliško vzgojo v NSW in član Papeške akademije za življenje.

Geslo škofa Fisherja se glasi: »Živimo iz resnice v ljubezni« (Ef 4,15).

Novemu škofu iskreno čestitamo in želimo obilo blagoslova!

Dosedanji naš škof msgr. Kevin Michael Manning, ki je vodil škofijo Parramatta 12 let in pol, je stopil v pokoj, ker je že dopolnil 76 let, in se je naselil v Glenbrookku na pobočju Blue Mountains.

SLOMŠKOVA ŠOLA je tudi letos odprla svoja vrata. Vendar pa je bilo v razredu na voljo veliko

svežega zraka, ker pogrešamo živ-žav naših otrok. Dosedanji učenci rastejo in imajo vse več izvenšolskih dejavnosti, od mlajših je ostal komaj kdo. Upajmo, da se bomo lahko zbrali vsaj za prireditve ob materinskem in očetovskem dnevu in drugih. Veliko si res ne obetamo, vendar je veliko odvisno od Vas, starši in otroci, zato znova povabimo k sodelovanju. Po dogovoru lahko izberemo kakšne druge dni in ure.

TEČAJ SLOVENŠČINE ZA ODRASLE nadaljujemo ob ustaljenih dneh in urah: vsako 2. in 4. soboto v mesecu: nadaljevalna skupina ob 2.00 popoldne, začetna ob 3.30. V aprilu so velikonočni prazniki in podaljšan vikend za ANZAC DAY, zato se bomo posebej dogovorili, prav tako za mesec maj, ker bo p. Darko v velikonočnem času odsoten.

»S PTICAMI SI DELIMO NEBO« ali: Pater DARKO POTUJE V SLOVENIJO

P. DARKO bo na velikonočni ponedeljek popoldne odpotoval v Slovenijo kot predstavnik naših patrov iz Avstralije na provincialnem kapitlju Slovenske frančiškanske province sv. Križa, ki bo od 5. do 9.4.2010 v Nazarjah. V domovini bo ostal še na oddihu do 20.5.2010.

KRSTI

OLIVIA TERLIKAR, Kings Langley, NSW, hči Roberta in Line, rojene Aloisio, rojena 30.9.2009. Botra sta bila Tiana in Giuliano Novelli. Merrylands – Sv. Rafael, 14.2.2010.

TJAŠA MARIA ROSE POČ, West Fairfield, NSW, hči Igorja in Vesne, rojene Lukežič, rojena 10.11.2009. Botri sta bili Maria Gračner in Nataša Poč. Merrylands – Sv. Rafael, 14.2.2010.

NICHOLAS JOSEPH ISKRA in EMMA EVA ISKRA, dvojčka, Croydon, NSW, rojena 10.8.2009. Oče Romeo Joseph Iskra, mati Luisa Nadia, rojena lus. Botri so bili Marko in Tereza Iskra ter Paul in Helen Frame. Merrylands – Sv. Rafael, 21.2.2010. Romea in Luiso je p. Darko poročil kot prvi par pri Sv. Rafaelu 8.7.2006, sedaj pa krstil njuna prva otroka - dvojčka.

SEBASTIAN JOSEPH MARINČ, NSW, sin Tonija Franka in Rose, rojene Leussi. Botri so bili Jožko Marinč in Frank Leuzzi, Tamerine Ede in Melissa Morabito. – Merrylands – Sv. Rafael, 28.2.2010.

FRAZIER TRENT TAGIAONO SPRAGUE, Woodpark, NSW, sin Trenta Sprague-ta in Tamare Tagiaono, rojen 17.4.2009. Botra sta bila Adam Lamont in Simone Franchi. Merrylands – Sv. Rafael, 7.3.2010.

POROKI

MICHAEL MORONY in NATALIE BRCAR sta se poročila v soboto, 16.1.2010 v cerkvi sv. Frančiška v Paddingtonu. Natalie je hči Ivana in Klare, r. Celin. Priči sta bila Andrew Morony in Michelle Brcar Dobaj.

ROBERT FISHER, sin Ludvika in Sonje, rojene Ropoš, rojen 16.3.1978, krščen 7.5.1978 pri Sv. Rafaelu, in DIANA MIKULETIČ, hči Franka in Neve, rojene Volk, rojena 21.1.1982, krščena pri Sv. Rafaelu 8.5.1982. Priči sta bili Damijan Nemeš in Helen Hadid.

Merrylands – Sv. Rafael, 6.3.2010.

NAŠI POKOJNI

Že smo upali, da bomo v kakšne Misli zapisali veselo novico, da smo vsi živi in zdravi v naših občestvih. Vendar je Bog hotel drugače. V januarju nismo imeli nobenega pogreba, v februarju pa je odšel domov k Očetu en član občestva.

ALOJZ STRAŽIŠČAR je umrl v petek, 5.2.2010, zvečer v Mt. Druitt Palliative Care. Rojen je bil 9.7.1932 v vasi Menišija v župniji Begunje pri Cerknici. V Avstralijo je prišel leta 1957 in delal najprej v Snowyju. Poročen je bil z Magdo Pajenk, ki je bila Ljubljanka. Rodila sta se jima sinova Alex in Robin. Družina je bila zelo povezana z našim občestvom pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu in tudi s Slovenskim društvom Sydney. – Žal se je sin Robin smrtno ponesrečil leta 1987, žena Magda pa je po kratki bolezni umrla pred tremi leti. Od tedaj se je Lojze počutil zelo osamljenega. Kmalu je tudi sam stopil na pot trpljenja. Sv. mašo smo obhajali pri Sv. Rafaelu v petek, 19.2.2010, in ga pospremili na Božjo njivo v Pinegrove, kjer počiva v družinskem grobu. Sv. mašo je daroval p. Darko. Pokojnemu Alojzu so spregovorili v slovo p. Valerijan, ki je somaševal in pridigal, družinski prijatelj Marcel ter v imenu občestva in molitvene skupine Danica Petrič. Lojze zapušča sina Alexa, v Sloveniji pa brata Jožeta in sorodnike.

JOSIP REJC je umrl že 11.10.2009 v Royal North Shore Hospital. Po poklicu je bil mizar (cabinet maker) v pokoju, rojen je bil 10.3.1934 v Šentrupertu na Dolenjskem. Zapušča ženo Elaine, hčerko Joanne z možem Dennisom, sina Tonyja z ženo Ello, sina Marka z ženo Kate, hčerko Alano z možem Geraldom in 8 vnukov, v Sloveniji pa 2 brata in 2 sestri in sorodnike. Od njega so se poslovili v petek, 16.10.2009, v Palm Chapel v Macquarie Parku. Po pogrebu je bil upepeljen.

Hvala Klari Brcar za sporočilo.

TONČKA ŠTURM je umrla v Sydneyu 18.10.2009. Rojena je bila leta 1926 v Senožečah.

Hvala Heleni Leber iz Melbourne za sporočilo.

JULIJ BAJT je umrl 1.12.2009 v Daptu, NSW. Rojen je bil 1.5.1932 v Lovišču v župniji Marijino Celje nad Kanalom. Pogrebno slovo je bilo v petek, 11.12.2009 v Wollongong Memorial Gardens, nato je bil pokojnik upepeljen.

*Hvala Ivanu Bajtu za sporočilo.
p. Darko in p. Valerijan*

Iz Kraljičine dežele QLD

Prvi zapisi brisbanske slovenske skupnosti s časom postajajo čedalje bolj pomembni, posebno ob prilikah jubilejev. Iz arhiva povzemam nekaj zanimivih odlomkov - spominov Jožeta Košoroka (sedaj živečega v Sydneyu), ki segajo v leto 1952 in naprej.

Številnejši Italijani in Grki so že imeli svoje klube, mi pa smo imeli iste želje in se pogovarjali, ko smo se srečali z rojaki. Tako smo čutili potrebo po združevanju. Živel sem v Brisbanu – Spring Hill - 1 Thornbury Stret, pri Mrs. Vuković. Rojakinja je bila iz Komna na Krasu in je prišla kot vdova iz Amerike že pred vojno. Imela je dve leseni hiši – Boarding House za samce. Za sobico smo plačevali en funt na teden, za kuhanje na plinu pa 5 šilingov. Nedaleč, na Boudary Street pa sta živelata Uršičeva, Stanko in Kristina, s katerima sem prišel na isti ladji SKAUBRYN, junija 1951 v Melbourne in nato v Bonegillo. Jaz na sever v Babinda sekati sladkorni trst, Uršičevi pa v Brisbane, kjer sem srečal tudi Stankota Sivca. Sem je zahajala tudi Ida Miret s Krasa in še dva Slovence: Viktor Krešič iz Vrhpolja in neki Andrej. Vsi smo imeli kar precej domotožja. Tone je poznal Stanka in Beti Smrdelj v Darri in me vodil tja na obisk. Pri pogovoru je nekdo omenil, da nas je že toliko, da bi ustanovili društvo. Vprašal sem Stanka in Beti, če bi se lahko srečali pri njih in tako sta nas povabila. Beti nam je pripravila dobro večerjo. Stanko si je nabavil nov magnetofon.

Tako smo se začeli zanimati za "Yugoslavs" in tu in tam med njimi našli kakšnega rojaka. Stanko me je seznanil s Cirilom in Gizelo Vuga, kamor sva šla z vlakom na njihov dom v Albion. Ciril je bil v gradbeni stroki, Gizela pa je imela majhno restavracijo »Hole in the Wall« na Brunswick Street Valley. Stanko je vedel, da je Ciril skušal ustanoviti društvo že leta 1952 in so imeli eno zabavo, menda v oktobru leta 1952. Cirila sem vprašal, če ima kaj zapisanega od tistega večera v BAFS dvorani. Seveda, je dejal in še nekaj denarja je ostalo. Dal mi je z roko napisan list z imeni Slovencev in izdatke za prvo zabavo. Dovolil mi je, da sem list vzel domov in ga pretipkal na pisalnem stroju Harmes.

Stara fotografija pred cerkvijo St. Mary's v Brisbanu.

Na sestanku pri Janezu Primožiču smo izvolili pripravljalni odbor, kjer mi je Ciril Vuga kot novoizvoljenemu blagajniku tega odbora izročil vsoto 3 funte, 14 šilingov in 4 in pol pennijev, kot je navedeno v dokumentu. Na sestanku so bili navzoči še Josip Fon, Anton Kranjc, Marjan Luščak, Anton Purgaj, Stanko Smrdelj in Martin Šilec.

Brisbanski dopis v tiskanemu časopisu SLOVENSKA KRONIKA, v številki september – oktober leta 1954 tudi lepo poroča o takratnem snovanju pripravljalnega odbora in vam ga delno predstavljam:

Na družabnem večeru, ki nam je tako lepo uspel, nas je bilo okrog 40 Slovencev. Zdi se mi, da nas je več kot 40, pa še ne vemo drug za drugega. Na teh zabavah pa se bomo že počasi skupaj zbrali... Na dan 25. julija 1954 pa se nas je osem zbralo pri poverjeniku za MISLI, g. Janezu Primožiču, da se pogovorimo o tem. Večina od nas smo je bila naročnikov MISLI in KRONIKE, par nas je bilo, ki smo bili tudi v Zvezi Slovencev. Nismo se mogli zediniti za koga bi delali in kako, da bi bilo za vse prav. Zato je poverjenik Misli predlagal, naj bi bila prva veselica za ime MISLI in druga pa naj bi bila za ime Kronike, ali ZS. Potem se nam je neumno zdelo, da bi se delili, ampak skupno delali, ker nas je malo. Zato smo izvolili Pripravljalni odbor in sicer za predsednika g. Cirila Vuga, za tajnika g. Janeza Primožiča, za blagajnika g. Jožeta Košoroka, za zabave in program prireditve g. S. Smrdelja. Poleg tega pa še kontrolni odbor za blagajno. Po veselici smo sklenili pisati v oba lista, ker sta oba protikomunistična...

Zanimiv je tudi zadnji odstavek arhivskega poročila, kjer pisec razlaga: Pri Lennons hotelu v Adelaide Street, kjer smo se v "pabu" zbirali Slovenci - ženske takrat še niso smele v pub - gostilno. Takrat smo se v svojem »slovenskem kotu« prepirali glede novega društva

Planinka in pravil. V drugem kotu pa Slovaki in vsak v svojem jeziku glasno govorili. V ta pub je zahajalo več emigrantov (New Australians), kakor tudi Avstralcev...

Toliko zaenkrat iz dokumentacije o snovanju slovenske skupnosti v Brisbanu.

Prilagam vam fotografije iz arhiva. Sedaj, po skoraj 56 letih društvenega dela, je zelo težko še spraviti odbor skupaj. Ker nam na zadnjem občnem zboru ni uspelo sestaviti novega odbora, je sedANJI odbor predsednika Karla Knapa podaljšal svojo delovno dobo do naslednjega sestanka, ki naj bi bil v aprilu. V Upravnem odboru imamo novo tajnico Ireno Jernej.

Naša Kraljičina dežela je zadnjih par mesecev deležna velikih deževnih padavin in so ponekod v nižinah poplave. Naše društvo Planinka je na hribčku, zato ni teh skrbi, a zaradi obilnega dežja vse bujno raste. Predsednik Planinke Karel Knap z odborom je organiziral že par dni - working bee - košenja in urejanja vrta, in pravi, da je kljub temu zopet vse preraščeno in bo treba zopet na delo.

Sedaj pričakujemo obisk patra Valerijana za soboto 11. in belo nedeljo, 12. aprila 2010.

Lep pozdrav! Mirko Cuderman

Jože Košorok piše

Še en prijatelj iz mojega časa je odšel od nas: **STANKO SMRDEL (SMEDLEY)**.

V začetku petdesetih smo bili prijatelji v Brisbanu. Ko se krči število vernikov v cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, se pa širi novi del slovenskega pokopališča v Rookwoodu – Lawn 2. Le ob družinskih mašah mladih v angleščini enkrat mesečno naše občestvo oživi.

V petek, 18.12.2009, smo se zbrali pri Sv. Rafaelu k bogoslužnemu opravilu za pokojnega Stanka. Pogrebno bogoslužje je vodil p. Darko. Na mizici pred oltarjem sta bili slika pokojnega in žara s pepelom, ob njej dve svečki. Sin Stanley je skrbel za očeta, ki je trpel za depresijo 15 let. Stanley je v besedah slovesa orisal očetovo življenje, njegovo trpljenje v drugi svetovni vojni, starejša hči Rosemarie pa družinsko življenje v Avstraliji. Ženi Elizabeth, sinu in hčerki je bil mož in oče v veliko oporo.

Jaz sem se Stanku zahvalil za pomoč ob prvem večjem srečanju Slovencev v Brisbanu 1954. Ciril Vuga, Janez Primožič – oba že pokojna in jaz smo tedaj uspeli zbrati okoli 40 tedanjih Jugoslovanov, ki so bili Slovenci. Za vse nas je bila to zgodovinska prelomnica, saj smo – po nekaj letih begunstva in prvih letih v Avstraliji, za nas čisto drugačni deželi - bili ta večer spet Slovenci: govorili smo in peli po slovensko, plesali ob slovenskih melodijah. To smo dolgo pogrešali. Ta večer sem prinesel s seboj radiogram in slovenske gramofonske plošče Jugoton, ki sem jih dobil iz Ljubljane. Stanko pa je prinesel svojo harmoniko. Plošče smo morali seveda obračati, kar je plesalce motilo. Stanko mi tedaj pravi: "Pusti plošče, bom jaz zaigral!"

Raztegnil je harmoniko in plesali smo nemoteno. Prišel je tudi neki Legiša, dober harmonikar in s Stankom sta menjaje igrala. Ta večer smo bili Slovenci zares! Marsikomu so se orosile oči. Vsaj en večer smo bili to, kar smo, imeli svojo istovetnost!

Spomnim se časov, ko smo v nekdanji Jugoslaviji peli – po vojni: "Čez gore, polja, po svetu naj doni: Slovenija junaška,

svobodna bodeš ti..." – Kakšna prevara!

Ko smo zapustili domovino, nismo bili več Slovenci, ampak "Yugoslav" – Primorci Italijani, Korošci Avstrijci... Nismo imeli svoje istovetnosti, ampak istovetnost – identiteto Jugoslavije, države šestih republik in več narodov. Leta 1957 sem v Brisbanu dobil avstralsko državljanstvo. Velik dokument z bronasto sliko naše kraljice, kjer je bilo napisano da sem – British Subject. Zadaj na dokumentu so bili osebni podatki in prejšnja narodnost – Yugoslav. Pet let po drugi svetovni vojni smo prišli v Avstralijo kot begunci – razseljene osebe (Displaced Persons). Malo je bilo tistih, ki so nas prijazno sprejeli. Tisti, ki smo imeli kodraste črne lase, smo dobili ime "Dego". K tem smo spadali Grki, tedanji Jugoslovani, Italijani in Španci, Francozi pa ne. Oni so bili "Frogies". Baltiški narodi so bili "Balts", vzhodni narodi pa Refos ("reffo" – "refugee"). Danes je to vse minilo. Zdaj ni več diskriminacije in smo ponosni na ameriškega predsednika. Ni čudno, da smo tudi Slovenci hrepeneli po svoji lastni istovetnosti, kakor so zamorci po svojih. Vsakega "Yugoslava", ki je bil Slovenec, smo se razveselili, da smo spet mogli z njim govoriti slovensko. In če se je komu posrečilo ustanoviti lastno narodno društvo ali klub, je bil to takrat velik podvig. Po prvih srečanjih začasnih organizacijskih odborov je februarja leta 1956 nastalo registrirano slovensko društvo Planinka, ki deluje še danes.

Janez Primožič, Majna Juršević, Jože Košorok - oktober 1954

Iz Slovenije sem dobil pesmarico od Valerije Čučnik, kjer je na prvi strani napisala: *Rojstvo je začetek smrti, smrt je rojstvo večnosti. Življenje je nekje vmes.* Ta trenutek mora biti samo en dan ali pa sto let.

Stanko sedaj si v večnosti srečal našega Stvarnika. Daj mu dobro besedo tudi za nas, da se snidemo, ko pride naš čas, pri Bogu v večnosti. Bomo vsaj toliko

veseli kot smo bili tisti večer avgusta 195, ko si nas s svojo harmoniko in slovensko pesmijo razveselil.

Jože Košorok, Sydney NSW

Zgodba mojih staršev Marije in Franca Vravnik

Moja mama, **MARIJA VRAVNIK rojena ŠUBELJ**, je bila rojena 7. februarja 1919 v Domžalah. Njen oče je bil Peter Šubelj in mati je bila Marija Tonin. Imela sta pet otrok: Franc, Albin, Angela, Marija in Peter. Franc in Albin sta kmalu umrla. Najmlajši brat Peter (89 let) še živi v Domžalah. Oče Peter je bil kolar in je umrl po nesreči na žagi leta 1936. Mati Marija pa je umrla leta 1945; tako je mama izgubila svoje starše še zelo mlada.

Moj ata, **FRANC VRAVNIK**, je bil rojen 28. septembra 1916 v Ojstrici blizu Dravograda. Oče je bil Gregor Vravnik in mati je bila Franca Hribar. Imela sta devet otrok: Lois, Milenka, Julka, Fanika, Cveta, Franc, Pepi, Ludvik in Olga. Vsi bratje in sestre so pomrli pred letom 1998. Tudi očetova starša sta umrla pred letom 1957. Oba sta imela dobro šolsko spričevalo. Mama je delala kot šivilja in ata je naredil vajeništvo v tapetništvu in je veliko stvari delal; Avstralijo pa je prispel kot mehanik. Mama in ata sta se spoznala leta 1938 na plesu v Domžalah. Poročila sta se 16. junija 1940 v cerkvi na Taboru v Domžalah. 17. aprila 1941 se je rodil Franc, ki ga kličemo Lanci. Julija 1941 so se preselili v Maribor in živeli tam 16 let. 21. junija 1957 so prišli v Avstralijo. Ludvik, brat od ata, je že živel v Melbournu in so ostali z njim. Ata je zelo hitro dobil službo pri Spencer Motors v South Melbourne. Mama je šivala doma in Lanci je začel vajeništvo kot električar. Od leta 1957 do 1960 so živeli v Prahran, Melbourne. V letu 1960 so kupili hišo v Ashwoodu. V maju 1960 sem se jaz rodila. Ni bilo tedaj veliko takšnih primerov, da so ženske imele otroke po 40 letu starosti, ampak moja mama je bila sodobna ženska. Danes je zelo moderno imeti otroke po 40 letu!

V Ashwoodu smo živeli 17 let in zato imamo še vedno veliko prijateljev v Viktoriji. Lanci se je poročil z Barbaro v letu 1966 in imata dva otroke: Katico in Kurta. Katica se je poročila s Craigom v letu 1989 in imata dva otroke: Kyle in Meg. Kurt se je poročil s Christino v leto 2001 in imata tri otroke: Tyler, Piper in Riley. V letu 1975 se je Lanci z mlado družino preselil v Cairns, North Queensland. V decembru 1977 sem končala šolo v Melbournu in smo se z atom in mamo preselili v Cairns. Tukaj sta imela pokojnino in sta začela bolj uživati življenje. Tu sta se srečala z novimi prijatelji. Mama je delala v svojem vrtu in ata v svoji garaži.

Poročila sem se s Kevinom leta 1984. Ko sva se naselila v Brisbanu leta 1986, sta se mama in ata leta 1987 preselila v Southport (Gold Coast), da sta bila bližje nam. Mama in ata sta živela 17 dobrih let v Southportu z novimi in starimi prijatelji iz Melbournea.

Ampak, kot sta se postarala, je življenje postalo malce težje in sta se odločila za preselitev še bližje k meni in Kevinu. Leta 2003 sta se preselila v Samford Grove

Retirement Village, 15 km stran od nas. V zadnjih šestih letih smo preživeli veliko časa skupaj in smo hvaležni za ves ta čas.

V juliju 2009, mama v starosti 90 let in ata v starosti 92 let, sta se preselila v Sir James Terrace Hostel, Deception Bay, kjer sta se pridružila čudoviti skupini ljudi, ki je skrbela za njih in je njuno življenje bilo veliko lažje. Na žalost je mama umrla 7. oktobra 2009, kmalu zatem, ko je utrpela kap. Vem, da so bili naslednji štirje meseci najbolj težki v življenju mojega očeta. Z mamo sta imela 71 let skupnega življenja. Ata je umrl 7. februarja 2010. To bi bil mamin 91. rojstni dan.

Moji starši so živeli dolgo življenje in mislim, da so živeli dobro. Moj brat in jaz sva imela v življenju čudovito možnost za izobrazbo.

Trdno smo prepričani, da sta mama in ata za vedno skupaj v miru. In skupaj za vedno v naših srcih.

Hčerka Shirley Kucks, Petrie, QLD

Draga Shirley in Lanci, sožalje ob smrti mame in očeta, s katerima sem se srečal in bil njun gost pred mnogimi leti v Cairnsu in ju pred letom in pol obiskal v domu, kjer sta živela. Obeh smo se spomnili tudi v Kew pri sveti maši, saj imata tukaj nekaj zelo dobrih in zvestih prijateljev.

Hvala, Shirley, za tako lep zapis o mami in očetu. Napisala ste ga tako lepo in to v slovenskem jeziku, čeprav niste nikoli hodila v slovensko šolo. Tudi to veliko pove o Vajinem očetu in mami. Kakšno veliko doto jezika in vere njune stare domovine, pa tudi polne včlanjenosti v to družbo sta Vama omogočila Vajina starša. Hvala tudi, ker sta nam povedala, da hočeta sedaj vidva biti med naročniki Misli.

S pristrčnimi pozdravi: Bog živi!

p. Ciril

Življenje na deželi v naravi in v naravnem okolju ima veliko prednosti

Včasih pa narava tudi poskrbi za razna presenečenja. Tukaj na Mt. Mee nam dobro uspeva drevo kaki - persimons in seveda ptiči dobijo največji delež njegovih sadežev. Letos nam ni ostalo skoraj nič, le ena veja na drevesu je bila polna sadja in ostala nedotaknjena. Ko sem obiral sadeže, sem ugotovil razlog: Dve veliki kači, vsaka dolga do dveh metrov in pol, sta držali stražo, ko sta prežali na ptiče in na netopirje. Moral bi jim biti hvaležen za tako vestno stražo, ko drevo ne bi raslo v bližini kurnika. S tem je bilo tudi rešeno vprašanje, zakaj ni več kokošjih jajc v gnezdu. Obe kači sta nestrupeni – carpet snakes in imeli sta že polna želodca, tako nisem imel veliko problema, da sem jih odstranil v daljno goščavo. Prilagam vam fotografijo, ki jo je naredila Anica. Naša prijateljica Ken in Agnes, ki živita v naši sosesčini, sta se mi že priporočila, naj jima priskrbim naslednjo obiskovalko kačo (carpet snake), ker imata v garaži problem s podganami. Pred leti smo tukaj imeli problem s strupenimi kačami – redbely, a so skoraj izumrle, predvsem zaradi strupenih žab – krot, s katerimi so se hranile. Kljub vsakovrstnim presenečenjem je lepo je živeti v naravnem okolju, ker nam nikoli ni dolgčas. Zato pa do naslednjic vsem lep pozdrav. **Mirko Cuderman, Mt. Mee QLD**

Boljša je kruta resnica, kot pa lepa laž Slovensko socialno društvo Planinka Brisbane

23. januarja 1955: Ustanovitelja Stanko Sivec (**na fotografiji desno**) in Mirko Rakušček. Stanko Sivec je spisal Pravila, ki jih je 11. februarja 1955 v dvorani B.A.F.S. na 331 George Street, Brisbane City ob veliki udeležbi prečital. Pravila so bila sprejeta in prvi odbor društva Planinke je bil sestavljen: Predsednik Franc Grčman, podpredsednik Martin Šilec, tajnik Stanko Sivec, blagajnik Stanko Sever. Rada bi povedala, da nisem mislila, da bo ta tabla, ki je obešena na vrhu

bara v društveni dvorani na Planinki naredila tako zavist na rob tako prefinjeni pisavi, naj bo naslednji članek, ki več ali manj govori resnico o vsem lepem ali slabem, kar se je dogajalo 55 let nazaj. Jaz sem prišla v Avstralijo, oziroma v Brisbane 21. oktobra 1954. Bila sem na silvestrski zabavi, na sestanke pa nisem hodila, ker me je bilo strah iti iz hiše ponoči.

Gospod Jože Košorok je zapisal: Po treh zabavah nam je pa veselje skalila slovenska zavist in nezaupanje. Namreč na odborovih sestankih se je vnel prepir, kam naj bi šel čisti dobiček od zabav. M. Šilec in S. Sivec sta zahtevala, da mora iti za Misli, KER SO ONI PRVI ZAČELI s slovenstvom v Avstraliji. Takoj sem začutil tipični slovenski čut manjvrednosti in podložništvo. Če smo že organizirani v neko skupino, MORAMO biti pod nečim višjim, pod neko oblastjo. Predlagal sem, da naj bi šlo za Misli le del dobička, katerega naj večina odloči. Ker smo morali nakupiti še prte, posodo in druge potrebščine za naslednje zabave, takrat za Misli menda nismo poslali nič. Martin in Stanko nista bila zadovoljna.

Stanko je bil na dopustu v Sydneyu. Neko soboto dopoldan je pri Lennons Hotelu pokazal društvena pravila in rekel, da je zdaj ustanovljeno društvo PLANINKA. Vsi smo bili presenečeni: Ciril, Janez, Jože in tudi Plutovi, ko so to izvedeli. O pravih sploh nismo govorili in sedaj so se pojavila in novo društvo... Ali bomo zdaj imeli dve društvi - enega brez pravil, ki nima drugega kakor pripravljajni odbor, drugi pa? Stanko je bil skrivnosten in ni hotel povedati, kdo

mu je pravila napisal. Sumili smo patra Pivka, vendar bo treba vseeno nekaj ukreniti. Pri prepirih ne more ostati, ker nas je premalo za dve skupini. Tako sem predlagal, da se prvotni odbor ukine, pa naj ima Stanko svojo Planinko, da bo mir. Imovino smo prodali in vsega je bilo nekaj čez 25 funtov. Kam z denarjem? Denar pa niso dali ne Planinki ne za Misli, kar sta predlagala Martin Šilec in Stanko Sivec, pač pa za misijone. Zato ne govoriti nobenemu: Planinka se je nadaljevala. Planinka se je začela iz nič. Stanko Sivec je vztrajal in tako tudi zasluži ime ustanovitelja Planinke.

Kar se v eni izmed številik ŽAR-a pojavi slika Stankota Sivca na vrhu članka: Stanko Sivec, ustanovitelj Društva Planinke Brisbane. Zdaj, ko imajo tudi slovenski rojaki v Brisbane svoje društvo, je nadaljeval skrivnostni poročevalec. Spet en šok in spet smo se kregali. Hvala Stanku Sivcu, da je na lastno iniciativo in stroške poskrbel za pravila društva in ustanovil Slovensko društvo PLANINKA v Kraljičini deželi.

Marica Podobnik, Brisbane QLD

PRIREDITVE PRI SLOVENSKEM DRUŠTVU SYDNEY

Poroča predsednik Štefan Šernek

V nedeljo, 31.1.2010, so na Slovenskem društvu tekmovali balinarji za Prešernov pokal: balinarji domačega SDS, balinarji Kluba Planica Wollongong in balinarji Kluba Triglav Panthers. Podelili smo štiri nagrade, v vsaki nagradi štiri steklenice dobrega viskija in kot četrto nagrado steklenice najboljšega vina. Pokale je darovalo društvo.

Prvo nagrado za Prešernov pokal so dobili: Vera Kocjančič, Karlo Samsa, Kris Biletič in Albin Sednik; drugo, tretjo in četrto nagrado drugi igralci. Po razdelitvi pokalov smo sedli k večerji, nato smo se zabavali in peli ob zvokih harmonike. Seveda sem tudi predsednik zaigral nekaj domačih na harmoniko.

Dva tedna prej, v nedeljo, 17.1.2010, je gospod Vinko Ovijač pri nas praznoval svoj 88. rojstni dan in svoj god s svojimi najdražjimi, ženo Marijo, otroci, vnuki in pravnuki in številnimi prijatelji. Odbor SDS se prav tako pridružuje in mu želi še mnoga srečna, zdrava leta ob tem velikem jubileju. Dragi Vinko, še korajžno naprej, da bomo nekoč, če Bog da, obeležili 100. obletnico!

Prešernovo proslavo smo na društvu pripravili v nedeljo, 7.2.2010, ob 3.00 popoldne. Po pozdravu vseh navzočih je slovensko in avstralsko himno zapela Rebecca Keen. Mlada dekleta so v povorki ponesle venec k Prešernovemu kipu. Pesmi sta recitirali Perina Keen in Danica Petrič. Štefan Šernek st. je zapel pesem Franceta Prešerna Pod oknom in narodno pesem Pleničke je prala. Na harmoniko ga je spremljal sin Štefan Šernek.

Po programu smo se zabavali naprej ob zvokih Alpskih odmevov. Obisk je bil nad pričakovanji. Pustovanje smo pripravili naslednjo nedeljo popoldan, 14.2., ravno na valentinovo. Prišlo je 13 maškar, ki so bile vse denarno nagrajene. Prvo nagrado je dobila gospa Helena Zadavec, drugo nagrado Rebeka – vnučinja Freda in Marije Brožič in potem še drugi nastopajoči. – Prodajali smo srečke, ki pa jih je žal kmalu zmanjkalo. Za veselo razpoloženje so spet poskrbeli Alpski odmevi.

Isto nedeljo smo imeli krstitke – krstno slavlje. V naši slovenski cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu je prejela sveti krst Tjaša Marie Rose Poč (Poch), hči Igorja in Vesne, rojene Lukežič. Slavnostno kosilo smo pripravili na našem Slovenskem društvu. Zbralo se je kar 80 članov rodbine in prijateljev, pridružil se je tudi krstitelj p. Valerijan. Naše Slovensko društvo enako čestita novokrščenki in njenima staršema Vesni in Igorju in želi, da bi bila njuna hčerka zdrava, pridna, da bi pridno rasla in delila srečo s svojimi najdražjimi. Vseh skupaj nas je bilo več kot 300, imeli smo polne roke dela, pa še več veselja in zadovoljniji smo sklenili naše popoldne.

Slovensko društvo Sydney prav tako želi vsem našim verskim centrom, klubom, organizacijam v Avstraliji zdrave, srečne in blagoslovljene velikonočne praznike!

IZ KLUBA TRIGLAV PANTHERS - SYDNEY

Piše Martha Magajna

BALINANJE, 26. januarja 2010

Vsako leto v januarju poteka v klubu Triglav balinarsko tekmovanje za pokal Dneva Avstralije. Kakor za večino nedeljskih tekmovanj so navadno pokrovitelji tekmovanja člani balinarske sekcije, ki v tem mesecu praznujejo rojstni dan. Še pred nekaj leti nas je bilo kar šest pokroviteljev, sedaj pa sta ostali samo dve, Marica Vrh in Martha Magajna, preostali pa že nekaj časa negujejo doma svoj revmatizem ali celo delajo družbo rojakom na pokopališču v Rookwoodu. Zmagovalca tekmovanja za pokal Dneva Avstralije v Klubu Triglav sta bila Tone Uršič in Jože Slavec. Po končanem tekmovanju je bil tudi redni letni občni zbor balinarske sekcije Kluba Triglav.

Balinarji so se odločili, naj lanskoletni odbor še naprej nadaljuje svoje delo in da niso potrebne spremembe.

Konec januarja so balinarji Kluba Triglav sodelovali v medklubskem balinarskem tekmovanju za Pokal Franceta Prešerna v Slovenskem društvu Sydney. Tekmovale so skupine balinarjev iz Slovenskega društva Sydney, Kluba Triglav Panthers in Kluba Planica Wollongong. Sestava moštev tekmovanja je bila izžrebana, tako so večino moštev sestavljali tekmovalci iz vseh treh klubov. Prvo mesto v tekmovanju za Prešernov pokal so zavzeli Vera Kocjančič - SDS, Karlo Samsa - Klub Triglav in Albin Sedmak - Klub Triglav in Chris Biletič iz Kluba Planica Wollongong.

Mladinsko balinarsko prvenstvo 2010

Mladi balinarji iz Kluba Triglav Panthers se odpravljajo na avstralsko mladinsko prvenstvo v balinanju za leto 2010. Tekmovanje bo v klubu Freccia Azzura v Melbournu konec tedna od 9. do 11. aprila letos. Klub Triglav bodo zastopali na tekmovanju mladi tekmovalci Daniel Samsa, Liam Spagnolo in Sam Carbone, vodil pa jih bo trener Lojze Magajna. David Samsa obiskuje 9. razred v St Patrick's College v Strathfieldu, Liam Spagnolo 9. razred in Sam Carbone 10. razred v Patrician Brothers College v Fairfieldu.

Mladinci trenirajo na baliniških klubih Triglav po dvakrat na teden. Želimo jim mnogo uspeha!

AVTOBUSNI IZLETI IZ KLUBA TRIGLAV

V deževnem mesecu februarju smo spet enkrat imeli srečo; ves teden pred izletom je lilo kot iz škafe, teden po izletu je spet deževalo, na dan izleta, ko smo se odpravili na Centralno obalo NSW pa smo imeli prelep sončen dan, kakor po naročilu! V obmorskem mestecu Erina smo obiskali St. Fiacre's Distillery, kombinacijo zeliščnih vrtov in pripravo likerjev, kjer pripravljajo čudovite zeliščne likerje, ki smo jih poskusili potem, ko so nam v vrtnem paviljonu postregli z odličnim Devonshire zajtrkom - kako in svežimi skoni, jagodno marmelado in tolčeno smetano.

Po okusnem kosilu v krajevnem klubu smo šli hraniti pelikane v Entrance, kjer se vsako popoldne ob 3.30

Zajtrk v paviljonu.

Zmagovalca tekmovanja za pokal Dneva Avstralije Tone Uršič in Jože Slavec s pokroviteljicama tekmovanja Marico Vrh in Martho Magajna.

Prvo mesto v tekmovanju za Prešernov Pokal Vera Kocjančič - SDS, Karlo Samsa in Albin Sedmak - Klub Triglav ter Chris Biletič iz kluba Planica Wollongong.

Sam Carbone, Liam Spagnolo, Daniel Samsa in Lojze Magajna.

popoldne zberejo stotine teh velikih morskih ptic, v veliko veselje številnih turistov, ki si pridejo ogledat to zanimivo atrakcijo.

V mesecu marcu smo šli na daljši izlet na obisk vinske kleti v Port Stephens in nato v Nelson Bay. V Port Stephens smo poskusili dobra vina in jih nekaj tudi nakupili, nakar smo odkrili v Nelson Bay čudovito restavracijo z imenom »Black Olive«, na dvignjeni terasi z razgledom na morje, še lepši pogled pa je bil na velike krožnike, napolnjene s pečenimi ribami, rakci, ostrigami na tri načine in drugimi školjkami, skupaj s prilogami, solato in dobrim vinom, tako, da so vsi glasovali, da se drug teden ponovno vrnemo že samo zaradi kosila. Po kosilu smo se vkrcali na udobno ladjo, ki ima verjetno dogovor z delfini, saj so nas prišli kaj kmalu pozdravit. In že je bilo pozno popoldne in čas, da se vrnemo domov. Naslednji mesec pa si bomo ogledali Illawara Fly Sky Walk nad drevesnimi krošnjami na Južni obali, s kosilom v Nowri. Nasvidenje!

Vinska klet v mestecu Port Stephens.

Pelikani, pelikani in še pelikani.

**PRIPRAVLJALNI ODBOR
ZA IZBIRANJE KANDIDATOV
ZA »SLOVENIAN OF THE YEAR AWARDS«**

Klub Triglav Panthers, 9. marca 2010

V Klubu Triglav so se na prvem sestanku v letu 2010 zbrali predstavniki vseh slovenskih organizacij iz NSW, da bi se dogovorili o pripravi tega pomembnega srečanja, na katerem v Klubu Triglav vsako leto podelijo priznanja izbranim članom skupnosti. Letošnje srečanje bo v okviru praznovanja Dneva državnosti Republike Slovenije v nedeljo, 20. junija 2010, ob 12 h opoldne. Praznujemo že deseto tako srečanje in vsi ste vabljeni,

posebno lepo pa bi bilo, če bi se ga udeležili tudi vsi nagrajenci iz preteklih devetih let. V ceno \$15.- za člane in \$25.- za nečlane kluba, otroci \$10.- je vključeno tudi tridelno kosilo, za ples pa bo igral ansambel »The Masters«.

Zainteresirani naj pokličejo recepcijo kluba na tel 9426 1000 ali Martho Magajna na tel. 9609 6057.

Ivan Rudolf - Planica Wollongong, Florjan Auser - Slovenian Media House, Perina Keen - Igralska družina Merrylands, Fanika Zafošnik - SDS, Peter Krobe in Branko Fabjančič - Triglav, Erika Žizek - SDS, Maria Grosman - Tivoli Newcastle in HASA NSW, Martho Magajna - Triglav in HASA NSW.

HASA NSW v LETU 2010

Piše Martha Magajna

Naša arhivska organizacija se je v novem letu 2010 kar krepko prijelala dela. Konec preteklega leta smo v okviru Zlatega srečanja priseljencev pripravili video o delu Igralske družine Merrylands, ki je prav tako praznovala 50 let dela, ob 40-letnici cerkve sv. Rafaela v Merrylandsu pa smo pripravili slikovno razstavo o zgodovini cerkve in verskega središča na sploh in trenutno si to razstavo še lahko ogledate v dvorani verskega središča. Letos pa poleg rednega dela zbiranja zgodovinskih podatkov o posameznih članih slovenske skupnosti in o slovenskih organizacijah tudi dopolnjujemo prvi video, tako da bo iz krajšega prikaza dela Igralske družine nastal kolikor mogoče kompleten zgodovinski dokument, s priloženim tiskanim tekstom.

Videti je, da se pohvalni odmev o našem delu širi po svetu, saj smo v preteklem mesecu imeli kar tri pomembne obiske, ki so si prišli ogledat naš arhiv, arhivske prostore in kako opravljeno to delo. Najprej nas je obiskal pater Marijan Glamočak iz hrvaškega katoliškega centra sv. Nikola Taveliča v St Johns Parku in z njim sestra Iluminata Antolović z dvema sodelavkama iz Hrvaške cerkvene skupnosti, gospo Gordano Anič in gospo Ivano Đerek. Slišali so za naš arhiv in so prišli pogledat, kako se taka stvar organizira, saj čutijo veliko željo in potrebo, da bi tudi hrvaška skupnost začela z zbiranjem in ohranjanjem svojega zgodovinskega gradiva. Zelo so bili navdušeni nad obsegom in ureditvijo naših arhivov in so na naslednji seji njihovega pastoralnega sveta že začeli delati načrte, kako priti do prostorov, ureditve in primernih delavcev, ki bi bili pripravljene vložiti čas in trud

Gospa Gordana Anič, gospa Ivana Đerek, sestra Iluminata Antolović in pater Marijan Glamočak.

za strokovno izobrazbo, potrebno arhivskim delavcem. Teden kasneje smo dobili obisk iz Slovenije. S patrom Cirilom nas je obiskala gospa prof. Jana Bezenšek, prodekanja za znanstveno raziskovalne zadeve Filozofske fakultete Univerze v Mariboru z možem Herbertom. Profesorica Bezenškova raziskuje vlogo slovenskih frančiškanov v migracijskih procesih Slovencev v Avstraliji in v tej povezavi je pokazala veliko zanimanje za naš arhiv, posebno pa še za razstavo o zgodovini verskega središča Merrylands, ki je postavljena v dvorani. Tretja obiskovalka, katere obisk je sovpadal z obiskom prof. Bezenškove, je bila gospa Jožica Velišček, diplomirani jurist in v preteklosti dolgoletna generalna sekretarka Državnega zbora Republike Slovenije. Gospa Velišček je nečakinja dolgoletne pridne sodelavke v verskem središču Merrylands, Milke Stanič, in je prišla k teti na privatni obisk, hkrati pa je izkoristila priložnost za srečanje s patri v verskem središču in za ogled arhivov HASA NSW.

Martha Magajna, Jožica Velišček, Maria Grosman, Milka Stanič, Mihelca Šušteršič in prof. dr. Jana Bezenšek.

OBVESTILO

Arhivska organizacija HASA NSW obvešča, da so redne uradne ure v prostorih arhiva v verskem središču Merrylands vsak torek od enih do treh popoldne, za vse, ki bi želeli zaupati svoje zgodovinsko gradivo arhivu. Če potrebujete informacije ali pojasnila, se lahko obrnete na arhivarke:

Marija Grosman tel. (02) 4954 8619

Mihelca Šušteršič 9416 8039

Martha Magajna 9609 6057

IZLET PO TREH KONTINENTIH! Potovanje: Evropa 2010

Odhod 7. septembra 2010 – Letalska družba Emirates: Melbourne, Dubai do Aten, kjer se prične 11-dnevna tura z ladjo.

Potovanje se konča v Atenah in nadaljujemo pot z letalom do Dunaja in v Ljubljano.

8. novembra 2010, takrat bi naj šla skupina nazaj - ni pa nujno,

vsak lahko potuje nazaj po svoji želji: Ljubljana, Dunaj, Dubai, Melbourne.

Potovanje bo enkratno, zelo udobno in trajalo bo 11dni, pričetek v Atenah z ladjo. Obiskali bomo kar tri kontinente in to večinoma z ladjo po Sredozemskem morju.

Na ladji bo vsak dan zajtrk, kosilo in večerja, tudi bazen in večerne zabave.

Grčija-Atene, Turčija-Istanbul, otok Mykonos, Izrael - z avtobusom do Jeruzalema, najstarejšega mesta na svetu, Port Said - Cairo in Piramide, Agios Nikolaos, Creta in nazaj v Atene.

Nadaljujemo pot z letalom do Dunaja in v Ljubljano.

Zaželen je čim prejšnji vpis, ker moramo rezervirati letalske in ladijske vozovnice.

Kličite Marto Ogrizek na tel.: 03 9366 3774 ali Meto Lenarčič na tel.: 03 9763 4245 za vse podrobnosti.

Meta Lenarčič, Melbourne VIC

VAŠI DAROVI - do 23. marca 2010

ZA BERNARDOV SKLAD: \$420: Alfred Brežnik. **\$140:** Angela Medjites. **\$80:** V.S. Vuk. Jože Čulek. **\$60:** K.M. Holvet, Franc & Ana Baša, Ana & Drago Zec, Sanda Potočnik, Ema Kokelj, Julij Pretnar. **\$50:** Srečko & Nikolaja Baraga (namesto cvetja Tončki Plesničar). **\$40:** M. Harej, Maria Oppelt-Oppeli, Rezka Smolič, Vinko Erjavec, D.M. Gračner. **\$30:** Viktor Madison, Valentin & Tilka Lenko, E. Rutar, Anica Markič, F & S Hudina, **\$20:** Kristina Furlan, J & K Cvetkovich, Lojze & Marija Kerec, Ivan Mohorko, Jože & Štefka Soba, Danila Štolfa, družina Mesarič, Zinka Černe, Martha Kohek, Mario Marsič, Frida Celin, Margareth Hatežič, Franc & Irena Magdič, Ivan & Darinka Prosenik, Marjan Peric, Karl Razboršek, Franc & Olga Žužek, Joška & Alojz Ličan, Drago & Rezka Prosenik, Jože Plevnik, Marica Podobnik, Rafael Koren, Romano Benčič, Alojzija Vučko, Slavko Jernejčič, Vinko Lunder, Milan Čeligoj, Mario Jenko, Tone Jesenko, Anica Zupančič, Elsa Gomizel, D & F Razbočan, F & J Bresnik, Fani Šajn. **\$15:** Ivan Smole, Francka Wetzel. **\$12:** Jože Mišica. **\$10:** Drago Tomac, Štefan & Maria Horvat, Ivanka & Marjan Kontelj, Terezia Žilavec, Milica Ritonja, Jelka Hojak, Ivanka & Danilo Kresevič, Viktor & Mihaela Semelbauer, Jana Lavrič, Anton & Sabina Gjerek, Anka Brgoč, Vida Horvat, Ferdy Jelerčič, Peter Tomšič, Janez Mesarič, Martin Šuštarčič, Lojzka Fistrič, Milka Medica, Anton Tomšič, Ana Klančič, Jože Celhar, Nick & Veronika Gregorič, Jože Juraja, Ivan & Marija Barat, Peter Vorič, Nada & Eddie Bole, Jack Rejec, Franc Tanšek, Tone & Anica Konda, Peter Berginc, Alojzija Gosak, Dinko Zec, Jože Lipovž, Janez Kucler,

Cecilija Džikov, dr. Zvonimir Hribar, Oto Zore, Joseph, Ema Simčič, Vinko Dajnko, Kristina Car, Frank Hartman, Janez Jernejčič, Frank Plesničar, Danilo Mršnik, Maria Lotrič, Slavko Koprivnik, Jožica Gerden, Maria Česnik, Frank Novak, Alojz Jakša, Anton Markočič, Jože Težak, Maria Jamšek, Ivan Deželak, Rozina Tkalčević, Marjan Saksida, Marjan Luzar, Aleksander Bole, Karl Knap, Viljam Bauer, Maria Skok, Dragica Kalc, Maria Iskra, Frank Gril, John & Maria Pal, Dana Bric, Jože Klement, Albina Kalc, Branko Kresevič, Ivan Legiša, Marija Novak, Nežika Polajžer, Janez Ritoč, Jože Vuzem, I & T Nadoh, J & M Pal, Helena Zver, Marie Pase, D. Zorzut, Liliana Vesel, Milan Iskra, Fani in Peter Natlačen, Pavel in Lucia Knafelc, Rudi Iskra, Angela Gustinčič, Anton Volk, Ana Pegan, Alma Zdravlig. **\$5:** Olga Gale, Silva Jenko.

ZA LAČNE: \$100: Maria & Tone Brne, F.J. Bresnik, N.N. **\$50:** Barica & Lojze Brodnik – namesto voščilnic. **\$30:** Alojzija Gosak, **\$10:** Jože Celhar.

ZA MISIJONE: \$200: Tereza Ferencz. **\$100:** Tone & Marija Brne, F & J Bresnik. **\$50:** Maria Rogina, Ivanka Bajt (namesto velikonočnih voščilnic). **\$20:** Anica Rezelj, Milka Iskra, Franc Tanšek, Alex Braletič.

ZA ŠOLANJE NOVOMAŠNIKOV NA SALOMONOVIH OTOKIH - (Apostoli za apostole): \$250: Ivanka Kresevič, Anica Zupančič, Angela Dodič, Anica Rant.

ZA DRUŽINSKI CENTER na Sveti Gori pri Gorici: \$50: Olga Saulig.

HVALA in Bog Vam povrni za Vašo dobroto!

p. Janez Tretjak OFM
HOLY FAMILY SLOVENIAN MISSION
51 Young Avenue
WEST HINDMARSH SA 5007

Tel.: 08 8121 3869
Email: tretjakj@bigpond.com

VELIKONOČNI SPORED

NA CVETNO NEDELJO se bomo zbrali pred cerkvijo k blagoslovu oljk, butaric in zelenja. V slovesni procesiji in med petjem v čast Kristusu Kralju bomo odšli v cerkev. Med sveto mašo bo dramatisirani pasijon; letos v letu C je po zapisu evangelista Luka.

V ponedeljek v velikem tednu je kot običajno krizmena sveta maša v katedrali, ob nadškofu, ki bo daroval in blagoslovil olja, ki jih rabimo med letom za sveti krst in bolniško maziljenje ter posvetil sveto krizmo. Zbrali se bomo duhovniki adelaidske nadškofije in med sveto mašo obnovili naše duhovniške obljube - s prisotnostjo potrdimo našo povezanost z nadškofom; h krizmeni sveti maši ste povabljeni vsi verniki. Po sveti maši vsaka župnija in skupnost sprejme sveta olja. Našo skupnost zastopa Tone Jesenko, ki na velikonočno nedeljo za darovanje prinese sveta olja in jih izroči na oltar.

Na VELIKI ČETRTEK bo zvečer ob 7. uri spominska sveta maša zadnje večerje. Ob koncu svete maše prenos najsvetejšega v kapelico. Nato z Jezusom v molitvi za duhovniške poklice.

Na VELIKI PETEK je spomin Jezusove smrti na križu. Ob treh popoldne branje pasijona, prošnje za Cerkev, češčenje križa in sveto obhajilo. Po končanem bogoslužju velikega petka češčenje Jezusa v božjem grobu, sledi rožni venec s petjem. Priložnost za spoved.

VELIKA SOBOTA: Ob 3. popoldne križev pot in blagoslov velikonočnih jedil. Zvečer ob 7. uri velikonočna vigilijska. Blagoslov velikonočnega ognja in sveče, hvalnica Luči, branje svetega pisma Stare in Nove zaveze, blagoslov in obnovitev krstnih obljub in sveta maša velikonočne vigilijske. Po sveti maši blagoslov velikonočnih jedil.

VELIKA NOČ: Ob 10. uri dopoldne obred Gospodovega vstajenja, nato procesija okoli cerkve in slovesna sveta maša z zborovskim in ljudskim petjem. Po sveti maši bodo otroci iskali pirhe, ki bodo skriti po dvorišču okoli cerkve. Na velikonočno nedeljo bo velikonočna radijska oddaja v priredbi našega verskega središča svete Družine.

VELIKONOČNI PONEDELJEK: praznična sveta maša ob 10. uri po sveti maši druženje v cerkveni dvoranci. Lepo vabljeni!

Zakrament sprave - spoved za veliko noč lahko opravite v velikem tednu, na veliki četrtek, veliki petek in veliko soboto vsak dan po obredih - na veliko soboto je priložnost ves dan. Če imate bolnika, ki ne more k sveti maši, pravočasno obvestite duhovnika, da ga obišče in mu prinese sveto obhajilo na dom!

Rojake v BERRIJU in MILDURI bom obiskal po dogovoru z obema skupnostima, kadar bo vam odgovarjal čas in seveda tudi duhovniku.

V našem verskem središču svete Družine že trideset let po vsaki nedeljski sveti maši žene postrežejo s kavo ali čajem in pecivom. Doma spečejo dobrote in jih prodajajo - ves dobiček je namenjen za potrebe našega središča in ob raznih nabirkah za ljudi v stiski. Okrog pusta nekatere postrežejo z okusnimi krofi. S temi postrežejo predvsem Nežika Polazer in Ana Likar, ki ju vidimo na fotografiji z gospo Ivo Kresevič, ki vsaka na svojem domu speče pecivo in ga prineseta k cerkvi; gospa Ana - s krofom v roki, pa je dobra kuharica, ima tudi lep in vodilni glas, brez nje bi našim pevcem na koru bilo včasih kar težko. Gospe Ani smo hvaležni za njen delež pri našem verskem središču. Da ne bi mislili, da možje nimajo

deleža! Na drugo nedeljo v marcu je pomagal svoji ženi Ivi in Ani pri pomivanju posode tudi Toni Žakelj, velikokrat pa sta v veliko pomoč gospe Silva Šajn in Ane Marija Zupančič.

Vsem, ki nesebično pomagata, Bog plačaj!

Vsem rojakom želim vesele in blagoslovljene velikonočne praznike naj Vas Vstali Jezus obišče z blagoslovom in notranjim mirom ter veliko lepih pisanic!

p. Janez

Ana Likar, Iva in Danilo Kresevič.

Ob 30. obletnici

Jubilejna slavnost nam vedno daje priložnost, da se osebi, osebam ali skupnosti iskreno zahvalimo za dosežke, dosežene na kakršnem že koli polju, poklicu ali delu zgodovinske narave, saj to je dediščina, ki se mora zabeležiti, vzdrževati in ohraniti.

Ko pogledam nazaj, na prehojeno pot našega patra Janeza Tretjaka: Tridesetletno prostovoljno žrtvovanje za slovenski radio, se zavem, da je to bogat zaklad skrbi, truda in ljubezni za skupnost, za naš jezik in narod. Letos poteka trideset let od prvih skromnih začetkov, ko je še rosno mlad, z velikim navdušenjem, s svežim zagonom, z ljubeznijo in trdno voljo prevzel skrb za tedensko polurno slovensko versko oddajo.

Skozi moč in sušo, včasih v težkih pogojih, na kraju že izčrpan in bolan, iz tedna v teden, vsako sredo zvečer je bil pred oddajnikom na radijski postaji 5 EBI. Od tam nam je poročal, oznanjal, učil ter ohranjal v zvestobi Bogu in narodu. Vedno si je in se še prizadeva ter se brez vsakega lona razdaja za skupnost. Prav kakor Kristus, ki je povedal: Nisem prišel, da bi mi stregli, ampak da bi jaz stregel.... In to tudi dela in se nam vsestransko očetovsko razdaja že nad 30 let, od same vdanosti do Boga Očeta in iz duha dobrote do ljudi, brez da bi iskal osebno zadoščenje.

Zavedam se, da je v par stavkih nemogoče opisati 30

letne tako razvejane dejavnosti, ki poleg radia sega še na več področji, morda manj vidnih, a še važnejših skrbi za notranje duhovno življenje in rast evharistične skupnosti, ki se ob nedeljah in neštetih drugih prilikah shaja v tej naši župni cerkvi Sv. Družine.

Vem, pater Janez, navkljub temu, da vam človek hrbet obrača, žene vas predvsem ljubezen do človeka. Vem tudi, da vas Bog opogumlja, da ne omagate v težavah in stiskah. Če pa bi morda kdaj mislili, da niste dovolj naredili, vedite, da ste z vašo velikodušno in blago besedo naredili nekaj neizmerno velikega, lepega in hvale vrednega mnogim izmed kristjanov. Ker ste v svoji nesebičnosti tiho posvetili svoje življenje nam - nevrednim in ker ste duhovnik, se nam marsikdaj zdi samo po sebi umevno, da bi se morali za nas raztrgati. Pater Janez Tretjak, Bog plačaj za vaš dolgoletni trud in za vse ono, kar je skrito našim očem, a ne Bogu. Hvala Bogu Očetu za vaše razbohotene vsestransko misijonsko delo! Hvala za vse, kar ste storili dobrega naši skupnosti in rodu! Za ves dolgoletni nepoplačan trud smo vam res iz srca hvaležni. Skupno prosimo Boga naj vas še dolgo ohrani v ljubezni med nami.

V imenu radijskega odbora

**in verske skupnosti – Ivan Legiša, Adelaide SA
(Fotografija na strani 2)**

Zbiranje posnetkov glasbenih skupin za internet

My name is Phillip Nadvesnik, almost 17 year old Australian Slovenian in Melbourne.

I am interested in collecting copies of certain Australian-Slovenian historical material for sharing on the internet, possibly on you-tube, to keep our history in the future. If anyone has any Slovenian cultural or musical videos from any gathering or function in the past, even from 10 years or more, even from concerts, anniversaries, private functions, guests from Slovenia or festivals, I am prepared to obtain copies or make a copy of the material with permission, for use on the internet, to preserve Slovenian-Australian heritage online, which would be of interest to Slovenians around the world. I am willing to pay to obtain this material, or exchange videos that myself and my father have filmed in Melbourne of Slovenian events. I am also willing to collect the material anywhere in Victoria.

My phone is 03 9469 3178, e-mail: philldownunder@gmail.com, website: www.accordionmaniac.co.nr.

Avstralija – ta vražja in »Easy going« dežela

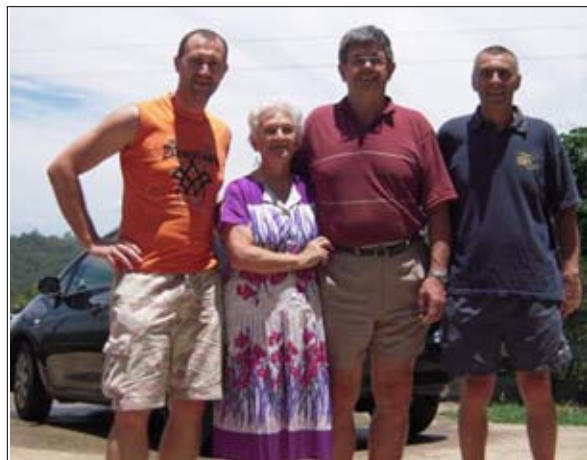
Bilo je decembra 2009, ali pa mogoče konec novembra, v času kosila in pričele so se priprave za potovanje na daljni kontinent - Avstralijo. Preverjeni vsi podatki in informacije, kar jih je bilo možno pridobiti v tem kratkem času in z elektronsko vizo v roki sem stal na letališču Jožeta Pučnika. Dne 06.01.2010 ob 7.30 sem vstopil v letalo.

Na vrhu Avstralije.

Do Dohe je minilo dokaj hitro, kjer sva se dobila z Gabrijelom, iniciatorjem mojega potovanja. Po dolgem letu se znajdeva v središču dogajanja bacpakerjev v Melbournu, kjer sva imela rezerviran hostel za naslednje štiri noči. Vmes je Gabrijel navezal stike s patrom Cirilom, ki v tukajšnjem mestu vodi slovenski misijon in naju je prijazno povabil, da se oglasiva. Bil je petek, 8. januarja 2010, in povabljen sva bila na zajtrk ob 9h. Izmenjali smo ogromno informacij in dobila sva veliko nasvetov, kot tudi priporočilo glede vremena in smeri, ki jo naj izbereva. S pomočjo tega nasveta sva imela na celotni poti super vreme brez kakršnih koli poplav in neurij. Da bi šla po nasprotni poti, bi bila ves čas v precejšnjih problemih: vročina ali pa nevihte. Stopila sva po avto in se vrnila po najino prtljago. Še dokončni nasveti, priporočilo patru Darku za možnost nočitve v Sydneyu in poslovili smo se. Do najine prve točke Phillip Islanda sva kupila še GPS Garmin, ki nama je bil v celotnem potovanju zelo koristen. Torej Phillip Island in njegove znamenitosti sva obdelala v dveh dneh. Prvi kontakt z "domačimi" živalmi pa nama je ostal v velikem spominu. To, kar imamo mi ponavadi v kletkah, papige vseh vrst, jih najdemo tukaj v naravi kot pri nas vrabce. Presenetil naju je bel kakadu s pozdravom Hello, verjetno se je to moral naučiti na silo, glede na to, da vsi turisti bulimo v njih. Božala sva kenguruje in se čudila koalam, kakšni lenivci so. Prvi stik z nacionalnim parkom, malimi pingvini, katerim pri izhodu iz vode nagajajo galebi

Pri Anici in Mirku Cuderman.

in izgleda prav smešno. No, že tukaj sva videla, da znajo tukaj vse dobro vnovčiti. Pot sva nadaljevala v smeri Sydneya. Velik vtis na naju je naredila divja plaža, mivka do koder se vidi in veliki valovi, ki se lomijo na plažo s takšno energijo, da te prevzame in bi lahko kar nekaj časa "bulil" v njih. Noro, ampak kaj, ko je nevarno za kopanje, po nekaj enakih

takšnih, tudi to postane del vsakdana. Sledila so mesta, ogledi in dogodivščine. Preden sva se odpeljala do Canberre, prestolnice s parlamentom, dokaj umetno ustvarjenim mestom, sva odpešačila na najvišji vrh v Avstraliji, Mount Kosciuszko, 2229 metrov visok hrib, hrib pa zaradi tega, ker je dokaj položen in na vrhu dokaj zaobljen. Tukaj je naju malce presenetila moč sončnih žarkov, ki so neusmiljeno silili do kože. Navdušena nad naravo in okolico ter seveda utrujena, sva se po okrepcanju odpravila dalje. Torej Canberra izstopa z umirjenostjo, čistočo in tudi urejenostjo. "Pofotkava", si ogledava parlament od zunaj in od znotraj, zaslediva tudi ime Slovenke, ki zastopa ženske vrste ter odhitiva dalje dogodivščinam nasproti. Wollongong, obmorsko mesto, kamor sva bolj ali manj samo pokukala, razveseljuje surferje s svojim zalivom. Zanimiv je prav tako

zgodovinski dogodek, izkrcaje Jamesa Cooka s posadko aprila leta 1770. Plan za naslednji dan je bilo mesto z največ prebivalci. V Sydneyu, kamor sva prispela dokaj pozno, sta naju pričakala pater Valerijan in pater Darko. Kratka izmenjava informacij in v posteljo, saj nas je vse čakal naporen dan. Patra romanje, naju pa raziskovanje mesta. Sydney je zelo veliko poslovno in turistično mesto, je klasičen predstavnik velikih mest, kjer se življenje nikoli ne ustavi. Očarale so naju arhitekturne zanimivosti mesta, med katerima pa seveda prevladujeta sydneyjska opera in most. Za ogled mesta, seveda ne celotnega, sva si pustila dva dneva. V Merrylandsu sva prespala štiri noči, za pot dalje pa nama je p. Darko predlagal in tudi poklical rojake, tukaj že dolgo živeče, ki so naju sprejeli za noč ali dve.

Sledila so mesta Newcastle, Nelson Bay, Crowdy Bay, Coffs Harbour, Bundjalung, Byron Bay, Surfers Paradise. Že doma sem si pripravil nekaj majic z napisom Slovenija z mislijo izzvati tukaj živeče Slovence oziroma njihove potomce. Tako se je v kraju Harrington razvezal jezik sinu slovenskega očeta in mame in sicer je povedal, da ne govori slovensko, vendar pa je z veseljem najin rojak. Po nekaj izmenjanih stavkih naju je napotil do lepe plaže Crowdy Bay, kjer za varnost skrbi Surf life saving club. Po presenečenju naju je ogovoril sam predsednik društva g. Neal McKendry, presenečen je bil, da se v njegovem kraju pojavita popotnika kot sva bila midva. Povabil naju je tudi na večerjo k sebi domov, a sva jo žal morala zavriniti zaradi poti naprej. Zelo ponosen je na svoj kraj in z veliko zagnanostjo opravlja to prostovoljno delo. Naredili smo še skupno fotografijo in sva se odpeljala naprej. Meni se je omenjeni zaliv ohranil v spominu predvsem po tem, da sem tam pozabil kopalke, kar sem pa seveda ugotovil nekaj 100 km kasneje. Surfers Paradise in celoten Gold Coast sta namenjena izključno uživanju, čemur pa se tudi midva nisva mogla odreči za nekaj uric. Tako naju je pot vodila tudi skozi Brisbane, kjer sva se ustavila in pozdravila mojega sošolca Alana, ki tukaj živi s svojo družino. Dobili smo se pred podjetjem, kjer dela in zavili v kavarno na dolgo pijačo. Beseda je tekla o življenju in dogajanju v Avstraliji, navadah in običajih in tudi o sistemu, v katerem se tukaj živi. Čas je hitro mineval, nama pa se je mudilo k zakoncema Cuderman. Torej Slovenca, pri katerih

Pri Ivanu Pišotku.

sva se oglasila na poti dalje po vzhodni obali na Mount Mee sta bila Anica in Mirko, ki zelo lepo skrbita za svojo kmetijo. Mirko nama je razkazal bližnjo okolico s svojim rančem in deževni gozd, z Anico pa smo skočili do bližnjega mesta Redcliff, obiskali nekaj starostnikov v domovih za ostarele, za katere zelo lepo skrbi gospa Anica in si ogledali zaključek gradnje novega mostu do Brisbane. Do Cudermanovih, po domače Miranijevih, sva prispela dokaj pozno, prvič zaradi srečanja s kačo bendy bendy (katero je videlo dokaj malo domačinov), pričakala naju je kar na cesti in napačno nastavljenega GPS-a. V teh dveh kratkih dnevih je Anica zelo lepo poskrbela za vse obroke, skupaj pa smo razglabljali kaj in kako dalje na najini poti, kako se tukaj živi in kaj si morava še ogledati. Mirko je poklical sorojaka Ivana Pišotka, ki živi in dela v okolici Rockhamptona. Pripravljen naju je bil sprejet in preživet kakšno urico z nama, kar pa se je na koncu izkazalo za zelo prijetno druženje. Na poti do Rockhamptona sva si ogledala še znani otok iz peska s sladkovodnim jezerom na vrhu Fraser Island in opravila potop in snorklanje na koralnem otoku Lady Musgrave. Z Ivanom smo se dobili v središču mesta. Na farmi, katera je njegov drugi dom, sva preživela prijetne trenutke. Pripravili smo si BBQ in prijetno poklepetali. Sledil je ogled okolice. V Blackwaterju (dnevnem kopu črnega premoga) je na trgu izobešena tudi slovenska zastava, za katero postavitev je poskrbel Ivan. Rotary klub pa vse to obnavlja. Pot naju je nato vodila na Severni teritorij proti Alice Springsu in hribu Uluru ali Sveti zemlji za Aborigine. Od Blackwater pa vse do Porta Auguste in na dalje proti Alice Springsu bi človek zlahka vožnjo prepustil avtorobotu, namreč ravnina, do

koder oko vidi, kar naredi vožnjo malce monotono. Ayers Rock sva si pogledala ob vzhodu, nebo je bilo jasno, tako, da je bil učinek svetlobe popoln. Po pogovoru s pristojnimi delavci sva izvedela, da je zahod še lepši. Malo sva raziskala okolico, pregledala zgodovino, naredila nekaj fotografij in se odpravila dalje. Pot naju je vodila po Stuart Hwy proti Coober Pedyu, kraju znanem po kopanju opalov. Seveda je tukaj svojo srečo poizkusilo tudi nekaj Slovencev. Pa ne bi bil to jaz, če ne bi ob prvi tabli opalnega polja Mintable, kakih 40 km do kraja Marla, zavil v smeri polja. Po nekaj km vožnje po neasfaltirani cesti vprašam Gabrijela, če ve, koliko kilometrov je do tja, on pa mrtvo hladno, da je 30 km. Malo sem pomislil. Sicer pa je tukaj po Avstraliji vse blizu, kar je manj od 100 km. Ko prispeva do kraja, naju prestrašijo vsemogoče table z opozorili in nevarnostmi, kar postane malo srhljivo. Zapeljeva do trgovine in lastnik nama ob vprašanju, če si je mogoče ogledati oziroma najeti vodiča in nama ga je tudi priskrbel. Po več poizkusih klicanja se je usedel v avto in se preprosto odpravil ponj. Italijan Frank je zelo odgovorno prevzel nalogo in naju popeljal v svet opalov, poskrbel pa je tudi za nekakšen relly med kupi izkopanega materiala. Prispemo nazaj do gostilne, kjer naju je tudi pobral. In že, ko se hočeva posloviti, Gabrijel zagleda tablo nad gostinskimi vrati, ki pa vodi do lastnikov iz Hrvaške. Z veseljem stopiva noter in tako pokličejo Slovenca Bruna iz okolice Ilirske Bistrice, živečega na tem opalnem polju že dobrih 50 let. Franku plačava pijačo in nato domači pademo v debato. Nato nama še Bruno pokaže svoje domovanje in svoj del rudnika, kjer išče, izkopava opale. Kar prehitro pa naju čas napoti dalje, izmenjamo kontakte in zapustiva prijetno družbo. Pozno ponoči prispeva v Coober Pedy. Vmes naju ustavi še policija, katero pa zanima samo, če sva kaj pila in opravim alkotest. Tako sva si bila sedaj z Gabrijelom 1 proti 1 pri preizkusu alkotesta. Ob cesti sva videla povožene vseh vrst živali, tudi kravo in kamelo, da o kengorujih ne govorim. Pot naju je vodila proti Port Augusti mimo slanih presahljih jezer, eno od njih pa je tudi nižje od morske gladine. Kamor je seglo oko, so bili ograjeni pašniki, če lahko v sušni dobi temu tako rečemo. Od Port Auguste do Adelaide je bilo veliko kmetijskih površin kot tudi vinogradov. Tukaj se razdalje in razsežnosti merijo v 100 krat večjih merah kot pri nas. Po odličnem BBQ in prespani noči

ter kratkem sprehodu skozi mesto Adelaide sva se poslovila od mojih prijateljev Urške in Siniše ter njunih dveh sinov Luke in Zaka. Pot naju vodi proti Great Ocean Road in preden prispeva do tja, ostane za nama hektarje vinogradov. Great Ocean Road doživiva v rahlem pršenju in slabi vidljivosti, pa vendar ponovno preseneti narava v vsej svoji širini. Apostoli neomajno kljubujejo razburkanem oceanu, ki pa je prav na svoj način oblikoval previse in ostale naravne lepote.

Bližal se je konec 30 dni najema avtomobila in tudi kilometrov se je že nabralo. Ogledala sva si še mesti Geelong in Ballarat in nato pot zaključila v slovenskem cerkvenem in kulturnem središču v Melbournu – Baraga House pri patru Cirilu. Postelji sta naju že pričakali in ponovno je beseda tekla o najini poti, dogodivščinam in »Easy going Land«.

Gabrijel je odletel domov naslednji dan, v nedeljo, 7. februarja 2010, meni pa je ostalo še nekaj časa za ogled Tasmanije in Nove Zelandije.

Povzetek: Prevozila: 11.000 km

Porabljen bencin: 7,5 l/100 km = cca 850 litrov

Prevozila 6 držav v Avstraliji: Victoria, New South Wales, Canberra – Australian Capital Territory, Queensland, Northern Territory, South Australia.

Slovenci, ki so naju podprli na takšen ali drugačen način: Melbourne – Baraga House: Pater Ciril, Marija Anžič

Sydney - slovenska cerkev: Pater Darko in pater Valerijan

Brisbane – Mount Mee: Anica in Mirko Cuderman

Rockhampton – Blackwater: Ivan Pišotek

Adelaide: Urška in Siniša

Vsem se prav iskreno zahvaljujema za prijeten sprejem in čas ki ste si ga vzeli za naju.

Tako pa se je zaključil eden najlepših dopustov. Za nama pa ostajajo spomini na pot, doživete dogodke, srečanja z omenjenimi in ostalimi domačini, vse to pa je shranjeno na fotografijah za kasnejše obujanje spominov. Med tukaj živečimi Slovenci je viden trud, kako skrbijo za obstoj slovenske kulture in poznavanje korenin od kje izhajajo, vse to pa jim daje moč ob druženju, pri vsem tem pa v veliki meri nosijo zaslužnost tam delujoči patri.

Zelo lepo je bilo doživeti Avstralijo z dopustniške strani, sedaj pa se vračava v realnost in vsakdanjim obveznostim ter opravilom, ki naju čakajo.

Aleš in Gabrijel

p. Ciril A. Božič, OFM
 Marija Anžič
 Sts. CYRIL & METHIDIUS
 SLOVENIAN MISSION
 Baraga House, 19 A'Beckett Street
 PO Box 197, KEW VIC 3101
 Tel.: (03) 9853 7787
 Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
 E-mail: cirilb@bigpond.com

PRVO soboto v marcu, 6. marca 2010, smo v dvorani Slovenskega društva Ivan Cankar pričeli 12. slovenski festival s sveto mašo ter ga nadaljevali s kulturnim, športnim in zabavnim programom ves dan in nato še v nedeljo. Iz Slovenije so bili na obisku oktet »Castrum« ter ansambel »Mi trije« iz Ajdovščine. Na 4. postno nedeljo, 14. marca 2010, so peli tudi v Kew pri sveti maši. So izredno uglašena pevska skupina, ki zna peti in zbrano sodelovati tudi pri maši. Zadnja leta je izredno veliko obiskov iz Slovenije, pa tudi raznih študij o delu in življenju slovenske skupnosti v Avstraliji. V marcu je bila pri nas prof. dr. Jana Bezenšek, sociologinja z mariborske univerze. Dela raziskavo o delu slovenskih duhovnikov v Avstraliji s poudarkom na narodnostnem, kulturnem in socialnem delu. V decembru 2009 je bil med nami zgodovinar prof. dr. Darko Friš z družino. Koncem marca 2010 prideta še dva študenta – eden dela diplomsko nalogo drugi pa doktorsko. Zgleda, da smo zanimivi. Morda tudi zato, ker smo še kar močni in dobro organizirani pa tudi oddaljeni in je Avstralija kar magična dežela za potovanje in tudi za stalno izselitev in zaposlitev. Po elektronski pošti prejmem na desetine prošenj

vsak mesec. Lahko bi bil agent za migracijo in pa pisec prošenj, prevajalec, overovitelj podpisov uradnih dokumentov, kar vse to že tako in tako delam. Ampak dan s 24 urami je prekratek... Izseljenski duhovnik je polno zaposlen delavec v pastoralni, kulturni, šolstvu, socialni (sem še kako spadata naš dom za ostarele in hostel), medijih – pravzaprav na vseh področjih življenja skupnosti, ki je od matice oddaljena osemnajst tisoč kilometrov in od vsega začetka z velikimi naporimi in prizadevanji ohranja materino dediščino jezika, kulture in vere v deželi, ki je pred dobrimi 220 leti nastala z migracijo. Tudi dober gospodar mora biti, saj ima v Melbournu na skrbi veliko staro hišo - Baragov dom, cerkev in dvorano, še eno hišo, z zaupniki mora bdeti nad poslovanjem Doma matere Romane, ... Hvala Bogu, da imamo toliko dobrih sodelavcev – prostovoljcev, da je vse urejeno in lepo teče! Vpet in aktivno pa mora biti vključen tudi v novo okolje nove domovine z novim jezikom, kulturo, navadami in seveda v krajevno Cerkev, katere del je tudi slovenski misijon in seveda naš poseben privilegij je živa povezanost z avstralskimi brati frančiškani, ki nas poznajo in cenijo ter nam pomagajo že vse od prihoda prvih bratov iz Amerike leta 1951. V četrtek, 4. marca

Na 12. Slovenskem festivalu - pri sveti maši.

Oktet »Castrum« s patrom Cirilom po sveti maši v Kew.

2010, so mi z nadškofije sporočili, da so me duhovniki izvolili v duhovniški svet melbournske nadškofije, ki je največja škofija v Avstraliji in Oceaniji; ima milijon dvesto tisoč katoličanov. Naš nadškof je dr. Denis Hart, ki živi blizu nas in vsak dan napravi jutranji sprehod mimo Baragovega doma. Je naš iskren in dober prijatelj in upam, da bova lahko kmalu naredila načrt za skupen obisk Slovenije. V ta širši delokrog dela v Avstraliji, saj

Članice Društva svete Eme so 07.02.2010 izvolile novi odbor: Olga Bogovič - predsednica, Marta Krenos - podpredsednica, Tilka Horvat - tajnica, Hilda Vidovič - blagajničarka.

ne smemo biti etnično izolirani, spada tudi moje delo policijskega kurata za Victoria Police. Po novem letu sva z Marijo obiskala mojo policijsko postajo Collingwood ter poleg dobrih želja za novo leto prinesla policistom tudi slovenski štrudelj, ki so ga bili še kako veseli. In komandir postaje mi je povedal, da ima na ekranu svojega službenega računalnika sliko Bleda. Majhen in povezan svet! Vse več je tudi turističnih skupin iz Slovenije. Včasih se ustavijo tudi pri nas v Kew, če že ne vsa skupina, pa že kdo od skupine najde pot do našega misijona. Tako smo imeli obisk najstarejšega pevca

z Brezij dr. Francija Skodlarja s hčerko Francko Gašperlin in prijatelja dr. Draga Ocvirka, Olga in Franjo Hrovat s Pšate, ki so bili del skupine TRUD na potovanju po Avstraliji in Novi Zelandiji.

V sredo, 17. marca 2010, na praznik sv. Patrika, smo imeli lep večer v družbi prof. dr. Jane Bezenšek, njenega moža Miša, vrhovne sodnice Martine Lippai z Vrhovnega sodišča RS, Jožice Velišček - nekdanje generalne sekretarke slovenskega parlamenta, Katarine Mahnič - kulturne ustvarjalke v Sloveniji in nekdanje urednice Misli ter njenega partnerja Braneta. Po končani pevski vaji so se nam pridružili še pevke in pevci našega zbora, da smo nazdravili za god gospe Jožici in pevcu Jožetu Grilju pa tudi vsem drugim Jožicam in Jožetom.

Na dvorišču Baragovega doma v Kew: Obisk najstarejšega pevca z Brezij dr. Francija Skodlarja s hčerko Francko Gašperlin in prijatelja dr. Draga Ocvirka, Olga in Franjo Hrovat s Pšate, ki so bili del skupine TRUD na potovanju po Avstraliji in Novi Zelandiji. Na fotografiji s patrom Cirilom in Marijo Anžič.

POSTNO ROMANJE smo imeli v soboto, 20. marca 2010, v Bacchus Marsh na hribček TA PINU, kamor smo iz Kew poromali z dvema avtobusoma. Takoj po prihodu smo imeli pobožnost križevega pota, ob 11. uri pa sveto mašo. Nato smo se odpeljali na Slovensko društvo Ivan Cankar v Geelong, kjer so nam pripravili okusno kosilo. Po kosilu pa smo se zapeljali samo še do morja v lepo urejenem obmorskem Geelongu, saj je bilo med prijatelji v slovenskem domu nadvse domače, da smo se kar težko poslovili.

SLOMŠKOVA ŠOLA in TEČAJ SLOVENSKEGA JEZIKA ZA ODRASLE imata pouk redno vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu po deseti maši ter še občasno po posebnem urniku. Starši otrok Slomškove šole so se zopet lepo organizirali v svet

staršev in se v času pouka lahko srečajo v dvorani Baragovega doma na kavi in klepetu. Slomškova šola v Kew letos praznuje 50-letnico poučevanja slovenskega jezika in kulture med najmlajšimi. V šoli je sedaj 17 učencev. Ravnateljici šole Veronici Smrdel-Roberts pomagajo Julie Kure-Bogovič in starši učencev. Slovesno praznovanje naj bi imeli na Slomškovo nedeljo, 26. septembra 2010, ko se bo med nami mudil na uradnem obisku minister za Slovence v zamejstvu in po svetu dr. Boštjan Žekš.

V nedeljo, 21. marca 2010, smo darovali sv. mašo v dvorani slovenskega društva JADRAN v Diggers Rest, kakor je to vsako leto v bližini praznika sv. Jožefa. Po maši pa vedno pripravijo dobro kosilo.

CVETNI IN VELIKI TEDEN 2010

Na cvetni petek, 26. marca, bo ob 10. uri dopoldne pobožnost križevega pota v cerkvi ter ob 10.30 dopoldne sv. maša v domu matere Romane. V naši pripravi na praznovanje velike noči ne smemo pozabiti naših starejših in bolnih. Sporočite nam, da jih lahko obiščemo. Kako lepo je živeti in umreti, če je človek spravljen z bližnjim in z Bogom. Zato ne odlašajte z obiskom duhovnika v bolnišnici pri bolniku tako dolgo, da vas preseneti njegova ali njena smrt.

IGRALSKA SKUPINA iz Geelonga bo nastopila v dvorani pod cerkvijo v KEW v soboto, 27. marca 2010, ob 4. uri popoldne s Partljičevo komedijo »ČAJ ZA DVE«. Vstopnina bo 5 dolarjev. Vabljeni! **Tista sobota je cvetna sobota: Dopoldne bomo imeli generalno čiščenje in pletenje butaric. Otroci Slomškove šole se bodo v razredu pripravljali na cvetno nedeljo in se učili plesti slovenske butarice.**

Na CVETNO NEDELJO, 28. marca, bo ob 10. uri dopoldne blagoslov zelenja in butaric ter sveta maša z dramatisiranim branjem pasijona na dvorišču Baragovega doma, če nam bo vreme naklonjeno. V MORWELLU bo na cvetno nedeljo ob 6. uri zvečer sv. maša.

VELIKONOČNO SPOVEDOVANJE:

V KEW vsako nedeljo uro pred mašo ter ob petkih in sobotah pred deseto mašo ter vse dni velikega tedna.

ALTONA NORTH: v sredo, 24. marca, od 4.30 popoldne do 6. ure zvečer v cerkvi St. Leo the Great, 315 Mason Street. GEELONG: Isti dan, v sredo, 24. marca, od 7. do 8. ure zvečer v cerkvi Holy Family v Bell Parku, 147 Separation Street.

ST. ALBANS: v četrtek, na praznik Gospodovega oznanjenja, 25. marca, od 5. ure popoldne do 6. ure zvečer v cerkvi Sacred Heart, 4 Winifred Street.

MORWELL: Na cvetno nedeljo, 28. marca, pol ure pred mašo – ob 5.30 popoldne, v cerkvi Sacred Heart, 266 Commercial Road.

SPRINGVALE: v ponedeljek v velikem tednu, 29. marca, od 5. ure popoldne do 6. ure zvečer v cerkvi St. Joseph's, 35 St. John's Avenue.

VELIKI TEDEN: Torek v velikem tednu, 30. marca 2010, bo ob 11. uri dopoldne krizmena maša v stolnici sv. Patrika v Melbournu. Povabljeni smo vsi tudi k tej sveti maši, ko bomo duhovniki naše nadškofije v tem letu duhovništva skupaj z nadškofom obnovili duhovniške zaobljube in bo nadškof blagoslovil krstno in bolniško olje ter posvetil sveto krizmo.

VELIKI ČETRTEK, 1. aprila 2010: Spomin Gospodove zadnje večerje: ob 7. uri zvečer bo sv. maša ter nato molitvena ura za duhovnike.

VELIKI PETEK, spomin Gospodovega trpljenja in smrti: Ob 11. uri dopoldne sv. križev pot; ob 3. uri popoldne spomin Gospodove smrti.

VELIKA SOBOTA: Ob 7. uri zvečer začetek velikonočne vigilijske slovesne sv. maša, vstajenjska procesija, blagoslov velikonočnih jedil.

VELIKA NOČ GOSPODOVEGA VSTAJENJA, 4. aprila 2010: Največji krščanski praznik. Praznični sveti maši ob 8. in 10. uri dopoldne; blagoslov velikonočnih jedil. Na veliko noč premaknemo zjutraj uro za eno uro nazaj (na sončni čas).

VELIKONOČNI PONEDELJEK: Sveta maša ob 10. uri dopoldne.

BELA NEDELJA – PRAZNIK BOŽJEGA USMILJENJA, 11. aprila 2010 – druga nedelja v mesecu: V KEW bo sv. maša ob 9. uri dopoldne, v GEELONGU ob 11.30 ter v ST. ALBANSU ob 5. uri popoldne.

TRETJA VELIKONOČNA NEDELJA, 18. aprila 2010: V Kew bo sv. maša ob 10. uri dopoldne, pouk imata Slomškova šola in tečaj slov. jezika za odrasle, v dvorani bo – kot je to vsako tretjo nedeljo v mesecu po deseti maši – DRUŽINSKO KOSILO, ki ga pripravijo članice Društva sv. Eme in njihove sodelavke in sodelavci.

ALBURY-WODONGA, 18. aprila 2010: Sveta maša bo v WODONGI tokrat eno uro prej - ob 6. uri zvečer v cerkvi St. Augustine's, 51 High Street (vogal Osburn Street).

ŠMARNICE bodo v Kew v maju ob petkih, sobotah in nedeljah.

TELOVSKA PROCESIJA bo prvo nedeljo v juniju, 6. junija 2010, po deseti maši. Spet vabimo k že utečenemu sodelovanju vsa slovenska društva iz Melbourne in SD Ivan Cankar iz Geelonga.

IGRALSKA SKUPINA KEW bo uprizorila veseloigro v dveh dejanjih Poročni list v soboto, 5. junija 2010, ob 4. uri popoldne ter v nedeljo, 6. junija, po deseti maši, telovski procesiji in prigrizku.

Lepo povabljeni, da če je le mogoče, pridete v Kew ali v druge kraje, kjer bomo rojaki lahko skupaj kot občestvo po naše obhajali veliki teden in velikonočne praznike.

Voščim Vam veselo ALELUJO z verzijami pesmi iz brevirja: *Tvoj pride dan, Gospod, tvoj dan, ko vse na novo zacvete, naj veselimo se ga vsi, ker prenovljeni bomo v njem. Bog živi, aleluja!*

POROKA: Melissa Anna BRATINA, roj. 18.08.1987 in Davide Otello ANDREOTTI, roj. 15.11.1985, sta se poročila 26.03.2010 v cerkvi St. James Catholic Church v Brightonu. Čestitamo!

ODŠLI SO:

JOŽE LAPUH iz Traralgonu je umrl od srčne kapi 12.02.2010 v St. Vincent's Hospital v Melbourne. Rojen je bil 04.12.1939 v kraju Kunšperk, Bistrica ob Sotli kot srednji od treh otrok: sestra Marica, Jože, brat Ivan. V Avstralijo je prispel na ladji Flaminia avgusta 1957. V Melbourne ga je pričakal p. Bazilij, zato

mu ni bilo treba iti v Bonegillo. Odšel je v Traralgon k teti Milki Vovk – sestri njegovega očeta. 17. junija 1964 ga je p. Odilo Hajnšek v Kew poročil z Anico Sabol iz Kotoribe v Medjimurju. Trideset let so živeli v Morwellu, kjer je Jože delal v termoelektrarni. Pred 14 leti so se preselili v Traralgon. Jože je bil sončnega značaja. Redno je obiskoval slovensko mašo v Morwellu in bil spoštovan skupaj z družino v domači župniji v Traralgonu. V decembru 2009 je skupaj z družino in mnogimi prijatelji veselo praznoval svoj 70. rojstni dan na društvu Planica v Springvale, katerega član je bil. V ponedeljek, 8. februarja 2010, sta z ženo Anico in prijateljico Terezijo in Jožetom Krušec poromali k naši slovenski kapelici Ta Pinu v Bacchus Marsh. Med potjo tja in nazaj so v avtu molili rožni venec in prepevali pesmi. Bilo je njegovo slovo. V sredo, 10. februarja, je hotel nekaj postoriti na svoji parceli, pa se je zgrudil, zadet od kapi. Odpeljali so ga v bolnišnico v Traralgonu, od tam pa naslednji dan v St. Vincent's Hospital v Melbourne. Domači župnik Fr. Peter ga je mazilil, v St. Vincent's pa sta skupaj z domačimi molila bolnišnični duhovnik in p. Ciril. Umril je v petek, 12. februarja 2010. Odšel je na hitro, brez bolečin, le za domače in prijatelje je bila tragedija. Pogrebno mašo sva darovala domači župnik Fr. Peter Bickley in p. Ciril 19.02.2010 v cerkvi St. Michael's v Traralgonu. S Fr. Petrom se dobro pozna, že kar nekaj let, saj je tudi on policijski kurat. Sožalje ženi Anici, hčerkama Sonji in Rosy, sinu Jožetu z družinami ter bratu Ivanu v Sloveniji in sestri Marici Matjašič v Zagrebu z družinama, sestričnam Greti, Jožici in Marjani z družinami ter prijateljem.

CECILIJA (CILKA) BALOH roj. KNEZ je umrla 12.02.2010 v domu ostarelih v Sunbury. Rojena je bila 4.11.1929 v vasi Kalobje, Šentrupert pri Celju, osma v družini 11 otrok. Leta 1951 se je v Celju poročila z Antonom Baloh iz Zabukovice pri Ilirski Bistrici. V Avstralijo sta prispela julija 1952. Sin Tonči je bil rojen leta 1952 v Alburyju, sin Gabrijel leta 1956, umrl 17.05.2005 v Broadmeadows; hči Mary je bila rojena leta 1961. Leta 1957 so kupili farmo v Riddells Creek; prodali so jo 1968, ko so se preselili v Sunbury.

Cilka je težko delala, vedno pa je bila vesela slovenske družbe, ki se je rada zbirala pri njih na farmi. Mož Anton (Tone) je umrl 29.05.2006 v bolnišnici v Footscrayu. Nekaj tednov pred smrtjo je lepo prejela sv. zakramente. Že nekaj časa ni mogla več govoriti, le s prstom in nasmehom je pokazala, da se strinja. Sin Tonči in hčerka Mary (Mici) sta veliko časa preživela z njo. Pogrebne molitve smo imeli v kapeli pogrebnega zavoda Tobin Brothers v Sunburyju 18.02.2010. Pokopana je na pokopališču v kraju Riddells Creek, 10 km severozahodno

od Sunburyja. Tam počivajo njen mož Tone, njen sin Gabrijel in Tonetov polbrat Slavko Toffant ter Tonetova mama. Sožalje sinu Tončiju in hčerki Mary ter njunima družinama, hčerki pokojnega sina Gabrijela Melissi, sestrama Micki in Slavki ter bratu Pepiju v Sloveniji.

ANTONIJA (TONČKA) PLESNIČAR, roj. BOŽIČ je umrla 19.02.2010 v domu ostarelih v Doncastru, severnem delu Melbournu. Rojena je bila 10.12.1920 v Dolgi poljani pri Vipavi, župnija Budanje, v družini devetih otrok. Mnogi so se razšli po svetu: en brat v Argentino, eden v Avstrijo, najmlajši brat, kapucinski pater Andrej Božič je bil dolga desetletja misijonar v Braziliji, druge sestre so ostale v Sloveniji; sedaj sta živi še dve: Zinka na rojstnem domu in Joža na Reki. Leta 1947 se je v Gorici poročila s Francem Plesničarjem iz vasi Dobec pri Cerknici. Leta 1948 so imigrirali v Argentino, od tam prvič v Avstralijo leta 1962 v Perth, pa leta 1968 nazaj v Argentino in marca 1970 ponovno v Avstralijo, v Melbourne. Vsi trije sinovi Frenk, Marko in Andrej so bili izvrstni glasbeniki, ki so igrali v skupini »Bratje Plesničar«; začeli leta 1968 v Argentini in nadaljevali vse do leta 1976 v Avstraliji. V Sloveniji so bili na turneji leta 1974 in 1976. Andrej je umrl 18.05.2007 v Brisbanu. Tončka je bila vesela žena, rada je imela družbo, vedno pripravljena pomagati. Po zgledu iz Argentine so po njeni pobudi v našem misijonu v Melbournu ustanovili Društvo sv. Eme za pomoč ostarelim. Tončka je bila prva predsednica društva. V našem Domu matere Romane je bila sprva tudi kuharica. Tudi šivanje ji je šlo od rok. Za mladinski pevski zbor Glasniki je naredila prve uniforme. Rada je tudi potovala in je večkrat obkrožila svet, saj je imela sorodnike po vsem svetu. Kako zelo rada je imela našo slovensko cerkev! Ko je neko nedeljo pozno drvela s svojo modro Cortino, jo je na Bulleen Road ustavil policist: »Ja, mamca kam pa tako hitite?« Odgovorila mu je: »Pozna sem za v cerkev, zato, oprostite, oprostite policist in ne zapravljajva mojega časa!« Policist se je malo popraskal po glavi, ji naročil, naj vozi počasneje in previdno in je ni kaznoval. Molitve za pokojno Tončko smo imeli v naši cerkvi v Kew 22. februarja, pogrebno mašo pa naslednji dan. Pokopana je na pokopališču Keilor v grob moža Franca, ki je umrl 04.07.1987. Sožalje sinovoma Frenku in Marku z družinama ter ženi pokojnega sina Andreja - Miri in družini v Brisbanu ter ostalim sorodnikom in prijateljem.

ZAHVALA

Ob slovesu naše mame **ANTONIJE PLESNIČAR** bi se rad zahvalil vsem, ki ste prišli k molitvi rožnega venca in naslednji dan k pogrebni maši ter potem na pokopališče Keilor. Hvala patru Cirilu, ki je vodil pogreb in tudi vsem, ki ste darovali za Cancer Research in za cvetje.

Sin Frank, žena Angela in otroci

Tončka Plesničar s sestro Emo.

Sonji ter njeni družini, sestri Mariji Fabjančič v Hrušici in bratu Mirku in družini v Venezueli.

Gospod, daj vsem našim rajnim večni pokoj in večna luč naj jim sveti. Naj počivajo v miru!
pater Ciril

VASIL ČERVINSKI, po rodu iz Ukrajine, rojen 01.11.1932 v Bosni. Umrl je 15.03.2010 po kratki bolezni v Grace McKellar Center v Geelongu. Z Darinko Stanič iz Brestovice na Krasu sta se spoznala leta 1952 v Trstu in se poročila v katoliški cerkvi v Geelongu. Pogrebna maša je bila v ukrajinski katoliški cerkvi v Bell Parku – Geelongu 18.3.2010. Bil je član Slovenskega društva Ivan Cankar in vedno pri slovenskih svetih mašah, prav tako se je udeleževal tudi ukrajinskih bogoslužij. Žena Darinka že veliko let poje v slovenskem cerkvenem zboru v Geelongu. Pokojni Vasilij zapušča dve hčerki in sedem vnukov, dva pravnuka in veliko prijateljev. Dragi Vasilij, naj ti bo lahka avstralska zemlja, pogrešali te bomo. Iskreno sožalje ženi in družini.

Slovenski pevski zbor Geelong
Stanka Peršič

ZAHVALA

Ob izgubi našega dobrega moža, očeta in nonota **ADAMA KLANČIČA** se vsem zahvaljujem za izraženo sožalje, cvetje in molitve ter sprevod na njegovi zadnji poti.

Vse to nam je bilo v veliko tolažbo. Najlepša hvala patru Cirilu in Mariji za vse.

Žalujoča žena Ana in otroci z družinami

PRIJETNO SREČANJE NA TASMANIJI

Dragi pater Ciril!

Poglejte si, kako sta čedna z našo mamco Marijo! Bila sem srečna, da sem vas spet videla in tudi vse ostale. In mama je bila zelo vesela vseh vas, rada gre med ljudi. Kljub temu da ima dementio - sklerozo in živi v svojem svetu, je srečna med prijaznimi ljudmi. **RADA BI REKLA VSEM LEPA HVALA**, da ste jo tako lepo sprejeli. Bolje pa je bilo, da sva šli potem domov, kajti drugače bi kar ona imela mašo,... zelo rada namreč govori in ne more biti niti malo tiho.

Upam, da so Slovenci iz Melbourn srečno potovali po Tasmaniji. Ne vem, a so vam "naši" Slovenci iz Hobarta omenili, da imam **enkrat na mesec radijsko oddajo, ki se imenuje WORLD MUSIC (Hobart FM 96.1, vsaka prva sobota v mesecu od 2. do 3. ure popoldne). Pol oddaje je v slovenščini, glasba, novice, itd.** Res nimam veliko časa v življenju, delam v italijansko-avstralskem klubu in pomagam starejšim, da imajo lepše življenje; z mamco sva po tri, štiri dni na teden skupaj. Potem delam tudi kot prostovoljka za Migrant Resource Centre in Multicultural Centre in Multicultural Mental Health Tasmania, in se trudim, da pomagam priseljencem, ki imajo kakršne koli probleme.

IN RADA BI PREKO TEGA PISEMCA REKLA VSEM DRAGIM SLOVENCEM, ČE IMATE KAJ ČASA, ČE STE SE ZDRAVI, POSTANITE VOLUNTEER – prostovoljec za pomoč ostarelim ljudem, ki so ali sami, ali bolni, ali v domovih. Več damo, bolj smo srečni, bolj pomagamo, bolj smo zadovoljni. To tudi Bog pričakuje od nas, a ne? Pa prisrčen pozdrav vam, dragi pater, in vsem bralcem Misli.

Danijela Hliš, Hobart TAS

HVALA, spoštovana gospa Danijela, za to lepo pismo in fotografijo.

Ja, res je bilo prijetno srečanje v soboto, 27. februarja 2010, na hribčku ob hrvaški cerkvi Brezmadežne v Grantonu in potem pri sv. maši. Lepo cerkev, kjer hranijo tudi bandero naše Marije Pomagaj, smo rojaki tokrat napolnili: rojaki in nekaj hrvaških prijateljev iz Hobarta, 48 rojakov, ki so 12 dni potovali po Tasmaniji ob vodstvu Stanka in Mary Prosenak ter 4 rojaki iz Canberre (*fotografija spodaj*), ki so prav tako posebej potovali po otoku. Tako velike slovenske skupnosti že dolgo ni bilo skupaj v Hobartu. Obhajali smo lepo bogoslužje 2. postne nedelje in mogočno peli postne in Marijine pesmi. Pred mašo smo pred cerkvijo naredili spominsko fotografijo, po maši pa se zadržali v prijetnem pogovoru ob dobrotah, ki so nam jih pripravili v prijaznem domu župnišča, kjer domuje g. Berislav Hunski, naš velik in iskren prijatelj in dobrotnik. Skupina iz Melbourn pa je zvečer imela vožnjo z ladjo in na njej dobro večerjo. Menda je kapitan vedel, da se bo Slovincem prikupil z obilnimi zalogami dobrega vina, ki ga je radodarno točil ves večer, tako se nobeden od potnikov ni več bal valov, ki jim je kljubovala stara barka kapitana Fella.

p. Ciril

MIMI MEJAČ bo 30. marca 2010 praznovala svoj 90. rojstni dan. Na fotografiji v družbi svojih treh hčerk. Mimi, naprej korajžno proti 100!

Po postnem romanju v Ta Pinu v soboto, 20. marca 2010, smo se ustavili v Slovenskem društvu Ivan Cankar v Geelongu, kjer so nam pripravili okusno kosilo in poskrbeli za čudovito domače razpoloženje.

DRAGO PROSENIK je koncem marca dopolnil 70 let. Jože in Janez na spodnji fotografiji že igrata obema slavljencema: Kolk'r kapljic, tol'ko let, Bog nam daj na svet živet!

V znamenju Prešerna in blaženega Slomška

Letošnji slovenski kulturni praznik, v nedeljo 7. februarja, smo posvetili pesniku dr. Francetu Prešernu in blaženemu škofu Antonu Martinu Slomšku. Oba sta se rodila pred 210-imi leti – leta 1800 in sta bila v letih 1819 - 1820 tudi sošolca v ljubljanskem liceju.

O življenju dr. Franceta Prešerna – povzeto po govoru prof. Mirka Mahničiča - je bral Pavel Šraj, z deklamacijami pa sta sodelovala Ljubica Postružin – *Sonetje nesreče* in Ivan Horvat – *Neiztrohnjeno srce*, cerkveni pevski zbor je zapel dve Prešernovi: *Pod oknom* in *Zdravljico* in Slomškovo pesem *Veselja dom*; Frances Johnston – Urbas nam je v gorenjski narodni noši ob pesmi *Predica predla na kolovrat*. Program so oživel glasbeni in pevski vložki na CD-jih in projicirane fotografije na platnu – prvič projekcija izza odra in ne iz dvorane.

Prešernovo vsakdanje življenje je bilo revno – umrl je brez prebite pare, ni imel kaj zapustiti svojim otrokom. Zato pa je bil njegov siloviti duh poln videnjskih, vse človeštvo obsegajočih razmerij. Slomšek ga je imenoval »blagoslovljenega in genialnega pesnika« - čutil je, da je bila njegovemu prijatelju dana posebna milost in zaupana skrivnost življenja. Bilo je, kakor da mu je sam Bog posodil svoje oči in razum, zraven pa še svojo ljubezen in usmiljenje do vsega stvarstva. A ni jih malo med Slovenci, ki tudi danes mislijo, da je to priljuden stric Francelj, ki je samo pijan koval verze in se »razuzdan« ponočnjak poganjal za ženskami. Pa je bilo v njem človeška in pesniška svetost, ki »pesmi večne jih branijo trohnet«.

Njegove Poezije, ki odkrivajo »skrivne teže«, slovenski etični zakonik, priročnik za smiselno življenje, katekizem »ljubezni in miru in sprave« (Krst) in zmeraj sodobni cvetnik lepote. Karkoli vzamemo iz njegovega dognanja

– vse je brezbrizno, globoko pomensko, pretresljivo, usodno, spodbudno za duha, srce in okus, nasitljivo za našo duhovno podhranjenost in izpraznjenost, tolažljivo za našo žalost, nemoč in nemir.

Njegova temeljna iskanja so usoda njegovega ljudstva, dobro in zlo, strah, up in obup, krivda in odpuščanje, boj z rabljem hudim, ki mu je ime čas, človekovo prijateljstvo, zvestoba in prostost, dostojanstvo, neponarejenost, strpnost, odgovornost za osebno rast in s tem za čim izčrpnjšo porabo vseh darov, notranji mir in harmonija, in – ne pozabimo – čast, dobrota in sočutje in ne na koncu še trpljenje, ki ga sprejema vdano in se Bogu zahvaljuje zanj.

France nikoli ni tožil, tudi ko je bil ves v notranjih ranah (besedo rana bomo v njegovih pesmih srečali pogostokrat – »ran mojih bo spomin«, »hladiti rane si skeleče«, »al da te jenja ta skeleti rana«, »bolečine naših ran« ... tudi v svojih smrtnih mukah ni izhropel besedice trpljenja.

Prav pri vrhu njegove lestvice vrednot pa je ljubezen. Ne le ljubezen do ženske, še zdaleč ne le ta, pač pa nič manj silnejša, do človeka in vsega stvarstva. V vsakem človeku spoznava iskro božanskega, kliče k bratoljubju, »ljudje vsi bratje, bratje vsi narodi« in »da ljubiti moram vse ljudi, tak vera moja me uči« (Judovsko dekle), v nagrobnem napisu prijatelju zapiše, da človek umre, človeštvo pa ostane in le toliko živiš, kolikor si naredil za ljudi.

Prešeren je rad zahajal v izobraženo, urejeno družbo (Čop, Smole, Kastelic, Chrobath, Korytko), sočuten pa je bil tudi do izgublencev, pijancev in vlačug. Posebno rad je imel svojo žlahto, svoje tri strice duhovnike in vse ljubeznive podeželske župnike, svojih sedem bratov in sester, posebno pa starše. Vemo za mamino pismo: »Ljubi France, bom umrla. Tako fleten otrok si bil.

Tudi zdaj svojo reč prav obrni.« Njegovo ljubezen do staršev kaže pismo, ki jim ga je 1824. leta pisal z Dunaja.

Sodelavci letošnjega kulturnega programa v verskem in kulturnem središču v Kew, 07.02.2010.

Slovenščino je rešil popolnega izginotja. Izbojeval je namreč bitko z ilirizmom, zelo uspešnim in velikemu delu takratnega našega izobraženstva sprejemljivim gibanjem – pač iz strahu pred ponemčevanjem – ki je hotelo, naj se na račun prihodnjega skupnega slovanskega jezika odpovemo slovenščini in kot prvo stopnjo zблиževanja sprejmemo hrvaščino. Pesnik se je ostro uprl, tudi z izjavo, naj vse – tudi slovenski jezik – raste do žetve, ko bo Gospod poslednji dan ločil dobro od slabega.

France je s Slovencem vedno govoril samo slovensko. Naši takratni izobraženci so v takem primeru raje govorili nemško; prilagajali so se pač večinski nemški in nemškatarski praksi, pa tudi bolj po gosposko jim je bilo, če so govorili nemško. France je z vsemi, brez izjeme – hlapec ali gospod – je enako pozorno in prijazno govoril. Nikoli ni bil odljuden, vzvišen, ošaben. »Prav ponižen je bil,« pravi Lenka, tako ponižen, da ni za verjeti. Ni gonil le svoje, znal je poslušati. Nikoli ni rabil nemarnih besed. Nikoli ni sramotil Cerkve, vere ali duhovščine. Kar je dejal, je bilo kot pribito. Na njegovo besedo si se lahko zanesel kakor na Sveto pismo.

Vendar, njegovo besedišče je izbrano, čisto, do kraja pokriva izraženo misel, ni podvrženo staranju, zmeraj živo, zgovorno, moderno kakor danes, zato tudi za jutri in za zmeraj!

Besede njegovih pesmi? O, kako lepo!

V njegovih pesmih vse govori in poje: zemlja, voda, slapovi, viharji, živali, rože in človek – usta, posebno oči, ki govorijo, se smejejo, jočejo, ranijo ...

Res, tudi France Prešeren je za zmeraj.

Ni ga bilo, ni ga zdaj in komaj da kdaj bo, ki bi bil po njegovi človeški in umetniški meri.

Drugi del programa je posvečen blaženemu Antonu Martinu Slomšku.

Anton Martin Slomšek, slovenski duhovnik, škof, pisatelj, pedagog in skladatelj, se je rodil 26. novembra 1800, na Slomu pri Ponikvi, Šentjur, umrl je 24. septembra 1862. Šolal se je na I. gimnaziji v Celju, pozneje pa tudi še v Ljubljani, Senju in Celovcu. Po posvečenju je svojo novo mašo daroval v Olimju. Dve leti je bil kaplan na Bizeljskem in dve leti v Novi Cerkvi pri Celju.

Leta 1829 je bil imenovan za spirituala v celovškem semenišču, kjer je poleg svojega dela devet let bogoslovce učil slovenščino. Bil župnik v Vuzenici, kjer je leta 1842 napisal knjigo »Blaže in Nežica v nedeljski šoli«. Leta 1844 je postal stolni kanonik in višji šolski nadzornik, leta 1846 pa župnik in opat v Celju, kmalu zatem pa je bil imenovan za škofa lavantinske škofije s sedežem pri Sv. Andražu v Labotski dolini na Koroškem. 5. julija 1846 je bil v Salzburgu posvečen za škofa, leta 1859 je prenesel škofijski sedež iz Sv. Andraža v Maribor. S tem je pripomogel k integraciji Štajerske slovenskemu ozemlju.

V kontekstu slovenske glasbe je najbolj znan kot avtor pesmi *Glejte, že sonce zahaja, En hribček bom kupil in Predica*, katere so postale slovenske ljudske pesmi. Njegov sodobnik France Prešeren mu je namenil kratko pesem z naslovom »Slomšku«, ki je del zbirke »Zabavljivi napisi«.

Slomška je leta 1999 razglasil za blaženega papež Janez Pavel II. in ob tem določil za njegov godovni dan obletnico smrti - 24. september. Še vedno poteka Slomškov postopek za razglasitev za svetnika, ki ga znotraj rimsko-katoliške Cerkve vodi Postulatura postopka za Slomškovo kanonizacijo.

Slomšek nas nagovarja: "Kakor zvezde na jasnem nebu migljajo, tako nas vabijo, nas milo zovejo in mogočno vlečejo rajni naši rodoljubi, rekoč: Vrli Slovenci! Ne pozabite, da ste sini matere Slave; naj vam bo drago materno blago: sveta vera in pa beseda materna. Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodove omike. Naj vam sveti, mladi rojaki, rodoljubnost iz naših grobov kakor večerno sonce, ki se po hribih in dolinah ozira, katere je na svoji poti lepo obsijalo in ogrevalo ter jim dajalo novo življenje. Kakor nam – bo minila hitro vsa posvetna čast tudi vam; za večno slavo torej skrbite!

Slomšek je ljubil slovenski jezik. Med bogoslovci je začel pouk slovenskega jezika, ki ga je vodil kar štiri leta ... "Pa še enkrat bolj mi srce poskoči, ko vidim toliko mladih, prebranih slovenskih rojakov, mojih bratov, se veselo pripravljati k obdelovanju žlahtnih, lepih pa zapuščenih vinskih trt slovenskih otrok ... Skozi naše dežele tečejo reke Sava, Drava, Mura, Savinja, daleč so narazen, pa se nazadnje prijazno snidejo. Našim rekam bodimo mi podobni: Slovenec je Kranjec, Slovenec Korošec kakor Štajerec, bratje smo drug drugemu. Po potu omike se približujemo drug drugemu in srečen čas, ko bode v jeziku slovenstva ena hiša, eden rod, eno slovenstvo, en govor ... Mladi lepi sad bode rastel, katerega bomo vsadili; že dolgo bode črna zemlja naša trupla krila, daleč v večnost bomo stopili, in še bode naš trud slovenščini žlahtni sad prinašal"

"Materni jezik je nar dražja dota", pravi Slomšek: "ki smo jo od svojih starih zadobili; skrbno smo ga dolžni ohraniti, olepšati, ino svojim mlajšim zapustiti.

Slomšek je eden najpomembnejših pedagogov v zgodovini našega šolstva. Njegov pogled na šolo visoko presega marsikaterega sodobnega, ki bi tej ustanovi rad priznal le izobraževalno nalogo. "Kakor ljubo sonce zemljo oživlja, katero osije, tako naj vsak učitelj šolo oveseljuje, v katero pride. Učenik mrtev ko les in mrzel ko led – učenci pa živi ko ogenj, se slabo stikajo; srca učencev se učeniaku tako dolgo odmikajo, da šola zmrzne, nauka cvet pomrje in dobrega sadu ne da . . ." Mladini naj bolj potreba je modre šole za srečno življenje. Učitelju čez vse potrebno znati šolo na pošteno življenje modro ravnati. Kazati svojim učencem življenja srečno

pot – jim vedoma praviti, česar držati svoje žive dni, da bodo kakor Blaže in Nežica srečno hodili ... (*Blaže in Nežica v nedeljski šoli, 1857*).

Slomška gotovo ne bi mogli razumeti, če bi spregledali njegovo trajno zazrtost v večnost, v nebesa. Vse je motril z večnostne perspektive, vse je presojal v luči nebes, zato ga ni nič zemeljskega ni ne presenetilo ne omajalo v njegovi vztrajni poti proti večni domovini . . .

»Čeravno naše telo hodi po zemlji, naj bodo želje duše v nebesih, kjer se oko ne bo nagledalo in uho ne naslišalo veselja, ki nam je pripravljeno. Zato ne omagujmo, naša sedanja lahka stiska nam pripravlja nad vso mero veliko, večno bogastvo slave nam je pripravljeno...«

Jože Pogačnik pravi v uvodu knjige Kulturni pomen Slomškovega dela:

“Anton Martin Slomšek je bil pesnik, nabožni in šolski pisatelj, narodni buditelj in cerkveni organizator. Bistveno

za Slomška je, da so vsa omenjena področja izvirala iz enega in istega, da so bila konceptualno, v celoti in v sestavnih delih, premišljena, in so se verjetno prav zato tudi dosledno uresničevala. Takšne plodne sestavine je Slomšek prispeval v slovstvu in šolstvu, v pastoralni in organizacijskem delu, čigar vrhunec je ustanovitev Mohorjeve družbe. Zgodovinsko je med njimi vendarle najbolj pomemben prenos sedeža Lavantinske škofije v Maribor.

Mnogi, večina ljudi, so bili zadovoljni s 40-minutnim programom, se pa seveda povsod tudi najdejo ljudje, ki nobenega kulturnega dela ne spoštujejo in kritizirajo, da je program predolg, da pač ni potreben, da so lačni in podobno. Škoda! Kulturni programi hranijo naše duše z lepoto in ljubeznijo do slovenske besede in pesmi - do slovenskega naroda!

Draga Gelt OAM, Melbourne VIC

SLOVENSKA ŠOLA V KLUBU “IVAN CANKAR” V GEELONGU

Vesel sem, da lahko povem, da smo ustanovili SLOVENSKO ŠOLO v klubu “Ivan Cankar” v Geelongu. Na sestanku 17. marca 2010 smo se končno odločili za pouk slovenščine in sem vesel, da je pobuda prišla od generacije tukaj rojenih mladih Slovencev, kot so Edi Kontelj, Melinda in Roland Mrak, Daniel Furlan, Natalie Ramuta, pričakujemo pa seveda se večje udeležbe. Na sestanku je bilo sklenjeno, da bo **začetek pouka v nedeljo, 18. aprila 2010, ob 10. uri in nato vsako drugo nedeljo.** Pouk bo trajal uro in pol in je odprt za vse študente od treh let starosti dalje, tudi do 83. leta! Zgoraj omenjeni mladi pobudniki so ustanovitelji in člani šolskega odbora in si bodo med seboj izbrali funkcije, da bo vse gladko potekalo.

Zato naprošam vse člane in Slovence v Geelongu in okolici, da dajo svojim otrokom in vnukom pobudo za učenje tega tako lepo zvenečega materinskega jezika. Največje veselje stare mame je, ko jo v Sloveniji obišejo otroci iz tujine in se lahko s svojimi vnuki pogovarja v slovenskem jeziku. Stari pregovor pravi: Kolikor jezikov znaš, toliko mož veljaš. *Jože Ramuta, predsednik društva “Ivan Cankar” Geelong VIC, 18. marca 2010*

Pustovanje pri slovenskem klubu “Jadran” - 13.02.2010

Pri slovenskem klubu “Jadran” v Melbournu že vrsto let ohranjamo staro slovensko navado - pustovanje. Je bolj skromno, za naše razmere pa dokaj uspešno. Udeležba je bila velika, tudi maskiranih gostov je bilo precej. Vse maske so bile nagrajene, tri najbolj izvirne s posebno nagrado; otroške maske s prav posebnim darilom. Prva otroška nagrada je bila podeljena Monici in Stefani (vnučki Romane in Franca Zetko). Odrasli so prejeli: prvo nagrado Nada in Stojan Brne (šolarja); druga nagrada: Mira in Ferucio (policija); tretja nagrada: skupina mladih, formirana v družino. Za vesel večer je poskrbel ansambel “Tempo-6”. Dobra pustna hrana je bila na razpolago, odličnih domačih krofov pa je kar primanjkovalo. Krofe že vrsto let požrtvovalno speče gospa Draga Vadnjal. Drugi dan po pustni zabavi pa ne moremo mino pokopa “pusta”. Staremu ‘pustu’ smo očitali vse mogoče grehe, mu zapeli žalostinko in se ob veliki udeležbi poslovili od njega. Zazeleli smo mu tudi nasvidenje drugo leto. Na ta dan pa je za razvedrilo poskrbela skupina “Rocking harmonic”. Torej, bilo je enkratno. Se zahvaljujem in želim nasvidenje! Srečno!

Za “Jadran” - Marija Iskra

Izlet v pristanišče

Po petdesetih in več letih smo ponovno obiskali kotichek morja, kjer smo nekoč prvokrat stopili na zemljo tega petega kontinenta in našega sedanjega doma ... na tej zemlji AVSTRALIJE...

Melbournsko pristanišče je danes vabljiva turistična točka z mogočnimi stolpnicami in številnimi restavracijami, ki ponujajo jedilnike iz vseh vetrov.

Nas - slovenske mladostnike - je v torek, 9. marca 2010, popeljala turistična TRAM BOAT ladja iz pristanišča današnjega Docklands-a najprej po blatni reki Yarra in nato smo zapluli v čistejšo vodo reke Maribyrnong. Z veseljem smo ogledovali lepo urejeno obrežje in prisluhnili mlademu kapitanu in zali natakari, ki nam je nudila kavico ali čaj s prigrizkom. Za žejne tudi močnejše kapljice ni manjkalo, pa menda iz olike ni bilo nikogar, ki bi si jo privoščil že tako zgodaj zjutraj. Kmalu za tem smo že prispeli do pristanka, kjer nas je čakalo dobro pripravljeno kosilo in vesela družba. Po kosilu pa smo si privoščili kozarček rujnega. Hvala vsem za prijetno družbo in obujanje spominov iz preteklosti...

Helena Leber in Meta Lenarčič

Kako si lahko pomagamo v današnji dobi življenja?

Pol stoletja je minilo in še več od takrat, ko smo prišli v to deželo z željo za boljšim življenjem in sanjami za bogatejšo bodočnost. ... Da, tudi takrat smo rabili pomoč - pa še kako! Bili smo nebogljeni otroci brez znanja jezika, brezdomci brez ficka v žepu. VENDAR TAKRAT SMO BILI KORAJŽNI, ZDRAVI LJUDJE - BILI SMO MLADI...

Danes je drugačna nuja v našem življenju. Takrat smo delali, vzgajali otroke, gradili domove in darovali svoj prosti čas in denar za skupnost našega naroda in z velikim veseljem praznovali v skupnih središčih naše praznike in tedanje dosežke. Lepo je bilo, potrkajte se na srca v zahvalo za tedanje nesebičnost in radodarnost. Prešla so mnoga desetletja in nuja našega življenja je drugačna. Po vsem tem času delovanja so že mnogi naši dobri ljudje odšli v večnost in veliko število od nas sedaj potrebuje svojevrstno, drugačno pomoč. Po neštetih pogovorih in razpravljanih smo nekateri mnenja, da dosedanjim slovenskim ustanovam dodamo pomoč rasti za današnje nuje in potrebe. Želeli bi vas, dragi rojaki, opomniti, če se bomo razumeli, da bi sklicali morebitni sestanek za uresničitev teh nujnih naših - vaših sedanjih želja. Tako nam bo vsaj, upamo, vsem dana možnost sodelovanja pri obogatitvi dosedanjega dela naših slovenskih ustanov!

Helena Leber, Melbourne VIC

STOLETNICA MAME NEŽIKE

"Draga naša dobra mama, pozdravljena naša slavljenka! Po Božji dobroti ste dočakali sto let. Vaša leta so bila bogata, ne bogata po materialnih dobrinah, ampak bogata po ljubezni, veri in duhovnem življenju. To Vaše bogastvo se ni izgubilo, ampak vsa dobra dela, ki ste jih storila, so zapisana v Knjigi življenja. Ljuba mamika, to smo mi, Vaši otroci, dobro čutili. Zelo ste nas imeli radi in še danes nas imate. Bila ste naša prva vzgojiteljica, učili ste nas, da, če hočemo ostati dobri in pošteni, moramo verovati v Boga, ga imeti radi in tako bo tudi On nam pomagal v križih in težavah. Tako ste nas pripravljali na življenje. Velikokrat smo videli v Vaših žuljavih rokah rožni venec, Vaše srce pa je bilo veselo v prepevanju Marijinih pesmi. Marijo ste nadvse častili. Kdor pa Marijo časti, se nikoli ne izgubi. Čeprav nismo bili bogati, nam nikdar ni manjkalo kruha, Bog je res blagoslovil našo hišo. Kot najmlajša hčerka zelo rada prihajam domov na dopust. Sem zelo srečna in zadovoljna, da imam tako dobro, verno in pošteno mamiko. Vaš vnuk Jože, njegova žena Simona ter pravnuk Jožek so vse te vrednote podedovali po Vas. Ljuba mamika, ostanite še med nami, kajti mama je samo ena. Svetite še naprej kot svetla zvezda med nami in nas s svojim vdanim trpljenjem spremljajte na naših poteh. Bog lonaj! Bog Vas živi!"

s. Maksimiljana Kaučič

Tako lepo je svoji mami v imenu družine voščila s. Maksimiljana. Z njo, sestro Pavlo in ostalimi sorodniki se veselimo tudi Slovenci v Melbournu in preko Misli pošiljamo mami Nežiki v vas Sovjek v župniji Sv. Jurija ob Ščavnici dobre želje in prisrčne pozdrave. - Sestra Pavla je delovala v Melbournu od leta 1966 do 1992, sestra Maksimiljana pa od 1971 do 1992.

**SLOVENIAN
MEDIA HOUSE**
PO Box 191, SYLVANIA NSW 2224
Tel: 02 9522 9911
STIČIŠČE
AVSTRALSKIH SLOVENCEV
Domača stran na internetu:
www.glasslovenije.com.au

SLOVENIA
tel.: +386 1 234 9 130
fax: +386 1 234 9 140
www.cityhotel.si
info@cityhotel.si

full buffet breakfast
or breakfast "to go"

RESTAURANT &
summer terrace

CONVENTION CENTRE
wi-fi & cyber café

disability friendly
pets welcome

free health assistance
free safety deposit box
free bike rental
free postcards

**HOSPITALITY IN THE
of the city**

Krajc Hotels Ltd
Dalmatinova 15
SI-1000 Ljubljana

AD CAPRY PTY. LTD.
Shower Screens

Specialised in:
♦ Frameless ♦ Semi Frameless ♦ Framed
SHOWERSCREENS & MIRRORS

AL DVORJAK
0421 782 005

PO Box 3268
RHODES NSW 2138

Phone: 1300 501 487
Fax: 02 9631 8283
sales@adcapry.com.au
www.adcapry.com.au

Stanislav Rapotec OAM,
recipient of Blake Prize.
His paintings are all over the world:
The Museum of Modern Religious Art
- Vatican; Paris; New York; Tinje -
Austria; Kostanjevica - Slovenia and
at many Australian Galleries and
Embassies.

Still Life in Red - Tihozitje v rdečem

BOOK ORDER FORM
NAROČILNICA za knjigo

**Anthology of Slovenian Artists
and Sculptors in Australia**
**Antologija slovenskih slikarjev
in kiparjev v Avstraliji**

The Anthology presents the lives, works and colour reproductions of more than 50 Slovenian artists in Australia. Art work is inspiring and stunning! More than 400 colour and over 80 black and white images. Do not miss this opportunity. Only limited number will be printed. A4 size, over 300 pages. Book price: \$45.00 + \$13.00 postage. DVD \$25.00. Offer expires April 25th 2010. Online E-book details later.

I wish to order - Naročam _____ book/books/DVD
Anthology of Slovenian Artists and Sculptors in Australia. Please,
find my cheque/money order for the amount of \$ _____
My address - Moj naslov: _____

Cheque/money order to: ANTHOLOGY, c/o Draga GELT, 37 Ashton
Road, FERNTREE GULLY, VIC 3156. Thank you! Hvala lepa!

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: 02 6243 4830 Fax: 02 6243 4827

e-mail: VCA@gov.si

www.gov.si/mzz/dkp/vca/eng/

Odpravnica poslov: Mojca Nemec - Van Gorp

Veleposlaništvo je odprto vse delovne dni od 9.00 do 16.30

Konzularne ure so od 10.00 do 12.00.

Embassy of Republic of Slovenia

PO Box 284, Civic Square

CANBERRA ACT 2608

GENERALNI KONZULAT RS za NSW

Generalni častni konzul: Alfred Brežnik

Telefon: 02 9517 1591

Fax: 02 9519 8889

E-mail: slovcon@emona.com.au

PO Box 188, COOGEE NSW 2034

ACTIVEMIGRATION.COM

Dr Tony Lenko

Registriran migracijski agent MARN 0214093

Svetovanje za vsa področja avstralskega migracijskega zakona.

Pridobivanje poklicnih, delovnih, poslovnih, družinskih in drugih viz.

Tel 07 5578 5155

Email tony@activemigration.com

Web www.ActiveMigration.com

TOBIN BROTHERS
FUNERALS

Leaders in Service and Care

**VIKTORIJSKIM SLOVENCEM
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA**

Funeral Advice Line

9500 0900

www.tobinbrothers.com.au

GOJAK & MEATS
SMALL GOODS

220 Burwood Road
Burwood NSW 2134
Tel.: (02) 9747 4028

Rojakom v Sydneyu se toplo priporočamo.

**Slovincem v Melbournu se priporoča
kamnoseško podjetje**

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO AND JOE MEMORIALS P/L
10 Bancell Street
Campbellfield VIC 3061
Work: tel. 9359 1179
Home: tel. 9470 4046

ZA VSA DELA DAJEMO GARANCIJO!

Are your dentures more comfortable in a glass...? If so, for a free consultation contact:

KONFIDENT Pty. Ltd.

STAN KRNEL

dental prosthetist
specialising in dentures and mouthguards

391 Canterbury Road, Vermont VIC 3133

Tel.:(03) 9873 0888

**Bi radi imeli umetno zobovje v kozarcu...?
Če ne, z zaupanjem pokličite za prvo
brezplačno posvetovanje.**

STANKO KRNEL

zobni tehnik

specialist

za umetno zobovje in zaščitne proteze

FREE HOME LOAN HEALTH CHECK

We will find the best loan and the best
interest rate to suit your needs

- Home Loans
- Land loans
- Construction
- Personal loans
- Commercial loans

PREMIUM LOANS. LOW RATES.

 133 455
CALL & ASK US HOW MUCH WE CAN SAVE YOU!

ROYAL
GUARDIAN
MORTGAGE CORPORATION

Head Office: 4 Railway Parade Burwood NSW 2134, 133 455, www.royalguardian.com.au. Royal Guardian Mortgage Corporation is a wholly independent Australian owned non-bank lender providing property loans around Australia. Royal Guardian is a member of the Mortgage Finance Association of Australia. *All loans subject to approval. Terms, fees and conditions apply to all loans.

SPOROČILA FOTOGRAFIJ

NASLOVNA STRAN ZGORAJ:

Petnajsta postaja križevega pota – zmagoslavje Jezusovega vstajanja – v Marian Valley v bližini Gold Coasta, kjer je bila lani blagoslovljena nova slovenska kapelica Marije Pomagaj.

NASLOVNA STRAN SPODAJ:

Cvetna nedelja lani v Sloveniji. Tako podobno je po vseh slovenskih župnijah doma in v skupnostih po svetu.

NOTRANJA STRAN OVITKA - STRAN 2:

Nepričakovano slavje zlate poroke so pripravili otroci IVI in LOJZETU JERIČ v nedeljo, 14. februarja 2010, v Kew. Čestitamo!

Veseli in nasmejani obrazi na **12. Slovenskem festivalu** v dvorani Slovenskega društva Ivan Cankar v Geelongu, 6. marca 2010.

JOŽE KOŠTRICA, p. Filip, Mateja in Simon Koštrica v zimski Ribnici (več na strani 9).

Ob bližnji 30. obletnici dela p. JANEZA Tretjaka na radiu v Adelaidi - (v Adelaido je prišel julija 1980, novembra 1980 pa je prevzel vodstvo mesečne radijske oddaje) – je g. Ivan Legiša čudovito lepo oblikoval zahvalo (objavljamo jo na strani 28), podaril pero, Rosemary Poklar pa mu je izročila cvetoči dar.

SLOMŠKOVA ŠOLA 2010 v KEW: Otroci, starši in učiteljici Veronica Smrdel-Roberts (ob p. Cirilu) in Julie Kure-Bogovič (prva z desne).

PREDZADNJA STRAN OVITKA – STRAN 47:

Krst dvojčkov v Merrylandsu: Nicholas Joseph in Emma Eva ISKRA, 21.2.2010 (glej tudi stran 17).

MARIJA VOLJČIČ (druga z leve) je 21. marca 2010 praznovala svoj 80. rojstni dan v družbi svojih vaščank. Nazdravili smo ji dan prej na romanju v Ta Pinu. Bog Vas ohranjaj mladostno, kot ste, Marija!

Dr. TOMAŽ MOŽINA iz Sydneya se je v Northern Territoryju srečal tudi z ogromnimi termiti.

SREČKO BARAGA iz Melbournu je dopolnil 80 let. Naj mu bodo leta še naprej srečna. Čestitamo!

PAKO FESTA v Geelongu, 27.2.2010 z močno slovensko udeležbo že 26. leto. Sedemdeset različnih narodnosti je nastopilo lani ob srebrnem jubileju. Pa je bilo živahno tudi letos. Predsednik Slovenskega društva Jože Ramuta je s svojim starim Cadillacom vlekkel prikolico, na kateri je bil kozolec, polno obložen z grozdem. Lojzka Kuhar (na fotografiji) je povedala: Ko smo mi peli: Mi se 'mamo radi, so črni plesali!

TRGATEV STARE TRTE: V Mislih januar-februar 2010 je g. Vinko Rizmal na straneh 28-29 podal Poročilo o aktivnostih Stare trte za leto 2009/10. Sedaj pa si lahko na treh fotografijah ogledamo letošnjo biro potomk Stare trte: **OLGA in TONE BOGOVIČ** sta trgala z bogato obložene trte 20. februarja 2010. Izredno bogato je še obložena **Stara trta ob dvorani Slovenskega društva St. Albans, katero z vso milino dolenske ljubezni**

nejuje **SLAVKO BLATNIK** ob pomoči še nekaterih članov. Navdušeni so si v nedeljo, 7. marca 2010, ogledali trtino razkošje, a s trgatvijo bodo še počakali, verjetno do druge nedelje v aprilu 2010.

LETOŠNJE grozde Stare trte na posestvu McWilliams v Yarra Ranges, 13.3.2010.

GLASBENA skupina iz Geelonga je nastopila na 12. Slovenskem festivalu, 6.3.2010.

ANGELCA POVH je praznovala svoj 75. rojstni dan. Čestitke z dobrimi željami.

PLESALCI folklorne skupine ISKRA v Geelongu, 6.3.2010.

PRAZNOVANJE JOŽETOV in JOŽIC po pevski vaji v kuhinji Baragovega doma, 17.3.2010 (več na strani 33).

ZADNJA STRAN OVITKA – STRAN 48:

FRANCKA BUTINAR je 13. februarja 2010 praznovala svoj 80. rojstni dan v domu matere Romane s hčerko Rozi z možem Alanom in njunima otrokoma Bianco in Ethanom. Čestitamo!

Nasmejana obraza v baru društva v Geelongu. Poleg pijače postrežeta tudi z dobro voljo!

DRUŽINA KONTELJ je tisto soboto, ko smo imeli 12. Slovenski festival v Geelongu, imela ob koncu dneva še poseben praznik: **Sin EDDY** (na fotografiji tretji z leve) je bil izvoljen v mestni občinski svet, kjer že sedi njegov brat **SREČKO**, ki je bil pred leti tudi župan občine Greater Geelong. Eddy je zmagal s 5665 glasov proti članu laboristične stranke Mattu Podvinšku, ki je dobil 2391 glasov, tretji je bil Vinko Ljubanović s 1135 glasovi. Nekdo je dejal: Sami naši! (Geelong Advertiser, 8. marca 2010, stran 4). **Čestitamo Eddyju** za novo odgovorno služenje mestu Geelongu, **pa tudi Srečku**

(Avstralci mu rečejo Stretch) in vsej zavedni slovenski družini **Kontelj**, še posebej pa mami **IVANKI** in očetu **MARJANU**.

Še utrip s PAKO Feste v Geelongu in pa zbrano občestvo pri sv. maši ob začetku 12. Slovenskega festivala v Geelongu, 6. marca 2010.

Lepa slovenska poroka v Merrylandsu: Ženin ROBERT FISHER in nevesta DIANA MIKULETIČ, 6.3.2010. Čestitamo!

Še en utrip s PAKO Feste.

JOŽE ČEH iz Gold Coasta QLD (na fotografiji z ženo **JANO**) je seveda 19. marca praznoval svoj god, naslednji dan pa svoj 70. rojstni dan. Čestitke za oba praznika z dobrimi željami, da bi kmalu popolnoma okreval po težki nesreči na delu, ki je doletela njega in sina Daniela. Jože, Bog Te živi!

HOBART, 27. februarja 2010: Pripravljamo se, da odidemo v cerkev k obhajanju svete daritve. Več na strani 37.

FOTOGRAFIJE SO PRISPEVALI:

Pater Ciril: naslovnica zgoraj,4,33. Sestra Aleša Stritar: naslovnica spodaj,7. Simon Grilj: 2. Marija Anžič: 2,3,32,37,38,39,47,48. Arhiv družine Koštrica: 2,9. Pater Janez: 2,28. Aleš Krčovnik: 6,29,30,33. Gregor Pohleven - Demokracija: 10,13. Mirko Cuderman: 18,19,21. Shirley Kucks: 20. Marica Podobnik: 21. Štefan Šernek: 22. Martha Magajna: 23,24,25. Ana Marija Cek: 35. Arhiv Misli: 36. Danijela Hliš: 37. Arhiv Misli: 38. Dr. Srečko Kontelj: 38. Rezka Prosenik: 38. Mimi Mejač: 38. Marija Iskra: 41. Meta Lenarčič: 42. Oste Bokal - Slovenske novice: 42. Renata Kodrič: 45. Pater Darko: 47. Nikolaja Baraga: 47. Gusti Glavnik: 47,48. Slavko Blatnik:47,48. **HVALA VSEM SODELAVCEM MISLI!**

**VESELA NOVICA: BLAŽENA MARY MacKILLOP BO RAZGLAŠENA ZA SVETNICO
V VATIKANU V NEDELJO, 17. OKTOBRA 2010.**

Misli Thoughts - Božje in človeške - Misli Thoughts - Božje in človeške

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Ciril A. Božič OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Urednica (Production Editor) in računalniški prelom:** Marija Anžič, Kew | **Naročnina in naslovi:** Angelca Veedetz | **Stalni sodelavci:** Florjan Auser, Mirko Cuderman, Draga Gelt OAM, Tone Gorjup, Helena Leber, Marija Grosman, Martha Magajna, Štefan Šernek, Cilka Žagar. | **Skupina prostovoljcev v Kew,** ki pripravi Misli za na pošto. | **Naslov: MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101** | **Tel.: 03 9853 7787** | **Fax: 03 9853 6176** | **E-mail: misli@bigpond.com** | **Naročnina za leto 2010** je 40 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije letalsko 80 dolarjev | **Naročnina se plačuje vnaprej** | **Poverjeništvu** za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji | **Rokopisov ne vračamo** | **Prispevkov brez podpisa ne objavljamo** | **Za objavljene članke odgovarja pisec sam** | **Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out):** MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew VIC 3101 | **Tisk (Printing):** **Distinction Printing Pty. Ltd.,** 164 Victoria Street, BRUNSWICK VIC 3056 | **Tel.: 03 9387 8488** | **Fax: 03 9380 2141.** **Misli na internetu:** | Florjan Auser | <http://www.glasslovenije.com.au> - **Tam kliknite na MISLI.** | **ISSN 1443-8364**

